SIERAH · NEDERLANDSE VERTALING

Het leven van onze Profeet ﷺ

Nederlandse vertaling van Peygamberimiz, boek voor categorie 2 van de Sierah-wedstrijd 2027

Vertaald door Seyhan Demirel

Vertaald uit het Turkse origineel, volledig (blz. 11 t/m 208)
Bron: Peygamberimiz (aleyhissalatü vesselam) – Mehmet Ali Gönül, uitgave Siyer Yarışması 2027
Versiedatum: 14-11-2026

Inhoud

Voorwoord

Een gebed, een blijde boodschap, een droom

- Het gebed van de profeet Ibrahim (vrede zij met hem)
- De blijde boodschap van de profeet Isa (vrede zij met hem)
- De droom van Amina

Het gezegende licht

- De gebeurtenis met de olifant
- De tijd van onwetendheid (Jahiliyya)
- De grote geboorte
- Bijzondere gebeurtenissen
- De naam Mohammed

De zoogmoeder

- De wees die geluk bracht
- De twee mannen in witte kleren
- Bij zijn moeder
- Het overlijden van zijn moeder
- Bij zijn grootvader

Abu Talib

- De weesherder
- Muhammad al-Amin
- Een mooi karakter
- Het bruiloftsfeest
- Het verbond van de deugdzamen
- De handelsreis naar Damascus

Het gezegende huwelijk

- De aangenomen zoon
- De kleine Ali
- De herbouw van de Ka'ba

De komst van de openbaring

- De onderbreking van de openbaring
- De eerste moslims
- De martelingen
- De uitnodiging
- Zij die gemarteld werden
- De bedreiging
- Walid bin Mughira

De emigratie naar Abessinië

- Hamza wordt moslim
- Verleidelijke aanbiedingen
- Umar wordt moslim
- De tweede emigratie naar Abessinië
- Boycot en embargo
- Het splijten van de maan

Het Jaar van het Verdriet

- Het overlijden van Khadija
- Het overlijden van Abu Talib
- De reis naar Taif
- Addas
- De eerste moslims uit Medina
- Isra en Mi'raj
- De eerste eed van Aqaba
- De tweede eed van Aqaba

De emigratie naar Medina (Hijra)

- Het dorp Quba
- "De volle maan"
- De islamitische broederschap
- De Profeetmoskee (Masjid an-Nabawi)
- De oproep tot het gebed (adhan)
- De islamitische staat

Drie grote veldslagen

- 1. De Slag bij Badr
- 2. De Slag bij Uhud
- 3. De Slag bij de Gracht (Khandaq)
- De vrede van Hudaybiyya
- Abu Basir
- De gezanten

De verovering van Khaybar

- De inhaal-umrah (Umrat al-Qada)
- De Slag bij Mu'tah

De grote verovering

- De brief
- De algemene amnestie
- De Slag bij Hunayn

Het beleg van Taif
De delegaties

De veldtocht van Tabuk

De gift van Umar
De gift van Uthman
De wedstrijd in het goede
De huilenden
De mensen van Taif

De bedevaart (hadj)

De zakat-ambtenaren
De afscheidsbedevaart

De ziekteperiode

Het overlijden
De Profeet die een dienaar was

Voorwoord

"Voorwaar, in de Boodschapper van Allah hebben jullie een mooi voorbeeld, voor wie hoopt op Allah en de Laatste Dag en Allah veel gedenkt." (Soera al-Ahzab, vers 21)

Allah, de Verhevene, heeft ons met dit vers de mooiste "voorbeeldmens" voor de moslims laten zien. Daarom is het onze taak als moslim:

te leven zoals hij, ons karakter te vormen naar zijn karakter, hem in alles als voorbeeld te nemen.

Laten we goed beseffen:

Hem leren kennen en als voorbeeld nemen, betekent de Koran begrijpen. Hem leren kennen en zijn weg volgen, betekent het mooiste karakter krijgen.

Hem leren kennen, betekent liefde, mededogen en barmhartigheid leren. Kortom: wie hem als gids neemt, wordt een "voorbeeldige moslim" die in alles nuttig is voor zijn omgeving.

Nooit eerder was de behoefte om hem te leren kennen en als voorbeeld te nemen zo groot als nu.

Daarom hoop ik dat dit werk een middel mag zijn om ons dichter bij het doel te brengen dat ik hierboven heb beschreven. Want alleen Allah is de Eigenaar van de harten, en alleen Hij kan de harten raken.

De inspanning komt van ons, het succes komt van Allah.

Mehmet Ali Gönül

Een gebed, een blijde boodschap, een droom

Het gebed van de profeet Ibrahim (vrede zij met hem)

"Onze Heer! Zend onder hen een profeet uit hun eigen midden, die Jouw verzen aan hen voorleest, hun het Boek en de wijsheid leert en hen zuivert! Jij bent immers de Machtige, de Wijze, die alles op zijn juiste plaats zet!" (Soera al-Baqara, 129)

De blijde boodschap van de profeet Isa (vrede zij met hem)

"... O kinderen van Israël! Ik ben de boodschapper van Allah naar jullie. Ik bevestig de Thora die vóór mij was, en ik breng het goede nieuws van een boodschapper die na mij zal komen, wiens naam Ahmad is..." (Soera as-Saff, 6)

De droom van Amina

"O Amina! Je moet weten dat je zwanger bent van de leider van deze gemeenschap. Als hij geboren wordt, geef hem dan de naam Mohammed."

Onze geliefde Profeet ﷺ heeft gezegd:

"Ik ben het gebed van mijn vader Ibrahim, de blijde boodschap van mijn broeder Isa en de droom van mijn moeder Amina." (Ahmad bin Hanbal, V, 262)

Het gezegende licht

Toen Adam (vrede zij met hem) werd geschapen, plaatste Allah, de Verhevene, een "Licht" op zijn voorhoofd. Dit Licht ging van zijn voorhoofd over op de voorhoofden van de profeten na hem, tot het bij de profeet Ibrahim (vrede zij met hem) kwam. Van daar ging het verder tot het voorhoofd van Abd al-Muttalib, de grootvader van onze geliefde Profeet ﷺ, en vervolgens op het voorhoofd van zijn zoon Abdullah.

Jaren later, toen Abdullah een knappe jongeman van ongeveer 25 jaar was, liet Abd al-Muttalib hem trouwen. Het was Amina die voor hem bestemd was. Amina was de dochter van Wahb, een verre verwant uit de stam die bekendstond als de Banu Zuhra. Amina, een reine en kuise vrouw, kreeg de eer de moeder van de Profeet ﷺ te worden, en Abdullah de eer zijn vader te worden. Het Licht dat van het voorhoofd van Abd al-Muttalib naar het voorhoofd van Abdullah was gegaan, straalde nu op het voorhoofd van Amina.

Dit was een teken van iets! Maar waarvan?

Wat de mensen wel opmerkten, was dat ze respect toonden voor wie dat Licht op het voorhoofd droeg. Bij wie dat Licht ook straalde, die persoon werd in de ogen van de mensen waardevol.

Enige tijd na het huwelijk ging de vader van de Profeet ﷺ met een handelskaravaan naar de stad Damascus (Sham). Op de terugweg werd hij ziek. Omdat hij te ziek was om verder te reizen, bleef hij, toen de karavaan de stad Medina bereikte, bij de familie van zijn moeders kant, de stam Banu Najjar, in Medina. De karavaan vertrok zonder hem naar Mekka.

Toen Abd al-Muttalib, net als iedereen, naar de karavaan rende om zijn zoon te verwelkomen, zag hij hem niet.

Zijn hart werd zwaar en hij dacht aan slechte dingen. Later kreeg hij het bericht dat zijn zoon Abdullah was overleden. Ondanks al hun inspanningen hadden de familieleden in Medina geen geneesmiddel voor zijn ziekte kunnen vinden. Zo overleed Abdullah op jonge leeftijd. Het hart van Abd al-Muttalib kon dit bijna niet verdragen. Dag en nacht huilde hij. Door de dood van zijn zoon werd Abd al-Muttalib nog ouder.

Dat Amina in die tijd zwanger was, maakte het verdriet van Abd al-Muttalib nog groter. Zijn kleinkind dat geboren zou worden, had nu al geen vader meer. Onze geliefde Profeet ﷺ was al wees voordat hij werd geboren.

De gebeurtenis met de olifant

Abraha, de gouverneur van Jemen, een land ten zuiden van Mekka, ging met zijn leger op weg om de Ka'ba te verwoesten. De Ka'ba was een heilig huis in Mekka dat bekendstond als "Baytullah" (het Huis van Allah). Elk jaar kwamen mensen van alle kanten de Ka'ba bezoeken voor de bedevaart, en keerden daarna terug. De Mekkanen waren altijd trots geweest op de Ka'ba tegenover andere steden.

Niemand begreep waarom Abraha zomaar de Ka'ba wilde verwoesten. Maar de reden was deze:

Op een dag zag Abraha dat de mensen in Jemen in groepen de stad verlieten. Het was de tijd van de bedevaart. Toen Abraha vroeg waar deze mensen naartoe gingen, hoorde hij dat ze op weg waren om de Ka'ba, het Huis van Allah, te bezoeken.

Hij werd vervuld van afgunst en jaloezie. "Wat vinden die mensen toch in de Ka'ba, die van gewone stenen is gebouwd?" dacht hij. "Wat is er zo bijzonder aan de Ka'ba?" zei hij.

Overmand door jaloezie liet Abraha een grote tempel bouwen, die hij "al-Qullays" noemde, als alternatief voor de Ka'ba. Hij versierde hem van binnen en van buiten met goud, zilver en edelstenen. Toen hij klaar was, dwong hij de mensen deze plek te bezoeken. Hij stond niemand meer toe de Ka'ba te bezoeken. Maar ondanks alle druk en dwang bezocht niemand deze versierde plek, al-Qullays. Bovendien werden de mensen hierom erg boos op Abraha. De Ka'ba was namelijk heilig en belangrijk omdat het het Huis van Allah was. Al-Qullays, die Abraha had laten bouwen, had geen enkele heiligheid of waarde.

Daarom werd een man die Nawfal heette boos op Abraha en bevuilde hij deze versierde tempel met zijn uitwerpselen.

Abraha gebruikte dit als smoes en trok met zijn leger naar Mekka om de Ka'ba te verwoesten. Men zegt dat er vooraan in zijn leger een heel grote olifant liep. Daarachter liepen nog dertien olifanten.

Zo kwam Abraha met zijn leger tot vlak bij Mekka. Hij nam alle dieren van de Mekkanen die in de weiden graasden in beslag. Hij nam zelfs tweehonderd kamelen van Abd al-Muttalib mee. Daarop ging Abd al-Muttalib met Abraha praten. Hij wilde de kamelen die in beslag waren genomen terugkrijgen.

Toen Abraha hem zag, was hij van hem onder de indruk. Abd al-Muttalib was immers een gerespecteerd man in Mekka. Hij was het hoofd van de stam Quraysh. Abraha toonde hem respect en ontving hem gastvrij. Ze gingen samen zitten. Hij vroeg Abd al-Muttalib: "Wat wil je?"

Hij antwoordde:

"Ik wil dat jullie mijn kamelen die jullie in beslag hebben genomen aan mij teruggeven."

Abraha was eerst verbaasd en werd daarna boos:

"Toen ik je voor het eerst zag, mocht ik je. Ik dacht dat je kwam vragen of ik de Ka'ba niet wilde verwoesten. Maar ik zie dat je alleen je kamelen wilt. Je hebt niet gevraagd of ik de Ka'ba wil sparen."

"Ik ben alleen de eigenaar van de kamelen. Die wil ik terug. Natuurlijk heeft ook de Ka'ba een Eigenaar. Hij zal hem beschermen", antwoordde Abd al-Muttalib.

"Niemand kan mij tegenhouden de Ka'ba te verwoesten", zei Abraha boos.

Omdat hij niet de kracht had om hem tegen te houden, zei Abd al-Muttalib:

"Dat is mijn zaak niet. Daar ben jij, en daar is de Ka'ba."

En hij vroeg opnieuw om zijn kamelen.

Uiteindelijk gaf Abraha de kamelen van Abd al-Muttalib terug. Abd al-Muttalib wijdde ze allemaal als offerdieren aan Allah, de Verhevene, zodat Abraha de Ka'ba niets zou aandoen.

De mensen waren erg bang. Abd al-Muttalib riep:

"Wees niet bang! De Ka'ba heeft een Eigenaar. Hij zal hem beschermen!"

Hij gaf de mensen vertrouwen. Hij zei dat ze de bergen in moesten gaan, om veilig te zijn voor de soldaten van Abraha. Daarna ging hij naar de deur van de Ka'ba en hield zich vast aan de ring van de deur. Hij smeekte Allah, de Verhevene:

"O Allah! Zelfs een dienaar beschermt zijn eigen huis. Bescherm ook Jij dit huis van Jou, waarvan de eer en waardigheid in gevaar zijn. Hun kracht zal nooit groter zijn dan Jouw kracht!"

De volgende ochtend trok Abraha met zijn leger op naar Mekka. Vlak bij Mekka bleef de enorme olifant vooraan in het leger plotseling staan en ging liggen. De mensen keken vanuit de bergen toe wat er gebeurde. Wat ze ook deden, ze kregen de olifant, die uit angst voor de straf van Allah was gaan liggen, niet overeind. Als ze de olifant de andere kant op draaiden, weg van Mekka, stond hij op en liep hij snel weg. Maar als ze hem naar Mekka draaiden, zette hij geen stap. Hij bleef als vastgenageld staan. Het was alsof hij begreep dat het heilige huis van Allah niet aangevallen mocht worden en dat wie het aanviel gestraft zou worden. Maar Abraha bleef weigeren het te begrijpen.

Terwijl ze zo bezig waren, hoorden ze plotseling het geluid van duizenden vogels. Het was een geweldig gezicht! Het was alsof aarde en hemel vol vogels waren. Dit waren de Ababil-vogels. Ze leken op zwaluwen. Ze droegen elk drie kleine steen-

tjes, twee in hun poten en één in hun snavel, en lieten die vallen op het leger van Abraha.

In een oogwenk was alles in de war. De soldaten liepen door elkaar, de orde van het leger was verdwenen en iedereen probeerde zijn leven te redden. Want wie door een steen werd geraakt, stierf binnen korte tijd. Ook Abraha, wiens leger aan stukken was geslagen, raakte gewond. Hij liet zijn leger en soldaten achter en vluchtte.

Men zegt dat Abraha stierf nadat hij in Jemen was aangekomen. Zo versloeg Allah, de Verhevene, met Zijn leger van kleine vogels het indrukwekkende leger van Abraha en beschermde Hij de Ka'ba.

Abd al-Muttalib en de bevolking van Mekka keken vanuit de bergen met verbazing toe en namen er een les uit. Nadat de vogels waren vertrokken, kwamen de mensen de bergen af. De huid van de soldaten van Abraha was afgevallen. Wie door de steentjes van de vogels was geraakt, was gestorven terwijl zijn huid afviel. Zo strafte Allah, de Verhevene, hen. En zo beschermde Hij Zijn eigen huis, de Ka'ba.

Allah, de Verhevene, verhoorde het gebed dat Abd al-Muttalib had gedaan terwijl hij zich vasthield aan de ring van de deur van de Ka'ba. Abd al-Muttalib was daarom heel blij dat Allah, de Verhevene, Abraha had gestraft en de Ka'ba had beschermd. Hij offerde alle kamelen die hij eerder had gewijd. De armen van Mekka aten er dagenlang van en waren blij. Deze gebeurtenis werd onder de mensen bekend als "de gebeurtenis met de olifant".

Jaren vóór deze gebeurtenis had Abd al-Muttalib in een droom de plaats gezien van de verdwenen Zamzam-put. Hij had de put gevonden en weer opengelegd. Daarom hadden de mensen van Mekka veel respect voor hem. Na deze gebeurtenis hielden ze nog meer van Abd al-Muttalib en toonden ze hem nog meer respect.

De tijd van onwetendheid (Jahiliyya)

De afgodenaanbidders geloofden in Allah, maar aanbaden ook verschillende afgoden met namen als Lat, Manat, Uzza en Hubal. Ze vereerden de afgoden en vroegen waarzeggers en tovenaars om raad en luisterden naar hun woorden.

Ze hadden ook een aantal heel slechte gewoonten. Sommige stammen begroeven bijvoorbeeld hun dochtertjes levend. Als ze hoorden dat er een meisje was geboren, schaamden ze zich. Als het meisje oud genoeg was om te lopen en te rennen en te spelen, namen ze haar mee met de smoes dat ze haar naar haar ooms van moederskant brachten, en begroeven ze haar levend. Onrecht en kwaad waren overal. Het goede was minder geworden en het kwade was toegenomen. De mensen deden elkaar allerlei kwaad aan. Er heerste veel onderdrukking: de sterken onderdrukten de zwakken, overvielen stammen en namen vrouwen en kinderen

gevangen. Diefstal kwam heel veel voor, en bedrog en misleiding namen steeds meer toe. Drank en gokken, de bron van elk kwaad, zetten de mensen tegen elkaar op. De mensen raakten dus steeds verder verwijderd van goed karakter, deugd en het goede.

In dezelfde tijd waren ook de andere landen van de wereld verdorven geraakt; ook zij waren ver verwijderd van goed karakter, deugd en de juiste weg. Nooit eerder had de mensheid zo'n slecht leven geleid.

Abd al-Muttalib, de grootvader van onze Profeet ﷺ, had een hekel aan slechte dingen zoals drank en diefstal. Hij kon nooit aanvaarden dat dochtertjes levend werden begraven. Hij probeerde dit kwaad tegen te houden, voor zover hij kon. Hij gaf de armen en behoeftigen altijd te eten en zorgde voor de wezen.

Aan alle mensen die naar Mekka kwamen om de Ka'ba, het Huis van Allah, te bezoeken voor de bedevaart, bood hij Zamzamwater aan en gaf hij maaltijden. In de maand Ramadan ging hij alleen naar de grot Hira en bad daar tot Allah, de Verhevene.

Hij was de eerste die dit tot een gewoonte maakte. Daarom noemden de mensen hem, verwijzend naar de profeet Ibrahim (vrede zij met hem), "de tweede Ibrahim".

De grote geboorte

Abd al-Muttalib zat bij de Ka'ba en praatte met enkele mensen van zijn volk. Iemand kwam buiten adem aanrennen met goed nieuws. Hij ging voor hem staan en zei:

"O Abd al-Muttalib! Je schoondochter Amina heeft een zoon gekregen. Kom kijken!"

Abd al-Muttalib haastte zich naar het huis van Amina. Met liefde, tederheid en mededogen nam hij het aandenken aan zijn zoon Abdullah in zijn armen. Hij ging meteen naar de Ka'ba en bad daar voor hem. Daarna bracht hij hem terug naar Amina.

Onze geliefde Profeet ﷺ werd 50 tot 55 dagen na "de gebeurtenis met de olifant" geboren. Volgens de islamitische kalender opende hij zijn ogen in Mekka op maandag de 12e van de maand Rabi' al-Awwal, bij het aanbreken van de dag; volgens de christelijke jaartelling was dat op maandag 20 april 571.

Op die dag ontging één ding niemand. Het "Licht" dat eerder van het voorhoofd van Abd al-Muttalib naar het voorhoofd van Abdullah was gegaan, en na het huwelijk van Abdullah naar het voorhoofd van Amina, was niet meer op het voorhoofd van Amina te zien. Want het Licht zelf was nu geboren.

Bijzondere gebeurtenissen

Bij zijn geboorte gebeurden er veel bijzondere dingen, die werden uitgelegd als tekenen dat de Profeet ﷺ een groot mens zou worden.

Toen hij werd geboren, zei zijn moeder Amina tegen Abd al-Muttalib:

"Ik zag vannacht in mijn droom dat iemand kwam en zei: 'O Amina! Weet goed dat je zwanger bent van de leider van deze gemeenschap. Als hij geboren wordt, geef hem dan de naam 'Mohammed'!' (Ibn Hisham, I, 170)"

Op de ochtend dat de Profeet ﷺ werd geboren, kwam een joodse man die in Mekka handel dreef naar de Qurayshieten die bij de Ka'ba zaten. Hij vroeg:

"Is er vannacht bij een van jullie een kind geboren?"

"Dat weten we niet", zeiden ze.

De volgende dag hoorde deze man dat de Profeet ﷺ was geboren. Hij rende er meteen naartoe en vroeg toestemming om naar hem te kijken. Toen hij toestemming kreeg, keek hij naar zijn rug. Precies achter zijn hart zat een "moedervlek" (het Zegel van het Profeetschap). Toen de man deze moedervlek zag, viel hij flauw. Toen hij bijkwam, zei hij:

"Nu is het profeetschap weggegaan bij de kinderen van Israël. De hoop dat er bij hen nog andere profeten komen, is voorbij. Bij Allah, de Qurayshieten zullen zo'n eer krijgen dat hun roem en eer zich overal zullen verspreiden, van het oosten tot het westen!"

In die nacht stortten veertien zuilen van het paleis van de Perzische koning vanzelf in. Het heilige vuur van de Perzische vuuraanbidders (de Majus), dat al duizend jaar niet was gedoofd, ging in die nacht uit. Hun heilige meer, dat Sawa heette, droogde op. Hun heilige vallei, die Samawa heette, liep die nacht onder water.

In die tijd had de minister van de Perzische koning een droom. Toen de koning over deze droom hoorde, werd hij nog banger. In de droom van de minister joegen veel kamelen veel snelle paarden achterna, richting het land Perzië. De koning liet al deze gebeurtenissen en de droom uitleggen door een waarzegger die Satih heette. Volgens Satih betekende het instorten van de veertien zuilen dat het Perzische rijk na veertien koningen zou verdwijnen. De droom van de minister was een teken dat de goddelijke openbaring zich zou verspreiden en dat "de Profeet met de staf" zou komen.

Ook in Mekka gebeurden er bijzondere dingen: de afgoden in de Ka'ba werden voorover gevallen aangetroffen.

Ook werd door joden verteld dat in de nacht waarin de Profeet ﷺ werd geboren een ster aan de hemel werd gezien die "de Ster van Ahmad" heette. In het heilige boek, de Thora, stond namelijk dat in de nacht waarin de ster die bekendstond als "de Ster van Ahmad" opkwam, een profeet met de naam "Ahmad" geboren zou worden. Ahmad was een van de vier bekende namen van de Profeet ﷺ: Ahmad, Mahmud, Mohammed en Mustafa...

De naam Mohammed

Naar aanleiding van de droom die ook Amina had gehad, gaf zijn grootvader Abd al-Muttalib de Profeet ﷺ de naam "Mohammed". Op de zevende dag na zijn geboorte slachtte hij kamelen en gaf hij maaltijden aan de mensen van Mekka. Het was voor hen als een feest.

Tijdens dit feest vroeg iemand hem:

"O Abd al-Muttalib! Welke naam heb je gegeven aan dit kleinkind, voor wiens geboorte je deze maaltijden geeft?"

"Ik heb hem de naam Mohammed gegeven", zei hij.

"Waarom heb je hem niet de naam van een van je familieleden gegeven, maar de naam Mohammed?" vroeg de man. Hij antwoordde:

"Ik heb hem de naam Mohammed (de veelgeprezene) gegeven, omdat ik wil dat Allah hem in de hemel prijst en de mensen hem op aarde prijzen."

De zoogmoeder

Zijn moeder Amina kon de Profeet ﷺ maar een week de borst geven, omdat ze niet genoeg melk had.

Daarom werd hij ook gezoogd door Thuwayba, een slavin van Abu Lahab en een heel goede vrouw.

Omdat het in Mekka heel warm was, was het klimaat daar niet goed voor kinderen. Daarom stuurden de Arabieren hun kinderen, zodat ze gezonder en sterker zouden worden, naar stammen die op het platteland woonden, waar de lucht goed was, het minder vochtig was en het water zoet was. Daar werden de kinderen gezonder en kregen ze een sterker lichaam.

Bovendien was het Arabisch dat in Mekka werd gesproken minder zuiver dan het Arabisch dat in de dorpen en op het platteland werd gesproken. Daarom gaven de Arabieren hun kinderen ook aan zoogmoeders, zodat ze de zuivere taal van de stammen op het platteland zouden leren. Voor de verzorging in die tijd gaven ze de zoogmoeders een vergoeding waar zij tevreden mee waren.

De stam Banu Sa'd woonde op het platteland en sprak heel mooi en zuiver Arabisch. Iedereen gaf zijn kinderen bij voorkeur aan zoogmoeders uit deze stam.

Ook dat jaar waren er zoogmoeders van de Banu Sa'd naar Mekka gekomen. Maar niemand wilde de Profeet ﷺ nemen. Toen ze hoorden dat zijn vader was overleden, dachten ze namelijk dat ze geen goede vergoeding zouden krijgen.

Onder de vrouwen van de Banu Sa'd die naar Mekka waren gekomen, was een vrouw die Halima heette. Ze was op weg gegaan met haar man en haar kindje, dat zelf nog borstvoeding kreeg. De ezel waarop ze reden, was mager en zwak. Hij bleef steeds achter bij de karavaan. Daarom waren de andere vrouwen van de karavaan boos op Halima, omdat zij hen ophield.

Tegen de tijd dat Halima en haar man Harith in Mekka aankwamen, hadden de andere vrouwen van de karavaan allemaal een kind van een rijke familie gevonden om voor te zorgen. Zijzelf waren met lege handen gebleven.

Bedroefd besloot Halima, met een laatste beetje hoop, nog één keer door de straten te lopen. Juist op dat moment kwam ze Abd al-Muttalib tegen. Abd al-Muttalib vroeg haar:

"Wie ben je, vrouw?"

"Ik ben een vrouw van de stam Banu Sa'd."

"Hoe heet je?"

"Halima."

"Wat mooi! Wat mooi! Sa'd (geluk) en hilm (zachtmoedigheid) zijn twee mooie eigenschappen. Het goede van deze wereld en de eer van het Hiernamaals liggen in deze twee eigenschappen. O Halima! Ik heb een kleinzoon die wees is. Ik heb aan enkele vrouwen van jouw stam gevraagd hem te zogen, maar zij wilden niet. Wil jij hem niet zogen? Misschien krijg je dankzij hem overvloed en zegen."

Na dit voorstel zag hij dat Halima stil werd. Het leek of ze twijfelde:

"Geef me toestemming om met mijn man te overleggen", zei ze, en ging weg.

Abd al-Muttalib bleef daar zitten en wachtte op haar. Halima ging naar haar man Harith en vertelde hem wat er was gebeurd. Ze zei dat ze niet met lege handen wilde terugkeren. Daarom besloten Halima en haar man Harith de Profeet ﷺ mee te nemen. Even later kwam Halima terug bij Abd al-Muttalib. Toen ze zei dat ze zijn voorstel aannam, was Abd al-Muttalib heel blij. Hij bracht Halima meteen naar het huis van Amina.

De Profeet ﷺ lag, gewikkeld in een stof zo wit als melk, heerlijk te slapen. Zodra Halima hem in haar armen nam, begon ze hem te zogen. Normaal had ze niet eens genoeg melk voor haar eigen kind, maar op dat moment merkte ze dat haar melk toenam. Halima was hier erg verbaasd over. Ze wist nog niet dat dit het begin was van de overvloed en zegen die ze later zou meemaken. Zo kon ze zowel haar eigen kind als de Profeet ﷺ zogen tot ze allebei verzadigd waren.

Abd al-Muttalib was heel blij toen hij zag dat de Profeet ﷺ liefdevol in de armen van Halima werd gehouden. Nadat Halima hem had meegenomen, bracht ze de Profeet ﷺ elk jaar terug, en na een paar dagen nam ze hem weer mee.

Amina was nog niet gewend aan het gemis van haar man, en nu moest ze ook nog ver van haar geliefde zoon zijn. Hoewel dat moeilijk voor haar was, hield ze het vol met het geduld dat Allah, de Verhevene, haar gaf.

De wees die geluk bracht

Elk jaar, wanneer Halima de Profeet ﷺ naar zijn moeder en grootvader bracht, vertelde ze ook wat ze had meegemaakt. Nadat Halima de Profeet ﷺ had meegenomen, ging ze naar haar man Harith. Ze gingen meteen achter de andere vrouwen aan, die al waren vertrokken. Onderweg gebeurde er iets ongelooflijks. De zwakke, magere ezel die op de heenweg naar Mekka steeds achter de karavaan was gebleven, kwam plotseling tot leven. Hij liet zelfs de dieren van de andere vrouwen achter zich. Toen de vrouwen van de karavaan dit zagen, vroegen ze Halima: "O Halima! Is dit niet de ezel waarop je op de heenweg reed?"

Uiteindelijk kwamen Halima en haar man thuis. Door de droogte van dat jaar vonden de dieren geen gras om te eten en gaven ze dus ook geen melk.

Maar vanaf het moment dat de Profeet ﷺ in het huis van Halima kwam, gaven hun dieren veel melk en namen overvloed en zegen in hun huis toe. Allah, de Verhevene, gaf hun veel goeds.

Toen de buren de dieren van Halima zagen, met uiers vol melk en goed doorvoed, werden ze zelfs boos op hun eigen herders:

"Laat de dieren toch grazen waar de herder van Halima zijn dieren laat grazen!" zeiden ze.

Later kwam de overvloed en zegen die met de Profeet ﷺ was gekomen ten goede aan de hele stam Banu Sa'd. Zo werden de Banu Sa'd verlost van droogte en hongersnood.

Daarom zei Harith steeds tegen zijn vrouw Halima:

"O Halima! Wat brengt dit weeskind dat je hebt meegebracht toch geluk. Sinds hij er is, zijn onze nachten en dagen gezegend."

Toen de Profeet ﷺ twee jaar later bij zijn moeder werd gebracht, omhelsde zijn moeder hem vol verlangen en drukte ze hem tegen zich aan. Ze huilde van blijdschap om het weerzien.

Halima wilde niet van hem gescheiden worden. Ze drong bij Amina aan:

"Ik ben bang dat hij in Mekka ziek wordt. Het is beter als je hem bij mij laat tot hij flink gegroeid is."

In dat jaar heerste er in Mekka inderdaad een besmettelijke ziekte. Ook Amina vond dat verstandig, en zo werd de Profeet ﷺ, zodat hij niet ziek zou worden, met Halima teruggestuurd.

Zo keerde Halima blij terug, terwijl zijn moeder en grootvader weer verdrietig achterbleven.

De twee mannen in witte kleren

Op een keer liet de Profeet ﷺ samen met zijn zoogbroer Abdullah de schapen grazen achter hun huis. Zijn andere zoogzus, Shayma, was thuis.

Toen Abdullah in de middaghitte in slaap viel, liepen de schapen alle kanten op. Om ze weer bij elkaar te brengen, ging de Profeet ﷺ bij Abdullah vandaan. Op dat moment verschenen plotseling twee mannen in witte kleren. Ze hadden een gouden schaal vol sneeuw bij zich. Ze legden de Profeet ﷺ op de grond en openden zijn borst.

Juist op dat moment werd Abdullah wakker. Toen hij zag wat er gebeurde, rende hij naar zijn moeder Halima om het te vertellen. Halima rende in paniek en angst

naar de plek. De Profeet ﷺ was alleen. Zijn gezicht was een beetje bleek. Ze vroeg wat er was gebeurd. De Profeet ﷺ vertelde het zo:

"Ik liet samen met mijn zoogbroer de schapen grazen. Omdat hij in slaap viel, ging ik weg om de schapen die alle kanten op liepen bij elkaar te brengen. Op dat moment kwamen twee mannen in witte kleren naar mij toe met een gouden schaal vol sneeuw. Ze pakten mij vast en openden mijn borst. Ze haalden mijn hart eruit. Ze openden ook mijn hart, haalden er een zwart, gestold stukje bloed uit en gooiden het weg. Daarna wasten en reinigden ze mijn borst en mijn hart goed met die sneeuw."

Het was duidelijk dat twee engelen hem als het ware hadden geopereerd. Harith, de man van Halima, werd heel bang:

"O Halima! Breng dit kind meteen terug naar zijn familie en lever hem daar af, voordat hem iets overkomt."

Zo bracht Halima de Profeet ﷺ terug naar zijn familie. Abd al-Muttalib gaf Halima zoveel bezittingen dat ze er meer dan tevreden mee was, en stuurde haar terug naar haar stam.

Bij zijn moeder

Hierna begon er een nieuwe periode in het leven van de Profeet ﷺ. Vanaf nu zou hij bij zijn moeder blijven en onder haar opvoeding opgroeien. Bij zijn zoogmoeder had hij heel mooi en zuiver Arabisch leren spreken en was hij een gezond en sterk kind geworden. Hij was opgegroeid zo mooi als een roos en gegroeid als een jonge boom.

Ook bij zijn moeder groeide de Profeet ﷺ elke dag verder op. Hij was haar oogappel. Hij was rijper dan je van een kind van zijn leeftijd zou verwachten. Hij hielp zijn moeder met alles en maakte haar gelukkig.

Hij had niet alleen veel respect voor zijn moeder, maar lette ook goed op reinheid. Iedereen hield van zijn mooie karakter en bewonderde het. Ook zijn vriendjes hielden veel van hem en speelden graag met hem. En hij was blij als hij zijn vriendjes kon helpen. Hij ging op de mooiste manier met hen om en kwetste hen nooit.

Het overlijden van zijn moeder

Zo gingen de dagen voorbij, tot Amina op een dag het graf van haar man Abdullah wilde bezoeken. Daarvoor moest ze naar Medina. De vader van de Profeet ﷺ, Abdullah, was namelijk in Medina overleden, en zijn graf lag daar.

Amina wilde dit bezoek afleggen en ook een tijdje in Medina blijven.

Uiteindelijk ging ze op weg naar Medina, samen met de Profeet ﷺ, die net zes jaar was geworden, en zijn verzorgster Umm Ayman.

Amina vertrok in warm weer en kwam na een paar dagen in Medina aan. Eerst bezocht ze het graf van haar man. Het was alsof ze haar weeskind, dat ze bij de hand hield, aan haar man wilde laten zien toen ze hem naar het graf van Abdullah bracht. Amina huilde lang bij het graf van haar man.

De Profeet ﷺ bleef ongeveer een maand met zijn moeder bij de familie van zijn moeders kant. Daar leerde hij ook zwemmen. Hij had mooie dagen met zijn vriendjes.

Op een van de dagen in Medina, toen hij voor het huis van zijn familie was, zagen enkele joden hem. Ze keken naar hem en zeiden:

"Dit kind moet de profeet van deze gemeenschap zijn."

De kenmerken van de "laatste Profeet" die Allah zou zenden, stonden beschreven in de heilige boeken van de joden en de christenen. Zij kenden hem zelfs zoals ze hun eigen kinderen kenden. Af en toe zeiden de joden in Medina tegen de afgodenaanbidders in Medina dat de laatste Profeet binnenkort zou verschijnen, en dat zij zich bij hem zouden aansluiten en hen zouden doden.

Toen Umm Ayman Amina hiervan op de hoogte bracht, besloot Amina naar Mekka terug te keren, zodat haar zoon niets zou overkomen. Ze maakte zich meteen klaar en vertrok met haar zoon Mohammed en Umm Ayman. Na een tijdje reizen werd ze plotseling ziek. Ze overleed vlak bij een dorp dat al-Abwa heette.

Maar voordat ze stierf, trok ze de Profeet ﷺ dicht naar zich toe en keek lang naar hem. Ze kuste zijn kleine handen en zijn ogen. Daarna zei ze, verwijzend naar de droom die ze tijdens haar zwangerschap had gehad:

"Als wat ik in mijn droom heb gezien waar is, dan zul jij door Allah, de Verhevene en Edelmoedige, worden gezonden om de mensen te vertellen wat toegestaan (halal) en verboden (haram) is. Alles wat leeft, sterft. Alles wat nieuw is, wordt oud. Wie oud wordt, sterft ook. Ook ik zal sterven. Maar mijn naam zal voor altijd worden herinnerd, want ik heb een reine zoon gebaard en laat een goed kind achter."

Na deze laatste woorden gaf ze haar ziel over aan Allah.

Bij zijn grootvader

Nadat Amina was begraven, bracht Umm Ayman de Profeet ﷺ, die nu zowel zijn vader als zijn moeder had verloren, naar zijn grootvader Abd al-Muttalib. Ze vertelde uitgebreid wat er was gebeurd.

De Profeet ﷺ had nu geen moeder en geen vader meer. Abd al-Muttalib liet hem nooit alleen. Hij voedde hem met zorg op. Hij onthield hem nooit zijn tederheid,

mededogen en liefde. Hij hield hem altijd dicht bij zich. Hij waakte over hem als over zijn oogappel. Hij hield heel veel van hem.

Abd al-Muttalib had een kussen van schapenvacht, dat altijd in de schaduw van de muur van de Ka'ba lag. Omdat hij het hoofd van Quraysh was, durfde niemand, zelfs zijn eigen zonen niet, op zijn plaats te gaan zitten. Maar de Profeet ﷺ mocht op het kussen zitten wanneer hij wilde.

Op een dag hield een van zijn ooms de Profeet ﷺ tegen toen hij op het kussen wilde gaan zitten. Daarop begon de Profeet ﷺ te huilen. Abd al-Muttalib kon dat niet aanzien en werd boos op zijn zoon:

"Laat mijn Mohammed met rust! Ik hoop dat hij een eer zal bereiken die geen enkele Arabier vóór hem heeft bereikt en geen enkele Arabier na hem zal bereiken."

Abd al-Muttalib at nooit zonder hem. Als hij aan tafel zat, zag hij namelijk altijd zegen en overvloed. Hij zette hem op zijn knie en gaf hem het lekkerste eten. Tegenover deze liefde zag hij van hem nooit een ongepaste handeling of houding. Hij zag in hem het karakter van grote mensen.

Abu Talib

Abd al-Muttalib werd ziek en moest in bed blijven. Zijn gezondheid ging steeds verder achteruit en zijn toestand werd ernstig.

Abu Talib kwam bij zijn vader Abd al-Muttalib, die op zijn sterfbed lag, en zei:

"Maakt u zich geen zorgen, vader. Ik zal hem zelfs boven mijn eigen kinderen, ja zelfs boven mijn eigen leven stellen. U kunt op mij vertrouwen. Ik beloof u dat hem niets zal overkomen zolang ik leef."

Abd al-Muttalib overleed op een leeftijd van meer dan tachtig jaar. Abd al-Muttalib, die nooit genoeg kreeg van de liefde voor zijn kleinzoon, werd door alle mensen van Mekka beweend. Maar misschien huilde de Profeet ﷺ het meest en was hij het meest verdrietig van allemaal. Die dag liep hij bedroefd achter de begrafenisstoet van zijn grootvader.

Na het overlijden van Abd al-Muttalib woonde de Profeet ﷺ, die toen acht jaar was, in het huis van zijn oom Abu Talib. Abu Talib was een arme man. Maar heel Mekka wist dat hij een rijk en tevreden hart had. Daarom werd hij na het overlijden van Abd al-Muttalib een van de leiders en vooraanstaande mensen van Quraysh. Iedereen had respect voor hem.

Abu Talib had geen slechte gewoonten. Hij bleef ver weg van slechte en lelijke dingen. Hij waakte heel zorgvuldig over de Profeet ﷺ. Hoewel hij veel kinderen had, had de Profeet ﷺ een heel speciale plaats in zijn ogen. Hij stelde hem boven zijn eigen kinderen en begon niet aan het eten voordat hij er was. Toen Abd al-Muttalib nog leefde, had hij namelijk gemerkt en gezien dat hij en zijn kinderen verzadigd van tafel opstonden als de Profeet ﷺ aan tafel zat. Dit kwam zonder twijfel door de zegen van zijn aanwezigheid.

Hoewel de Profeet ﷺ pas acht jaar was, zag Abu Talib hem nooit iets ongepasts doen aan tafel. Hij wachtte op zijn beurt, haastte zich niet en at rustig. Noch als kind noch als volwassene klaagde hij ooit over honger of dorst.

Als de Profeet ﷺ 's ochtends opstond, waste hij zijn handen en gezicht en begon dan aan de dag.

Ook Fatima, de vrouw van Abu Talib, hield veel van hem. Terwijl haar eigen kinderen nog honger hadden, gaf ze eerst de Profeet ﷺ te eten, kamde zijn haar en deed er rozenolie in. Daarna zorgde ze voor haar eigen kinderen.

De weesherder

De dagen gingen voorbij en de Profeet ﷺ groeide steeds verder op. Hij was inmiddels ongeveer tien jaar oud.

Ondanks zijn jonge leeftijd merkte de Profeet ﷺ dat zijn oom geldzorgen had, en hij dacht erover hem te helpen.

Abu Talib had schapen. Zodat hij niet tegen betaling een herder hoefde te nemen, wilde de Profeet ﷺ zelf herder worden. Herder zijn was werk dat de profeten deden en dat het verantwoordelijkheidsgevoel ontwikkelt. Zo hielp hij zijn oom ongeveer een jaar lang met zijn werk als herder in zijn levensonderhoud.

Muhammad al-Amin

De Profeet ﷺ was een jongeman geworden. Zijn gezicht straalde altijd van licht. Wie hem zag, zei: "Iemand met zo'n gezicht kan geen leugenaar zijn." Als hij glimlachte, glansden zijn tanden als parels. Hij kreeg nooit ruzie met iemand en zei nooit iets lelijks tegen iemand. Hij hield zich altijd aan zijn woord en sprak de waarheid. Vanwege deze eigenschap noemde zijn stam Quraysh hem "Muhammad al-Amin" (Mohammed de Betrouwbare).

Bovendien maakte hij met niemand ruzie, praatte hij niet veel en hield hij zich niet bezig met nutteloze en lege dingen. Hij beschuldigde of berispte niemand, niet in iemands gezicht en niet achter iemands rug. Hij was niet nieuwsgierig naar de fouten en gebreken van anderen en zocht er ook niet naar. Hij vond het onbeleefd om iemand in de rede te vallen en luisterde aandachtig. Als hij sprak, luisterde ook iedereen vol bewondering naar hem.

Een mooi karakter

De Profeet ﷺ had een heel mooi karakter. Zijn mooie aard en karakter in zijn kindertijd en jeugd werden altijd bewonderd.

Omdat hij was gezonden om het goede karakter te vervolmaken, groeide hij op onder de opvoeding en het toezicht van Allah.

Bij de herbouw van de Ka'ba hielp de Profeet ﷺ door stenen te dragen. De Arabieren droegen lange gewaden. Zodat zijn schouders geen pijn zouden doen, legde de Profeet ﷺ een stuk van zijn gewaad op zijn schouder. Daardoor raakte zijn lichaam onbedekt, en hij viel meteen flauw. Zijn oom Abbas rende meteen naar hem toe. Even later kwam hij weer bij. Toen hij helemaal bij zijn positieven was, vroeg zijn oom Abbas waarom hij was flauwgevallen. Hij zei: "Iemand in witte kleding kwam naar mij toe, zei streng: 'Bedek je!' en hield mij tegen toen ik mijn kleding op mijn schouder wilde leggen."

Het bruiloftsfeest

Op een andere keer, toen hij in de bergen de schapen hoedde, wilde hij tegen de avond naar de stad gaan om naar een bruiloftsfeest te kijken. Op zulke feestdagen

in de tijd van de jahiliyya werden slechte dingen gedaan en waren er ongepaste dingen te zien. Hij liet zijn kudde onder de hoede van een herdersvriend en ging tot vlak bij het huis waar de bruiloft was. Om te kijken, ging hij achter een steen zitten en leunde ertegen. Op dat moment werd hij overvallen door slaap, en hij sliep in. Toen hij wakker werd, was de zon al opgekomen. Hij ging meteen terug naar zijn vriend.

De volgende nacht wilde hij opnieuw gaan. Maar op dezelfde manier viel hij weer in slaap. Toen hij door de warmte van de zon wakker werd, ging hij direct naar zijn vriend en vertelde wat hem was overkomen. De Profeet ﷺ zag het feit dat hij twee keer in slaap was gevallen als een waarschuwing, en ging daarna nooit meer naar zulke plaatsen.

Het werd duidelijk dat Allah, de Verhevene, hem, zoals bij deze twee gebeurtenissen, door een mooie opvoeding ver van het kwaad hield en beschermde.

Het verbond van de deugdzamen

Toen de Profeet ﷺ ongeveer twintig jaar was, nam hij samen met zijn ooms deel aan de oorlog die bekendstaat als "de Fijar-oorlog". Hij vocht zelf niet mee, maar verzamelde de pijlen die de vijand had afgeschoten en gaf ze aan zijn ooms. Maar omdat hij vol mededogen en barmhartigheid was, deed hij dit met tegenzin.

De oorlog was slecht. Beide partijen hadden eigenlijk om niets gevochten. Later sloten de Qurayshieten vrede met hun tegenstanders en legden ze de zaak in der minne bij.

In deze periode was Mekka geen veilige plaats voor vreemdelingen. Er was geen veiligheid meer voor leven en bezit.

Op een dag kwam er een man uit Jemen naar Mekka om handel te drijven. In Mekka woonde een rijke en vooraanstaande afgodenaanbidder die As bin Wa'il heette. As kocht van deze man een kameelvracht aan goederen. Maar hij betaalde hem niet en hield hem steeds aan het lijntje. Wat de vreemdeling ook deed, hij kreeg zijn geld niet. Op een ochtend klom hij de berg Abu Qubays op, die uitkijkt over de stad. Luid roepend in de richting van Mekka vertelde hij over het onrecht dat hem was aangedaan en vroeg hij om hulp. Daarop wilden enkele eervolle mensen van Quraysh een oplossing vinden voor dit onrecht. Ze kwamen bijeen in het huis van Abdullah bin Jud'an, een van de oude en eervolle mannen van Quraysh.

Zubayr, de oom van de Profeet ﷺ, nam het voortouw. Ook de leiders van de Banu Hashim, de Banu Muttalib, de Banu Zuhra, de Banu Asad, de Banu Harith en de Banu Taym sloten zich bij hem aan. Tijdens de bijeenkomst namen ze de volgende besluiten, en ze zwoeren elkaar dat ze die zouden uitvoeren:

• Iedereen die onrecht wordt aangedaan, ook vreemdelingen die naar Mekka komen, zullen zij steunen tot hij zijn recht krijgt.

• Zij zullen samen met degene die onrecht is aangedaan optrekken tot hij zijn recht terugkrijgt.

• Vanaf nu zullen zij in Mekka geen onrecht meer toestaan.

Op deze besluiten legden ze een eed af. Zo richtten ze een organisatie op, een soort vereniging. Ze noemden die "Hilf al-Fudul", dat wil zeggen "het Verbond van de Deugdzamen".

Het eerste wat dit verbond deed, was de goederen van de Jemenitische vreemdeling terughalen bij As bin Wa'il. De Profeet ﷺ, die toen pas twintig jaar oud was, had zich ook bij dit verbond aangesloten. Opkomen tegen onderdrukking en onrecht hoorde immers bij zijn karakter.

Later zou hij over het belang hiervan zeggen: "Ik was aanwezig bij de eed die in het huis van Abdullah bin Jud'an werd afgelegd. Voor mij is die eed meer waard dan het bezit van rode kamelen! Als ik er zelfs in de tijd van de islam voor werd opgeroepen, zou ik gehoor geven."

De handelsreis naar Damascus

Abu Talib was niet rijk, en zijn situatie werd steeds slechter. Hoewel hij op kleine schaal handel dreef, kon hij maar met moeite rondkomen.

In Mekka woonde een heel rijke vrouw. Zij dreef handel. Ze liet een aantal mensen tegen betaling voor zich werken. Ze gaf hun een deel van haar goederen mee, en als zij die goederen naar andere steden brachten en verkochten, betaalde ze hun een flinke vergoeding.

Deze vrouw heette Khadija. De Profeet ﷺ was in die tijd ongeveer 25 jaar oud. Tot dan toe had hij op kleine schaal handel gedreven. Maar in heel Mekka werd hij Muhammad al-Amin genoemd, want niemand had hem ooit zien liegen. Daardoor had hij het vertrouwen van de mensen van Mekka gewonnen. Khadija liet de Profeet ﷺ bij zich komen en zei tegen hem:

"Ik heb je laten komen om je als verantwoordelijke voor mijn handelswaar naar Damascus te sturen. Ik weet dat je heel eerlijk, betrouwbaar en van goed karakter bent. Ik zal je een vergoeding geven die een paar keer zo hoog is als wat ik ooit aan iemand van je stam heb gegeven."

Toen de Profeet ﷺ dit nieuws aan zijn oom vertelde, zei die:

"Dit is levensonderhoud dat Allah je schenkt."

Abu Talib was heel blij. Maar toen hij zag dat de vergoeding nog niet was vastgesteld, ging hij zelf met Khadija praten. Ze spraken af dat de vergoeding vier jonge mannelijke kamelen zou zijn. Voor die tijd was dat een heel goede vergoeding. Zo vertrok de Profeet ﷺ om de handelswaar van Khadija naar Damascus te brengen en te verkopen. Met hem ging een heel trouwe slaaf van Khadija mee, die Maysara heette. Khadija drukte Maysara op het hart:

"Wees hem in niets ongehoorzaam. Ga nooit tegen zijn mening in. Doe precies wat hij zegt en vertel mij alles over hoe hij zich gedraagt."

De karavaan begon aan een reis die drie maanden duurde. Maysara zag tijdens deze reis veel bijzondere dingen. Zo waren er bijvoorbeeld twee beladen kamelen in de karavaan zo moe dat ze achter de karavaan waren gebleven. Maysara vertelde dit aan de Profeet ﷺ. Hij ging naar de vermoeide kamelen en streek met zijn handen over de onderkant van hun poten en over hun enkels. De kamelen renden meteen naar voren en kwamen vooraan in de karavaan. Het was alsof ze nieuw leven hadden gekregen.

Maysara, die dit had gezien, vergat het niet. Hij raakte nog meer aan de Profeet ﷺ gehecht en diende hem met groot respect en vreugde. Voordat de karavaan de stad Damascus bereikte, kwam ze aan in de stad Busra.

De Profeet ﷺ verkocht alle handelswaar. Hij kocht wat er gekocht moest worden. Door de gunst van Allah maakte hij een heel grote winst. Maysara en de andere mannen van de karavaan hadden nog nooit zo'n winst gezien. Ook dit vergat Maysara niet.

Toen ze in Mekka aankwamen, vertelde Maysara, die dit allemaal had gezien, alles één voor één aan Khadija: hoe de twee beladen kamelen die achtergebleven waren vooraan in de karavaan kwamen, dat de Profeet ﷺ meer winst had gemaakt dan wie ook, dat een wolk hem steeds schaduw gaf, en over zijn eerlijkheid in het werk, zijn betrouwbaarheid, zijn karakter en de zegen van zijn eten, dat er na de maaltijd uitzag alsof er niets van was gegeten... De Profeet ﷺ ging naar Khadija en vertelde haar wat de handel had opgebracht, met de winst erbij. Khadija was heel blij met deze opbrengst en gaf hem de vier kamelen die zijn vergoeding waren, samen met veel geschenken.

Nadat de Profeet ﷺ was vertrokken, dacht Khadija na over wat Maysara had verteld. Ze ging meteen naar Waraqa bin Nawfal, de zoon van haar oom. Waraqa kende het christendom goed en las de Thora. Hij wist veel over de "laatste Profeet" die zou komen, uit de oude boeken die hij had gelezen. Khadija vertelde hem wat Maysara had gezien. Waraqa zei tegen haar:

"O Khadija! Als wat je vertelt waar is, dan zal Mohammed zonder twijfel de profeet van deze gemeenschap worden. Ik weet al dat de profeet die zal komen bin-

nenkort zal verschijnen. Dit is precies de tijd waarin hij zal komen."

Khadija dacht diep na over wat Waraqa had gezegd.

Het gezegende huwelijk

Khadija was een heel slimme en verstandige vrouw. Ze besloot te trouwen met de Profeet ﷺ, die bekendstond om zijn goede karakter, zijn eerlijkheid en zijn betrouwbaarheid. Daarom stuurde ze een vrouw als bemiddelaar om hem ten huwelijk te vragen.

De bemiddelaarster sprak met de Profeet ﷺ. Ze vroeg hem waarom hij nog niet getrouwd was. Hij zei dat hij niet genoeg bezit had om te trouwen. De bemiddelaarster bracht hem het huwelijksaanzoek van Khadija over. Ze zei dat Khadija geen waarde hechtte aan bezit. Toen dat zo bleek te zijn, nam de Profeet ﷺ het aanzoek van Khadija aan.

In deze tijd, waarin slechte daden en onzedelijkheid op grote schaal voorkwamen, stond Khadija bij iedereen bekend als "Tahira" (de reine vrouw), omdat ze kuis, deugdzaam en eerbaar was.

Nadat de Profeet ﷺ het aanzoek van Khadija had aangenomen, vertelde hij het aan zijn oom. Omdat de vader van Khadija was overleden, vroeg Abu Talib haar hand bij haar oom. Er werd een eenvoudige bruiloft gehouden.

De Profeet ﷺ was toen ongeveer 25 jaar oud, en onze moeder Khadija ongeveer 40. Zo kreeg Khadija de eer de vrouw te worden van de Profeet ﷺ, die als "laatste Profeet" gezonden zou worden.

De Profeet ﷺ en Khadija kregen zes kinderen: Qasim, Zaynab, Ruqayya, Fatima, Umm Kulthum en Abdullah (Tayyib). Samen met zijn zoon Ibrahim, die hij later van Mariya kreeg, werden er in totaal zeven kinderen van de Profeet ﷺ geboren.

Omdat zijn eerste kind Qasim was, noemden de mensen de Profeet ﷺ volgens de Arabische gewoonte "Abu'l-Qasim", dat wil zeggen "de vader van Qasim".

De aangenomen zoon

Khadija had een jonge slaaf die Zayd heette. De Profeet ﷺ vroeg haar of ze Zayd aan hem wilde geven. Khadija gaf Zayd meteen aan hem cadeau. Zoals we eerder al zeiden, was de Profeet ﷺ een mens vol mededogen en barmhartigheid. Omdat hij er nooit vrede mee had dat mensen slaaf waren, liet hij Zayd meteen vrij.

Zayd was nu vrij. Hij kon gaan waar hij wilde en doen wat hij wilde. Maar Zayd ging niet bij de Profeet ﷺ weg, omdat hij heel veel van hem was gaan houden en niet bij hem weg wilde.

Op een dag hoorde de vader van Zayd van mensen die terugkwamen van de bedevaart dat zijn zoon in Mekka was. Jaren eerder was Zayd door rovers ontvoerd en als slaaf verkocht. Hakim bin Hizam, een neef van Khadija, had hem gekocht en aan Khadija cadeau gegeven.

De vader van Zayd ging rechtstreeks naar de Profeet ﷺ. Hij wilde zijn zoon tegen betaling van zijn waarde vrijkopen en mee naar huis nemen. Maar Zayd wilde niet met zijn vader mee. Toch had de Profeet ﷺ Zayd helemaal vrijgelaten om zelf te kiezen of hij met zijn vader mee wilde gaan of niet. Vanwege deze trouw en liefde van Zayd maakte de Profeet ﷺ aan alle inwoners van Mekka bekend dat hij hem als zoon had aangenomen. Toen de vader van Zayd zag dat zijn zoon bij een betrouwbaar mens woonde, niet als slaaf maar als aangenomen zoon, en dat hij het goed had, keerde hij met een gerust hart terug naar huis.

De kleine Ali

Sinds zijn achtste jaar was de Profeet ﷺ opgegroeid bij zijn oom Abu Talib. Door hem te laten trouwen had zijn oom ook zijn laatste plicht tegenover hem vervuld. Abu Talib had het financieel niet goed en leefde in moeilijke omstandigheden. Hij kon zelfs nauwelijks meer voor zijn kinderen zorgen. Maar dankzij de trouwe Profeet ﷺ werden deze problemen wat minder.

De Profeet ﷺ zocht naar manieren om zijn oom te helpen en ging om raad vragen bij zijn andere oom, Abbas. Hij vertelde Abbas wat hij van plan was. Samen kwamen ze iets overeen en gingen naar Abu Talib. Het plan was dat de Profeet ﷺ Ali bij zich in huis zou nemen, en zijn oom Abbas Ja'far. Voortaan zouden zij voor deze twee zonen van Abu Talib zorgen en hen in hun eigen huis grootbrengen. Zo zouden de geldzorgen van Abu Talib een beetje lichter worden.

De Profeet ﷺ liet zien dat hij zijn oom in moeilijke tijden hielp en hem niet vergat. De vrouw van zijn oom, Fatima, was erg geraakt door deze daad van de Profeet ﷺ. Ze was blij dat hij hen niet vergeten was. Voor Ali, die toen pas vier of vijf jaar oud was, begon nu een nieuwe periode in zijn leven. Vanaf nu zou hij in het huis van de Profeet ﷺ wonen en door hem worden opgevoed.

De herbouw van de Ka'ba

De Profeet ﷺ was ongeveer 35 jaar oud. In die tijd wilden de leiders van de stam Quraysh de Ka'ba afbreken en opnieuw opbouwen, omdat hij erg vervallen was. De Ka'ba was gebouwd door de profeet Ibrahim (vrede zij met hem). Daarna was hij een paar keer hersteld, maar toch was hij flink vervallen en ingezakt. Ook door overstromingen en regen was hij niet meer stevig. Toen ten slotte het kleed van de Ka'ba verbrandde door een vuur dat een vrouw had aangestoken, wilden nog meer mensen dat de Ka'ba opnieuw werd gebouwd. Juist toen men met dit goede werk zou beginnen, hoorde men dat een buitenlands schip op de Rode Zee aan de kust was gestrand en beschadigd was. Volgens de berichten had het schip bouwmaterialen aan boord, zoals hout, witte stenen en ijzer. Dat waren precies de dingen die nodig waren. Deze materialen werden gekocht. Ook hoorde men dat er op het schip een buitenlandse timmerman van Byzantijnse afkomst was die Baqum

heette. Met hem werd afgesproken dat hij zou meewerken aan de bouw van de Ka'ba.

Zo haalde elke stam, voor het deel van de Ka'ba dat hem was toegewezen, de stenen er één voor één uit om de Ka'ba af te breken en opnieuw op te bouwen. Uiteindelijk kwam men bij de stenen van het fundament. Toen er met een houweel op een steen in het fundament werd geslagen, bewoog de steen en schudde plotseling de hele stad Mekka. Er ontstond paniek, alsof er een aardbeving was. De mensen werden bang. De Qurayshieten durfden niet dieper te graven.

Daarna bouwde elke stam het deel dat hem was toegewezen. Toen was het de beurt om de "Hajar al-Aswad", de heilige zwarte steen, op zijn plaats te zetten. Maar over deze zaak ontstond onenigheid tussen de stammen, die tot dan toe eensgezind hadden samengewerkt. Omdat de Hajar al-Aswad een heilige en gezegende steen is, zou degene die hem op zijn plaats zette iets heel eervols en aanzienlijks doen. Daarom wilde elke stam deze eer hebben. De onenigheid werd steeds groter. De stammen zwoeren zelfs dat ze hierom oorlog met elkaar zouden voeren.

Op dat moment riep een oude man uit de menigte, die Abu Umayya heette, tegen de ruziënde mensen:

"O Qurayshieten! Laat in deze zaak, waarover jullie het niet eens kunnen worden, degene die als eerste door deze poort de Masjid al-Haram binnenkomt, tussen jullie beslissen."

De poort die hij bedoelde, was de poort die "Banu Shayba" heette. Dit voorstel leek verstandig. Toen iedereen ermee instemde, keken alle ogen gespannen en heel nieuwsgierig naar de poort van Banu Shayba. Wie zou er binnenkomen?

Terwijl het doodstil was, zag men iemand door de poort van Banu Shayba naar binnen komen. Zodra de menigte hem zag, klonken er blije kreten:

"Al-Amin! Al-Amin! Wij aanvaarden zijn oordeel!"

Degene die door de poort binnenkwam, was de Profeet ﷺ. Hij was de enige die het vertrouwen van iedereen had.

Het probleem werd aan de Profeet ﷺ uitgelegd. Ze vroegen hem tussen hen te beslissen. Zonder te aarzelen zei hij: "Breng mij meteen een kleed!"

Hij legde de zwarte steen, de Hajar al-Aswad, met zijn handen in het kleed dat op de grond was uitgespreid. Hij vroeg van elke stam één man een rand van het kleed vast te pakken. De mannen tilden de Hajar al-Aswad op tot de plaats waar hij moest komen. De Profeet ﷺ pakte hem toen met zijn handen en zette hem op zijn plaats.

Alle Qurayshieten waren blij en tevreden met deze rechtvaardige en mooie oplossing. De Profeet ﷺ had een probleem dat bijna tot een oorlog tussen hen had geleid, op een slimme manier opgelost zonder iemand te kwetsen. Er was echt geen betere oplossing voor dit probleem te bedenken.

De komst van de openbaring

Toen de Profeet ﷺ bijna 40 jaar oud was, veranderde er van alles in zijn leven. Omdat de afgodenaanbidding toenam, er steeds meer alcohol werd gedronken en overspel werd gepleegd, en het onrecht door de oneerlijke daden van de mensen steeds groter werd, ging hij Mekka uit en zocht hij de eenzaamheid op. Daarom ging hij af en toe naar de grot Hira op de berg Nur om na te denken. Allah, de Verhevene, bereidde hem voor op de taak van het profeetschap. Om na te denken over het bedorven karakter en de toestand van de mensheid, had Allah, de Verhevene, hem de eenzaamheid lief gemaakt.

Wanneer hij alleen was, zag hij soms heldere lichten en hoorde hij verschillende stemmen. Hij schrok daarvan, maar als hij thuiskwam, werd hij weer rustig door de troostende woorden van zijn vrouw Khadija.

Later begonnen de dromen die hij zag de volgende dag precies zo uit te komen. Dit waren ware dromen. Ongeveer zes maanden lang zag hij zulke ware dromen. Zo te zien was dit de voorbereidingstijd op zijn profeetschap. Langzamerhand kreeg de Profeet ﷺ de eenzaamheid steeds meer lief. Zo trok hij zich elk jaar, zoals hij gewend was, in de maand Ramadan terug in de grot Hira op de berg Nur, net zoals zijn grootvader Abd al-Muttalib, om na te denken en te bidden.

In die tijd was de Profeet 40 ﷺ jaar oud. Als hij alleen in de grot was, dacht hij diep na over vragen waarop hij geen antwoord vond, en probeerde hij een sprankje hoop te vinden. Tijdens zijn verblijf daar had hij genoeg aan het eten dat zijn vrouw Khadija voor hem had klaargemaakt.

Het was in zo'n periode. Het was de 27e van de maand Ramadan, de nacht van maandag. De Profeet ﷺ was tijdens het nadenken in slaap gevallen. Tegen het ochtendgloren zag hij de grote engel die "Jibril" heet. Jibril (vrede zij met hem), die er heel mooi uitzag en een heerlijke geur verspreidde, omhelsde hem en drukte hem stevig tegen zich aan. Toen liet hij hem los en zei:

"Lees!"

Omdat de Profeet ﷺ niet kon lezen en schrijven, zei hij:

"Ik kan niet lezen."

Bij de tweede omhelzing drukte Jibril (vrede zij met hem) hem heel stevig tegen zich aan. Hij liet hem los en zei opnieuw:

"Lees!"

De Profeet ﷺ zei weer: "Ik kan niet lezen."

Toen Jibril (vrede zij met hem) hem voor de derde keer nog steviger tegen zich aan drukte en zei:

"Lees!"

vroeg de Profeet ﷺ:

"Wat moet ik lezen?"

Toen reciteerde Jibril (vrede zij met hem) de eerste vijf verzen van soera al-'Alaq:

"Lees! In de naam van jouw Heer, Die heeft geschapen. Hij heeft de mens geschapen uit een bloedklonter. Lees! En jouw Heer is de Meest Edelmoedige, Die (het schrijven) met de pen heeft onderwezen, Die de mens heeft onderwezen wat hij niet wist."

Zo werden de eerste verzen van de edele Koran, die van Allah, de Verhevene, komt, geopenbaard. De Profeet ﷺ las na wat Jibril (vrede zij met hem) zei. Daarna verdween Jibril (vrede zij met hem). De eerste openbaring van Allah, de Verhevene, werd in het hart van de Profeet ﷺ gegrift en vestigde zich daar stevig.

Door de indruk van de eerste openbaring huiverde de Profeet ﷺ. Bevend en angstig ging hij op weg naar huis. Alle stenen en bomen langs de weg begroetten en feliciteerden hem met de woorden:

"As-salamu 'alayka ya Rasulallah (Vrede zij met u, o Boodschapper van Allah)."

Toen hij thuiskwam, zei hij:

"Bedek mij! Bedek mij!"

Zijn vrouw Khadija bedekte hem meteen. Nadat hij wat had uitgerust, stond hij gerustgesteld op. Hij vertelde zijn vrouw wat hij had meegemaakt en sprak over zijn zorgen. Met een geruststellende stem zei Khadija:

"Wees niet bedroefd! Bij Allah, Allah zal je nooit te schande maken. Want jij beschermt je familie, je draagt de lasten van de zwakken, je geeft aan de armen, je ontvangt gasten gastvrij, je spreekt de waarheid en je bent nooit ontrouw aan wat je is toevertrouwd."

Khadija nam de Profeet ﷺ mee naar haar neef (de zoon van haar oom), Waraqa bin Nawfal. Waraqa was een geleerd man. Hij kende de oude heilige boeken en las ze. Hij wist veel over de "laatste Profeet" die verwacht werd.

Waraqa luisterde naar wat de Profeet ﷺ had meegemaakt. Toen riep hij blij: "Goed nieuws, o Mohammed! Wat jij hebt gezien, is an-Namus al-Akbar (Jibril), die Allah, de Verhevene, ook naar de profeet Musa stuurde. Ach, was ik nog maar in leven wanneer jouw volk je uit je land zal verdrijven!"

De Profeet ﷺ vroeg verbaasd:

"Zal mijn volk mij uit Mekka verdrijven?"

Waraqa zei:

"Ja, ze zullen je uit je land verdrijven. Want er is nog nooit iemand geweest die zoiets (de openbaring) bracht als jij, die niet met vijandschap te maken kreeg. Als ik de dagen van jouw oproep nog meemaak, zal ik je met al mijn kracht helpen."

Waraqa, die korte tijd later overleed, had erop gewezen hoe zwaar en vol beproevingen de weg van het profeetschap is.

De onderbreking van de openbaring

Kort nadat de eerste verzen waren geopenbaard, hielden de goddelijke berichten een tijdlang op.

Op een dag, terwijl de Profeet ﷺ liep, hoorde hij plotseling een stem uit de hemel. Toen hij opkeek, zag hij Jibril (vrede zij met hem) tussen hemel en aarde op een troon zitten. Vol angst en ontzag ging hij terug naar huis en zei:

"Bedek mij! Bedek mij!"

Terwijl hij in dekens gewikkeld lag, bracht Jibril (vrede zij met hem) de eerste vijf verzen van soera al-Muddaththir:

"O jij die in een mantel gehuld bent (o Profeet)! Sta op en waarschuw (wie niet geloven, voor de bestraffing)! Verheerlijk jouw Heer. Houd je kleding rein! En blijf ver weg van alle onreinheid."

Daarna bleven de verzen de een na de ander neerdalen.

De eerste moslims

De Profeet ﷺ werd door Allah, de Verhevene, als profeet aangesteld om de mensen, die steeds slechter werden en steeds verder van een goed karakter afraakten, de weg te wijzen. Hij nodigde de mensen uit om te geloven dat er geen god is behalve Allah en dat hij de Boodschapper van Allah is. Eerst vertelde hij het aan zijn vrouw Khadija. Onze moeder Khadija, een heel slimme en verstandige vrouw, geloofde meteen. De Profeet ﷺ was heel blij dat zijn vrouw het geloof aanvaardde.

De Profeet ﷺ leerde Khadija de rituele wassing (wudu) te verrichten, zoals Jibril (vrede zij met hem) het hem had geleerd. Ook baden ze samen, zoals Jibril (vrede zij met hem) het had geleerd. Ze baden twee keer per dag, 's ochtends en 's avonds, telkens twee rak'a.

De Profeet ﷺ bleef de Qurayshieten in het geheim uitnodigen tot de islam, de laatste goddelijke godsdienst.

Ali woonde bij de Profeet ﷺ en werd door hem opgevoed. Ali, die toen ongeveer tien jaar oud was, zag op een dag de Profeet ﷺ en onze moeder Khadija bidden. Hij vroeg:

"Wat is dit?"

De Profeet ﷺ antwoordde:

"Dit is de godsdienst die Allah voor Zichzelf heeft gekozen. Ik nodig jou uit te geloven in Allah, Die één en enig is, en Hem te aanbidden, en Lat en Uzza af te wijzen, die geen nut en geen schade kunnen brengen."

Ali zei:

"Over deze godsdienst heb ik nog nooit iets gehoord. Ik kan niets zeggen zolang ik het niet aan mijn vader heb gevraagd."

De Profeet ﷺ dacht dat de zaak zich zou verspreiden als Ali het aan zijn vader zou vragen. Hij deed zijn oproep namelijk nog in het geheim en wilde niet dat iemand het hoorde. Daarom zei hij:

"O Ali! Als je doet wat ik je heb gezegd, doe het dan. Als je het niet doet, houd dan geheim wat ik je heb verteld en vertel het aan niemand."

Die nacht dacht Ali, klein maar met een groot verstand, na over wat de Profeet ﷺ had gezegd. Zodra het ochtend was, ging hij naar hem toe en zei:

"Toen Allah mij schiep, heeft Hij het ook niet aan mijn vader gevraagd. Waarom zou ik het dan aan hem vragen om Allah te aanbidden?"

Hij sprak de geloofsgetuigenis (shahada) uit en werd moslim.

Ondertussen werd de "kring van de uitnodiging tot de islam" snel groter. De Profeet ﷺ en Abu Bakr waren twee heel goede en hechte vrienden. De Profeet ﷺ vertelde Abu Bakr dat hij de Boodschapper van Allah was en nodigde hem uit tot de islam. Zonder te aarzelen werd Abu Bakr meteen moslim. Ook Zayd bin Haritha, de slaaf die de Profeet ﷺ had vrijgelaten, werd moslim. Dankzij de inspanningen van Abu Bakr sloten veel mensen zich bij de moslims aan, zoals Uthman bin Affan, Zubayr bin Awwam, Abdurrahman bin Awf, Sa'd bin Abi Waqqas en Talha bin Ubaydullah. Ook enkele vrouwen sloten zich aan bij de moslims, zoals Umm al-Fadl, de vrouw van zijn oom Abbas, Asma, de dochter van Abu Bakr, en Fatima, de zus van Umar.

Bij de moslims, van wie het aantal elke dag groeide, kwamen nog veel anderen, zoals Bilal al-Habashi, Khabbab bin Aratt, Sa'id bin Zayd, Abu Salama, Arqam bin Abi'l-Arqam, Suhayb ar-Rumi en uit de familie van Yasir de vader Yasir, zijn vrouw Sumayya en hun zoon Ammar.

De "eerste moslims" kunnen we zo op een rij zetten:

• De eerste moslim onder de vrouwen: Khadija.

• De eerste moslim onder de kinderen: Ali.

• De eerste moslim onder de vrije mannen: Abu Bakr.

• De eerste moslim onder de vrijgelaten slaven: Zayd bin Haritha.

• De eerste moslim onder de slaven: Bilal al-Habashi.

In het begin deed de Boodschapper van Allah ﷺ zijn uitnodiging tot de islam niet openlijk. Hij begon met de mensen uit zijn directe omgeving, met wie hij persoonlijk contact had. Iedereen die moslim werd, nodigde op dezelfde manier zijn eigen familie en buren uit tot de islam. Zo groeide hun aantal steeds verder.

De martelingen

Hoewel de Profeet ﷺ en de moslims die in hem geloofden hun nieuwe godsdienst geheimhielden en de mensen in het geheim uitnodigden tot de islam, waren de inwoners van Mekka op de hoogte gekomen van het bestaan van de moslims.

Daardoor was bekend geworden wie in de islam geloofde. Dat betekende dat wie de islam aanvaardde, een zware prijs moest betalen. Die zware prijs was: "martelingen en beledigingen".

Zo was Bilal al-Habashi de slaaf van een afgodenaanbidder die Umayya bin Khalaf heette. Nadat Bilal moslim was geworden, martelde zijn meester Umayya hem door hem op het gloeiend hete woestijnzand te leggen en hem zonder eten en drinken te laten. Hij legde zelfs grote zware stenen op zijn buik. Alle inwoners van Mekka wisten van deze onmenselijke marteling, maar ze zwegen.

Telkens als Umayya Bilal sloeg, zei Bilal:

"Ahad! Ahad!" (Allah is Eén, Allah is Eén!)

Deze uitroepen van Bilal kwamen bij Umayya aan als een klap met een hamer op zijn hoofd. Umayya werd woedend en martelde hem nog meer. Hij bond zelfs een touw om de nek van Bilal, sleepte hem door de straten en liet kinderen hem met stenen bekogelen. Uiteindelijk kocht Abu Bakr Bilal van Umayya en liet hem vrij. Zo werd Bilal bevrijd van de martelingen van Umayya.

Omdat Abu Bakr een rijk en barmhartig mens was, kocht hij veel zwakke slaven die gemarteld werden, zoals Bilal, en liet hij hen vrij om Allah tevreden te stellen.

Sa'd bin Abi Waqqas was een jonge man van pas 17 jaar. Hij was erg gehecht aan zijn moeder, hield veel van haar en deed altijd wat ze zei. Maar toen hij moslim werd, werd hij door zijn geliefde moeder Hamna gekweld. Een moeder kon haar zoon, alleen omdat hij moslim was geworden, zonder aarzelen kwellen. Sa'ds moeder Hamna misbruikte de liefde van haar zoon voor haar. Ze zei tegen hem:

"Ik eet en drink niets meer totdat jij de godsdienst van Mohammed opgeeft. Dan zullen de mensen je verwijten dat je de moordenaar van je moeder bent."

Maar Sa'd antwoordde op deze bedreiging van zijn moeder met zijn geloof:

"O moeder! Al had je honderd levens en gaf je ze een voor een op om mij de islam te laten verlaten, dan nog zou ik de islam niet verlaten. Eet voortaan maar, of eet niet."

Toen zijn moeder zag hoe vastberaden haar zoon was, begon ze weer te eten en te drinken.

Toen de moeder van Sa'd zag dat deze vorm van druk niet hielp, probeerde ze iets anders. Op een dag, terwijl Sa'd thuis aan het bidden was, deed zijn moeder de deur achter hem op slot. Dan zou Sa'd óf de islam opgeven, óf van honger en dorst sterven. Maar juist op dat moment hoorde Hamna dat haar andere zoon, Amir, ook moslim was geworden. Toen raakte ze de moed kwijt. Terwijl zij Sa'd van de islam wilde afbrengen, had Allah ook haar andere zoon Amir de islam geschonken.

Ook Uthman bin Affan werd door zijn oom Hakam bin Abi'l-As met dikke touwen aan een paal vastgebonden en geslagen.

Khalid bin Sa'id werd, nadat hij de islam had aanvaard, door zijn vader met stokken geslagen en opgesloten, zonder eten en drinken. Omdat zijn vader rijk was, zei hij zelfs dat hij hem zou onterven. Khalid trok zich daar helemaal niets van aan, want het geloof in Allah was voor hem de grootste rijkdom.

Allah, de Verhevene, gaf de eerste moslims tegenover deze martelingen, kwellingen en beproevingen veel geduld en doorzettingsvermogen.

De uitnodiging

Tot dan toe had de Profeet ﷺ de mensen in het geheim uitgenodigd tot de islam. Toen kwam van Allah, de Verhevene, dit bevel:

"Verkondig nu dus openlijk en zonder aarzelen wat jou is bevolen..." (Soera al-Hijr, vers 94)

Daarop begon de Profeet ﷺ zijn uitnodiging openlijk te doen. Allah had hem gezegd niet bang te zijn voor de mensen en niet te aarzelen. In de drie jaar van de geheime uitnodiging die voorbij waren, konden de moslims de Koran niet openlijk reciteren en hun gebeden niet openlijk verrichten. Daarom hielden ze voor elkaar de wacht en gingen ze naar afgelegen dalen en stille, verborgen plekken om daar te bidden.

In het vierde jaar van het profeetschap gaf Allah, de Verhevene, dit goddelijke bevel:

"(O Mijn Boodschapper) Waarschuw jouw naaste familieleden (voor de bestraffing in het Hiernamaals)!" (Soera ash-Shu'ara, vers 214)

Na dit bevel besloot de Profeet ﷺ zijn uitnodiging openlijk aan zijn naaste familie bekend te maken. Hij vroeg Ali eten klaar te maken en daarna zijn naaste familieleden uit te nodigen. De familieleden van de Profeet ﷺ waren met in totaal 45 mensen, onder wie twee vrouwen, en ook Abu Talib, Hamza, Abbas en Abu Lahab. Het eten werd voor hen neergezet. Hoewel er maar weinig eten was, was het gezegend en werd iedereen verzadigd. Het bijzondere was dat het eten helemaal niet minder leek te worden. Dat was een wonder.

Terwijl iedereen verbaasd was, maakte de Profeet ﷺ zich klaar om te spreken. Maar zijn oom Abu Lahab gaf hem geen kans om te spreken. Doelend op het wonderbaarlijke eten zei hij:

"Echt, zo'n tovenarij als vandaag hebben we nog nooit gezien."

Hij sprak beledigende woorden. De Profeet ﷺ kon helemaal niet aan het woord komen. Met zijn houding verstoorde Abu Lahab de rust van iedereen. Onder hatelijke blikken vertrok hij.

Maar de Profeet ﷺ was vastbesloten zijn naaste familie te waarschuwen en te vermanen, zoals Allah hem had bevolen. Daarom gaf hij een tweede maaltijd. Ook dit keer waren dezelfde mensen aanwezig als bij de eerste maaltijd. Hij loofde Allah en sprak: "Ik weet en ik verkondig dat er geen god is behalve Allah. Hij is Eén; Hij heeft geen partner en geen deelgenoot. Iemand die eropuit is gestuurd om weidegrond te zoeken, liegt toch niet tegen zijn eigen familie als hij terugkomt? Bij Allah, al zou ik tegen alle mensen liegen, tegen jullie zou ik niet liegen. Al zou ik alle mensen bedriegen, jullie zou ik niet bedriegen. Ik nodig jullie uit te geloven in Allah, naast Wie er geen god is. En ik ben de profeet die Hij in het bijzonder naar jullie en in het algemeen naar de hele mensheid heeft gezonden. Bij Allah, jullie zullen sterven zoals je in slaap valt, en jullie zullen weer tot leven worden gewekt zoals je uit je slaap wakker wordt. Jullie zullen rekenschap moeten afleggen over alles wat jullie hebben gedaan. Jullie zullen de beloning zien van het goede dat jullie hebben gedaan en de straf krijgen voor het kwaad. Dat betekent voor altijd in het Paradijs blijven, of in de Hel. Jullie zijn de eerste mensen die ik waarschuw voor de bestraffing in het Hiernamaals."

Daarna vroeg hij drie keer wie hem op deze weg zou helpen. Elke keer zei Ali, de jongste van de aanwezigen, dat hij hem zou steunen. Abu Lahab mopperde. Dit beviel hem niet.

Daarop zei zijn oom Abu Talib dat hij samen met zijn familie altijd aan zijn kant zou staan en hem zou helpen. Ook de tantes van de Profeet ﷺ (de zussen van zijn vader) beloofden hem, net als Abu Talib, te steunen.

Maar Abu Lahab kon zich niet meer inhouden en barstte van woede uit:

"Houd hem tegen en houd hem van dit werk af, voordat anderen dat doen!"

Hij spuwde de haat uit die hij in zich had. Maar ondanks deze uitval van Abu Lahab steunden Abu Talib en de tantes de Profeet ﷺ en kwamen ze voor hem op. Toen Abu Lahab zag hoe vastberaden zij waren, zweeg hij en moest hij een stap terug doen.

De Profeet ﷺ wilde zijn openlijke uitnodiging, zoals hij die aan zijn naaste familie had gedaan, ook aan alle inwoners van Mekka doen. Hij wilde de goddelijke boodschap die hem was opgedragen, zonder angst voor wie dan ook, openlijk bekendmaken. Dit was namelijk het bevel van Allah. Als het om een bevel van Allah ging, was hij voor niets bang.

Daarom beklom de Profeet ﷺ de heuvel Safa, die over Mekka uitkijkt, en riep:

"Ya Sabahah! Ya Sabahah! (Alarm! Alarm!)"

Volgens een gewoonte van de Arabieren betekende het dat iemand die die heuvel beklom en zo riep, heel belangrijk nieuws ging vertellen. Daarom kwamen de mensen in groepen bijeen voor de heuvel Safa.

De Profeet ﷺ sprak hen zo toe: "O mensen van Quraysh! Als ik jullie zou zeggen dat er achter deze berg of in dat dal vijandelijke ruiters zijn die jullie willen overvallen, of dat jullie 's ochtends of 's avonds overvallen zullen worden, zouden jullie mij dan geloven?"

"Ja! Wij geloven je en zeggen dat je de waarheid spreekt. Tot nu toe hebben we bij jou niets anders dan eerlijkheid gezien. Je bent bij ons ook nooit ergens van beschuldigd."

"Dan heb ik de taak jullie te waarschuwen voor een zware bestraffing die vóór jullie ligt en zal komen. Allah, de Verhevene, heeft mij bevolen mijn naaste familie te waarschuwen voor de bestraffing. Ik nodig jullie uit te zeggen: 'La ilaha illa-llah' (Er is geen god behalve Allah). En ik ben Zijn dienaar en Zijn Boodschapper. Als jullie dit zo aanvaarden, sta ik ervoor in dat jullie het Paradijs binnengaan. Zolang jullie niet 'La ilaha illa-llah' zeggen, kan ik jullie niet helpen, niet in deze wereld en niet in het Hiernamaals..."

De verzamelde mensen wisten niets te zeggen tegenover deze harde waarheid. Terwijl het zo stil was, klonk er plotseling een stem. Deze onheilspellende stem was de stem van Abu Lahab. Vol haat beledigde hij de Profeet ﷺ waar al die mensen bij waren:

"Heb je ons dáárvoor geroepen?" zei hij.

Hij deed de waarheden die de Profeet ﷺ vertelde minachtend af. Daarop openbaarde Allah, de Verhevene, soera al-Masad (Tabbat) over zijn oom Abu Lahab, die de Profeet ﷺ had beledigd, en over Umm Jamil, de vrouw van Abu Lahab. In deze soera werd de bestraffing aangekondigd die hen zou treffen:

"In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle. Mogen de handen van Abu Lahab verdorren, en ze zijn al verdord. Zijn bezit en wat hij verdiend heeft, baten hem niet. Hij zal een vlammend vuur binnengaan. En zijn vrouw ook, als draagster van brandhout... met een gevlochten touw om haar nek."

Abu Lahab en zijn vrouw Umm Jamil, van wie in soera al-Masad werd aangekondigd dat de toorn van Allah hen zou treffen, koesterden een grote haat en vijandschap tegen de Profeet ﷺ. 's Nachts strooiden ze doornen op de wegen waar hij langs zou komen, zodat zijn voeten zouden bloeden.

Op een dag wilde Abu Lahab een pens vol dierenmest voor de deur van de Profeet ﷺ neerleggen. Juist op dat moment zag Hamza hem. Hamza werd heel boos. Hij pakte meteen de pens vol mest uit de handen van Abu Lahab en goot die over zijn hoofd leeg. Zo kreeg Abu Lahab de vergelding voor zijn slechte daden.

Zij die gemarteld werden

Hoewel de Profeet ﷺ onder de bescherming van zijn oom stond, werd hij toch beledigd. Maar de martelingen en beledigingen die mensen zonder familie of beschermers zoals Bilal, Khabbab en Yasir moesten doorstaan, waren nog veel erger. Toch liet Allah, de Verhevene, de Profeet ﷺ en de mensen die in hem geloofden niet zonder hulp.

Op een dag was de Profeet ﷺ aan het bidden bij de Ka'ba. Abu Jahl, een vijand van de islam wiens echte naam Amr bin Hisham was, had een enorme steen gepakt en was achter de Profeet ﷺ gaan staan. Zijn doel was de Profeet ﷺ met deze steen te doden. Toen hij de steen daarvoor optilde, verstijfde hij met de steen tussen zijn handen. Wat hij ook deed, hij kon zich niet bewegen. Nadat de Profeet ﷺ zijn gebed had beëindigd, kwamen de handen van Abu Jahl plotseling los. Maar wat hij van plan was, kon hij niet meer doen. Allah, de Verhevene, had de Profeet ﷺ blijkbaar beschermd.

Een andere keer wilde Abu Jahl het hoofd van de Profeet ﷺ met een steen verpletteren, terwijl die in gebed was en met zijn voorhoofd op de grond lag (in sujud). Toen hij dicht bij de Profeet ﷺ kwam, verscheen er voor hem een enorme, reusachtige kameel die alleen hij kon zien. De kameel opende zijn bek en wilde Abu Jahl opeten. Toen Abu Jahl de grote tanden van de reusachtige kameel zag, gooide hij in grote angst de steen weg en rende hij terug. Allah, de Verhevene, had de Profeet ﷺ nog een keer beschermd.

Abu Bakr, Bilal, Khabbab, Suhayb ar-Rumi, Yasir en zijn familie en nog veel andere moslims, die openlijk lieten zien dat ze de islam hadden aanvaard en voor niemand bang waren, werden steeds opnieuw gemarteld en beledigd. Elke dag hoorde men in Mekka nieuwe berichten over de martelingen en kwellingen die de moslims werden aangedaan. Hoewel Abu Bakr tot een grote en machtige familie

behoorde, werd ook hij gemarteld omdat hij openlijk zei dat hij geloofde. Eén keer viel hij zelfs flauw door de schoppen met ijzeren schoenen.

Khabbab werd met gloeiend ijzer gebrandmerkt en op zijn rug op smeulende kolen gelegd. Alsof die marteling nog niet genoeg was, gingen ze dan ook nog met hun voeten op zijn borst staan, totdat het vet op zijn rug smolt. Tijdens deze martelingen kon Khabbab de pijn niet verdragen en viel hij steeds flauw. Maar ondanks de martelingen gaf hij zijn godsdienst niet op.

De hele familie van Yasir werd gemarteld. Yasir werd gemarteld door hem op stenen te leggen die door de zon zo heet waren als een oven. Zijn vrouw Sumayya en zijn zoon Ammar ondergingen naast hem dezelfde martelingen. Hun gekreun en geschreeuw vulde de hele woestijn. Op een dag, toen de familie van Yasir werd gemarteld, kwam de Profeet ﷺ daar langs. Yasir riep:

"O Boodschapper van Allah! Hoe lang gaat dit nog duren?"

De Profeet ﷺ gaf hun het goede nieuws:

"Wees geduldig, familie van Yasir! Jullie beloning is het Paradijs."

De familie van Yasir was aan Abu Jahl gegeven, zodat ze nog meer gemarteld zouden worden. Abu Jahl martelde en kwelde hen heel zwaar.

Toen Sumayya een keer, in de toestand waarin ze was, antwoord gaf op de beledigingen die haar werden toegeroepen, werd ze door een steek met de speer van Abu Jahl gedood en viel ze als martelaar. Sumayya is de eerste vrouw onder de moslims die als martelaar is gevallen. Na haar dood werd ook haar man Yasir als martelaar gedood. Hun zoon Ammar bleef achter zonder moeder en vader. Maar zelfs zo was het hart van Ammar vol liefde voor Allah en Zijn Boodschapper.

De moslims, die zoveel martelingen en kwellingen ondergingen dat we er nog veel meer voorbeelden van zouden kunnen geven, wisten dat al dit lijden een beproeving van Allah was. Geloven vraagt immers oprechtheid en geduld bij de moeilijkheden die je tegenkomt.

Allah, de Verhevene, vormde de eerste moslims tot stevige en onwankelbare fundamenten van Zijn godsdienst. De martelingen en beledigingen die ze ondergingen, maakten hun geloof nog sterker. Zo werden moslims zonder familie of beschermers, zoals Bilal, Khabbab en Yasir, steeds groter in aanzien; ze waren niet meer te stuiten. Mensen zoals Abu Lahab en Abu Jahl werden juist steeds kleiner.

In deze moeilijke tijden kreeg de Profeet ﷺ nog meer steun van zijn geëerde vrouw Khadija dan van zijn oom Abu Talib. Tegenover al deze kwellingen vond de Profeet ﷺ troost bij haar, en door haar steun werd het lichter voor hem. Khadija sprak hem geruststellende en bemoedigende woorden toe en gaf hem meer kracht om vol te houden. Zo maakte ze ook zijn taak lichter.

De bedreiging

De afgodenaanbidders zagen dat hun martelingen van de Profeet ﷺ en de moslims die hem volgden niets uithaalden. Toen ze begrepen dat ze hen zo niet van hun godsdienst konden afbrengen, probeerden ze nieuwe valstrikken en listen.

In de hoop een oplossing voor deze kwestie te vinden, gingen ze naar Abu Talib. Ze waren met ongeveer tien man. Ze klaagden over de Profeet ﷺ. Abu Talib stuurde hen op een vriendelijke manier, met een glimlach en zachte woorden, weer weg. Na een tijdje kwamen ze terug. Ze spraken over de inspanningen van de Profeet ﷺ om de mensen uit te nodigen tot de islam en zeiden:

"O Abu Talib! Je bent onder ons ouder, en hoger in eer en aanzien dan wij. We hebben je gevraagd je neef ervan te weerhouden zich met ons te bemoeien. Maar je hebt hem niet tegengehouden. Bij Allah, wij kunnen niet verdragen dat hij onze afgoden beledigt, onze verstandige mensen dwazen noemt en onze goden bekritiseert. Of je zorgt ervoor dat hij ophoudt zich met ons te bemoeien, of we vechten zowel tegen hem als tegen jou, totdat een van beide partijen ten onder gaat."

De situatie was heel ernstig. Ze hadden de Profeet ﷺ en zijn oom openlijk bedreigd. Toch ging het hun niet echt om het vasthouden aan de godsdienst van hun voorouders. Het echte probleem was dat de nieuwe godsdienst die de Profeet ﷺ bracht, bepaalde belangen van hen in de weg stond. De islam stond hun slechte daden namelijk niet toe. Hij leerde dat je niet beter bent omdat je meester bent en een ander slaaf. Hij leerde dat je pas beter bent als je je verre houdt van het kwade en Allah gehoorzaamt. Dat kwam de afgodenaanbidders niet goed uit. Omdat ze dat niet openlijk konden zeggen, deden ze alsof ze de godsdienst van hun voorouders verdedigden.

Abu Talib riep de Profeet ﷺ bij zich en legde hem de situatie uit zoals die was. Hij vroeg hem op te houden met het zeggen van dingen die de afgodenaanbidders niet bevielen. De Profeet ﷺ was erg bedroefd door deze woorden van zijn oom. Maar vastberaden draaide hij zich naar hem toe en sprak deze woorden, die Abu Talib nooit zou vergeten:

"O oom! Bij Allah, al zouden ze de zon in mijn rechterhand leggen en de maan in mijn linkerhand om mij dit werk te laten opgeven, dan nog zou ik deze godsdienst en deze uitnodiging niet opgeven. Of Allah laat deze godsdienst zegevieren, of ik geef mijn leven op deze weg."

Zijn ogen vulden zich met tranen en hij huilde. De Profeet ﷺ dacht dat zijn oom hem niet meer zou steunen. Hij stond op. Juist toen hij wilde weggaan, begreep Abu Talib dat hij verkeerd begrepen was:

"O mijn neef!" zei hij. "Ga! Zeg wat je wilt! Ga door met je werk! Doe wat je wilt. Bij Allah, ik zal je nooit aan hen uitleveren."

Daarop straalden de ogen van de Profeet ﷺ en was hij heel blij.

Walid bin Mughira

De afgodenaanbidders koesterden een eindeloze haat en vijandschap tegen de Profeet ﷺ.

Toen het bedevaartseizoen naderde, deed Walid bin Mughira, een van de leiders van de afgodenaanbidders, zijn aanhangers een voorstel. Binnenkort zouden er uit veel plaatsen mensen voor de bedevaart komen. Zij zouden horen over de godsdienst van de Profeet ﷺ en zouden willen weten hoe het echt zat. Daarom zei hij dat iedereen op de vragen die gesteld zouden worden hetzelfde antwoord moest geven.

Daarom stelden sommigen voor de Profeet ﷺ een waarzegger te noemen, anderen een gek, weer anderen een dichter en weer anderen een tovenaar. Maar Walid zelf zei dat de Profeet ﷺ geen van die dingen was. Hij wist namelijk, net als iedereen, dat geen van deze voorstellen waar was. De Profeet ﷺ was geen waarzegger, geen gek, geen dichter en ook geen tovenaar. Maar toch zei Walid dat hij het het beste vond om hem "tovenaar" te noemen.

Zo spraken ze af wat ze allemaal zouden zeggen, voor het geval de mensen die voor de bedevaart kwamen naar de Profeet ﷺ zouden vragen. Liegen en de waarheid verbergen was een eigenschap van de afgodenaanbidders.

De emigratie naar Abessinië

Het was de maand Rajab in het zesde jaar na de aanstelling van de Profeet ﷺ als profeet. Hij en de moslims werden nog steeds gemarteld en beledigd. Ze vonden geen rust, niet bij het verrichten van hun aanbidding en niet bij het beleven van hun geloof.

De Profeet ﷺ wist hoe de situatie was en droeg zijn metgezellen op:

"Verspreid jullie nu over de aarde! Allah zal jullie weer bijeenbrengen."

Aan degenen die vroegen: "O Boodschapper van Allah! Waar moeten we naartoe gaan?", wees hij Abessinië aan met de woorden:

"Daarheen!"

En hij zei:

"Het is goed als jullie naar het land van de Abessijnen gaan. Daar is een koning die zijn volk geen onrecht aandoet. Het is een land van oprechtheid. Blijf daar totdat Allah, de Verhevene, jullie een uitweg opent uit de moeilijkheden waarin jullie zitten."

De koning van Abessinië, de Negus, was inderdaad, hoewel hij christen was, een heel rechtvaardige koning die zijn volk goed behandelde.

Zo emigreerde een groep van 15 moslims, 4 vrouwen en 11 mannen, naar Abessinië. Deze moslims vertrokken in het geheim en maakten zo de eerste emigratie (hijra) in de geschiedenis van de islam. De afgodenaanbidders hoorden pas later dat ze vertrokken waren. Het doel van hun emigratie was om Allah rustiger te kunnen dienen en hun geloof in vrede te kunnen beleven.

In de eerste groep emigranten zaten vooraanstaande moslims zoals Uthman bin Affan en zijn vrouw Ruqayya, de dochter van de Profeet ﷺ, Abu Hudhayfa en zijn vrouw, Zubayr bin Awwam, Mus'ab bin Umayr en Abdurrahman bin Awf (moge Allah tevreden met hen allen zijn).

Hamza wordt moslim

Hamza werd moslim in het zesde jaar van het profeetschap van onze geliefde Profeet ﷺ. Hij was een worstelaar en tegelijk een goede jager.

Op een dag, toen hij terugkwam van de jacht, vertelde een slavin hem over de beledigingen die Abu Jahl de Profeet ﷺ had aangedaan. Hamza werd woedend. Uit familietrots ging hij meteen naar Abu Jahl, die bij de Ka'ba zat. Hij hief zijn boog van hard hout met al zijn kracht op, sloeg hem hard op het hoofd en verwondde hem. Daarbij daagde hij hem uit:

"Ben jij degene die mijn neef uitscheldt en beledigt? Ik ben nu ook van zijn godsdienst. Ik zeg wat hij zegt. Als je durft, doe dan maar met mij wat je met hem hebt gedaan!"

Zo maakte hij bekend dat hij moslim was geworden. Toen hij thuiskwam, kreeg hij echter twijfels. Om die twijfels weg te nemen, ging hij naar zijn neef, de Profeet ﷺ. De Profeet ﷺ gaf zijn oom Hamza raad over veel onderwerpen, zoals het geloof, het Paradijs en de Hel. Daardoor vestigde het geloof zich stevig in het hart van Hamza en verdwenen zijn twijfels.

De moslims waren heel blij dat een sterke held als Hamza het geloof had aanvaard.

Verleidelijke aanbiedingen

Ondanks alles bleven de afgodenaanbidders vijandig tegenover de Profeet ﷺ. Ze bleven aandringen dat hij zijn profeetschap zou opgeven. Daarvoor bedachten ze allerlei listen en valstrikken en kwamen ze met steeds andere aanbiedingen naar hem toe.

Een van hen, Utba bin Rabia, ging naar de Profeet ﷺ en deed hem enkele voorstellen. Als de Profeet ﷺ zou ophouden met het verkondigen van de islam en zijn profeetschap zou opgeven, zouden ze hem met geld en bezit de rijkste man van Mekka maken. Wilde hij dat niet, dan zouden ze hem tot hun leider maken. En als hij ziek was, zouden ze hem op de best mogelijke manier laten behandelen.

Als antwoord op deze voorstellen reciteerde de Profeet ﷺ voor hem soera Fussilat. Toen hij klaar was, zei hij:

"O vader van Walid! Je hebt gehoord wat ik heb gereciteerd. Denk nu zelf verder na."

Daarna liet hij hem met rust.

Utba was diep onder de indruk van de Koran. In de verzen had hij gehoord dat de Koran een wonder is, dat hij het goede nieuws van het Paradijs brengt en waarschuwt voor de Hel. Toen Utba begreep dat deze woorden geen mensenwoorden konden zijn, stond hij meteen op en keerde terug naar de vrienden die hem hadden gestuurd. Hij zei tegen hen dat ze de Profeet ﷺ met rust moesten laten, hem niets moesten aandoen en afstand moesten houden. Allah, de Verhevene, steunde de Profeet ﷺ in elke situatie en liet hem nooit zonder hulp, zelfs niet als die hulp via zijn vijanden kwam.

Umar wordt moslim

De onderdrukte moslims waren heel blij geweest toen Hamza moslim werd. Toen Umar het geloof aanvaardde, beleefden de moslims een tweede grote vreugde.

Voordat hij moslim werd, was Umar een zeer driftige man die heel hard optrad tegen de moslims.

Dar an-Nadwa in Mekka was het huis waar de afgodenaanbidders al hun belangrijke zaken bespraken en over alles beslissingen namen. Op een dag waren de leiders daar bijeengekomen en bespraken ze hoe ze de Profeet ﷺ konden doden. Ze dachten dat ze alleen van hem af konden komen door hem te doden. Abu Jahl beloofde verschillende beloningen aan degene die dit zou doen. Abu Jahl was de felste vijand van de Profeet ﷺ en een zeer slecht mens.

Umar bin Khattab was bij die bijeenkomst aanwezig. Aangemoedigd door Abu Jahl en de anderen zei hij dat hij de Profeet ﷺ kon doden. Dan zou hij ook de beloning krijgen.

Met dat doel vertrok Umar. Onderweg kwam hij een moslim tegen die Nuaym heette. Nuaym ontdekte dat Umar van plan was de Profeet ﷺ te doden. Om de Profeet ﷺ te kunnen waarschuwen en tijd te winnen, vertelde hij Umar dat zijn zus Fatima en zijn zwager Sa'id bin Zayd ook moslim waren geworden. Eerst wilde Umar dit niet geloven, maar toen werd hij razend. Om hen een lesje te leren, veranderde hij van richting en ging naar hun huis.

Op dat moment las Khabbab bin Aratt bij Sa'id en zijn vrouw Fatima de verzen van soera Ta-Ha voor, die net waren geopenbaard. Ze hoorden hard op de deur bonzen. Sa'id verstopte meteen Khabbab en de Koranverzen. Umar stormde woedend naar binnen. Hij zei dat hij had gehoord wat ze lazen en dat ze het hem onmiddellijk moesten geven. Hij kon zich niet inhouden en sloeg zijn zwager Sa'id en zijn zus Fatima. Fatima viel bebloed op de grond, maar riep toen op een manier die niemand van haar had verwacht:

"Doe maar wat je wilt, Umar! Mijn man en ik zijn nu moslim. Wij geloven in Allah en Zijn Boodschapper."

Toen Umar zijn zus onder het bloed zag liggen, kreeg hij medelijden. Met een zachte stem vroeg hij om de verzen die ze hadden gelezen.

Zijn zus merkte de verandering bij haar broer op en haalde meteen de verborgen bladen van soera Ta-Ha tevoorschijn.

Umar kon lezen en schrijven. Terwijl hij las, veranderde hij. Zijn hart werd zacht en hij voelde zich tot het geloof aangetrokken. Hij prees de verzen die hij in zijn handen had en zei dat deze woorden niet van een mens konden zijn. Toen kwam Khabbab bin Aratt blij uit zijn schuilplaats tevoorschijn en zei:

"Goed nieuws, Umar! Ik weet dat de Boodschapper van Allah heeft gebeden: 'O Allah! Versterk deze godsdienst met Amr bin Hisham (Abu Jahl) of met Umar bin Khattab.'"

Nog in het huis van zijn zus Fatima vroeg Umar of ze hem rechtstreeks naar de Profeet ﷺ wilden brengen. Zo geloofde hij in Allah en in Zijn Boodschapper Mohammed ﷺ en werd hij moslim.

Alle moslims, en als eerste de Profeet ﷺ zelf, waren blij dat Umar het geloof had aanvaard. Ze riepen zo vaak "Allahu Akbar" dat het huis van Arqam (Dar al-Arqam), waar ze bijeen waren, ervan weergalmde. Deze blijde gebeurtenis vond drie dagen na de bekering van Hamza plaats en gaf de zwakke en onderdrukte moslims nieuwe kracht.

Umar was de veertigste moslim. Op zijn voorstel stroomden de moslims, die tot dan toe in het geheim hadden gebeden, als een rivier naar de Ka'ba en baden daar openlijk. Abu Jahl en zijn vrienden keken verbijsterd toe hoe de moslims bijna uitdagend daar het gebed verrichtten. Vooral Abu Jahl was er kapot van. De bekering van Umar had hem diep geraakt. Umar was immers op weg gegaan om de Profeet ﷺ te doden, maar had juist bij hem het echte leven gevonden, alsof hij opnieuw tot leven was gekomen. Zij die hem hadden gestuurd om de Profeet ﷺ te doden, werden gek van woede.

De tweede emigratie naar Abessinië

Hoewel het aantal moslims elke dag groeide, ontsnapten zij nog steeds niet aan de zwaarste martelingen. De moslims die eerder naar Abessinië waren gegaan, waren daar goed ontvangen en hadden hun godsdienst daar in alle rust kunnen beleven. Na korte tijd waren zij echter teruggekeerd, omdat ze het valse bericht hadden gekregen dat de Mekkanen moslim waren geworden. Toch was duidelijk geworden dat Abessinië een goede plaats was om bescherming te zoeken. Daarom vroegen de onderdrukte moslims van Mekka de Profeet ﷺ voor de tweede keer om toestemming om naar Abessinië te gaan.

Onder leiding van Ja'far bin Abu Talib vertrok een groep van tachtig tot ruim honderd mensen. Net als de eerste groep werden ze heel goed ontvangen. De koning van Abessinië, de Negus, behandelde hen vriendelijk.

Het nieuws dat de moslims naar Abessinië waren geëmigreerd, verspreidde zich in Mekka. Abu Jahl en zijn vrienden, de afgodenaanbidders van Mekka, waren bang dat de moslims later sterker zouden worden en zouden terugkeren. Daarom stuurden ze Amr bin As en Abdullah bin Abi Rabia, die op goede voet stonden met de koning van Abessinië, als gezanten naar de koning. Hun doel was de moslims die naar Abessinië waren gegaan terug naar Mekka te halen, hen te martelen en te onderdrukken, en hen zo van hun godsdienst af te brengen.

De gezanten kwamen bij de koning aan. Voordat Amr bij de koning binnenging, gaf hij zijn ministers allerlei steekpenningen en kreeg zo hun steun. Maar de koning ging niet in op het verzoek om de moslims aan Amr uit te leveren. Hij wees

Amr af. Sterker nog, hij gaf de spullen die Amr als steekpenning aan de ministers had uitgedeeld terug en stuurde hem weg. De koning was namelijk een rechtvaardig man. Wie onder zijn bescherming kwam, beschermde hij en leverde hij aan niemand uit.

De koning liet Ja'far zelfs bij zich komen en vroeg ook hem hoe de zaak in elkaar zat. Ja'far zei tegen hem:

"O koning! Vroeger leefden wij in de duisternis van de onwetendheid (de jahiliyya). We behandelden onze familie en buren niet goed en verbraken de banden met hen. We aten dode dieren en sloten ons aan bij de sterken om de zwakken te onderdrukken. Toen zond Allah, de Verhevene, uit ons midden een profeet van wie wij de afkomst, de oprechtheid en de betrouwbaarheid kennen. Deze profeet vertelde ons dat Allah één en enig is, dat Hij geen partner en niemand gelijk aan Hem heeft, en dat hij Zijn boodschapper is. Ook beval hij ons de waarheid te spreken, familie te bezoeken, wat ons is toevertrouwd terug te geven, goed met onze buren om te gaan, en geen bloed te vergieten en geen zonden te begaan. Wij hebben in hem geloofd. Daarom werden wij door ons volk gemarteld. Omdat wij werden gemarteld en ons geloof niet in vrede konden beleven, hebben wij bescherming gezocht in uw land, waar wij geloofden geen onrecht en onderdrukking te zullen ondervinden."

De koning was onder de indruk van de woorden van Ja'far. Hij luisterde ook naar de Koranverzen die Ja'far bij zich had en was er diep door geraakt. Daarom leverde hij de moslims niet uit aan Amr bin As, en stuurde hij Amr bovendien zijn land uit.

Dankzij de verzen en de kennis die hij van Ja'far had geleerd, aanvaardde de koning het profeetschap van de Profeet ﷺ. Omdat hij bang was voor de reactie van zijn volk, hield hij zijn geloof echter verborgen. Over de verzen die Ja'far uit de Koran over de profeet Isa (Jezus) reciteerde, zei de koning zelfs:

"Bij Allah, Isa, de zoon van Maryam, is niets meer dan wat jij hebt gezegd. Er zit nog geen strootje verschil tussen."

Zo keerden Amr bin As en Abdullah bin Abi Rabia met lege handen terug naar Mekka. Toen de leiders van Mekka hoorden wat de koning met hen had gedaan, leden zij opnieuw een nederlaag.

Boycot en embargo

De vooraanstaande afgodenaanbidders van Quraysh bleven maar vijandig tegenover de Profeet ﷺ en zijn metgezellen. Na onderling overleg besloten ze een boycot en een embargo in te stellen tegen alle moslims en iedereen die hen steunde. De afspraken waren:

• Zolang zij de Profeet ﷺ niet aan hen uitleverden, zou niemand met iemand van de Banu Muttalib en de Banu Hashim trouwen: men zou hun dochters niet als bruid nemen en hun ook geen dochters geven.

• Er zou niets van de moslims worden gekocht en niets aan hen worden verkocht.

• Men zou hen niet ontmoeten, niet met hen praten, hun huizen niet bezoeken, geen medelijden met hen hebben en hun vredesvoorstellen nooit aannemen.

Deze afspraken schreven ze op een blad en hingen dat aan de muur van de Ka'ba. Daarop verhuisde de hele Banu Hashim, of ze nu moslim waren of niet, naar de wijk van Abu Talib om de Profeet ﷺ te beschermen. Zo sloten ze zich aaneen en verzamelden ze zich allemaal in één wijk. Drie jaar lang lieten de Qurayshieten hen zwaar lijden. Het huilen van de hongerige kinderen en het kreunen van de ouderen hielden maar niet op. Er stierven zelfs mensen van de honger. Het waren heel zware dagen.

Zelfs in deze zware periode bleef Abu Talib de Profeet ﷺ voortdurend beschermen. Toen gebeurde er iets bijzonders. Op een dag vertelde de Profeet ﷺ zijn oom dat een klein insect het blad dat aan de Ka'ba hing had aangevreten. Het insect had alle opgeschreven afspraken opgegeten, behalve de woorden "Bismika Allahumma" ("O Allah, in Jouw naam begin ik").

Toen zijn oom vroeg hoe hij dat wist, zei hij dat Allah, de Verhevene, het hem had laten weten.

Abu Talib wist dat de Profeet ﷺ nooit had gelogen. Al sinds zijn kindertijd stond hij immers bekend als Muhammad al-Amin (de Betrouwbare). Daarom ging hij meteen naar de Ka'ba, waar alle leiders van Quraysh zaten. Hij vertelde hun wat de Profeet ﷺ had gezegd. Hij vroeg hun het blad aan de Ka'ba te controleren en de boycot en het embargo op te heffen. Hij zei zelfs:

"Als blijkt dat wat hij zegt niet klopt, lever ik mijn neef aan jullie uit."

Dat kon hij gerust zeggen, want hij wist dat het bericht van de Profeet ﷺ nooit gelogen was. Zijn vertrouwen in hem was grenzeloos. Hij sprak nooit onwaarheid.

Na dit bericht renden de afgodenaanbidders meteen naar het blad aan de Ka'ba. Toen ze het openden, schrokken ze enorm. Alle onrechtvaardige zinnen op het blad waren door een insect opgegeten, behalve de woorden "Bismika Allahumma" ("O Allah, in Jouw naam begin ik"). Al hun hoop en plannen vielen in duigen. Maar met hun bekende koppigheid ontkenden ze opnieuw dat dit een wonder was en zeiden alleen:

"Dit is ook weer een van de toverkunsten van Mohammed."

Abu Talib maakte van deze situatie gebruik. Hij riep hen op de familiebanden te respecteren en een einde te maken aan het onrecht dat ze al drie jaar begingen.

Onder hen waren ook familieleden die het niet eens waren met dit onrecht. Door deze gebeurtenis kregen zij moed en kwamen ze naar voren. Om de familiebanden te beschermen, zorgden zij ervoor dat aan dit onrecht een einde kwam. Ze verzetten zich tegen de boycot en het embargo met de woorden:

"Dit is onrecht dat wij onze eigen broeders aandoen."

Zo werden in het tiende jaar na de aanstelling van de Profeet ﷺ de boycot en het embargo opgeheven, en konden de moslims en alle leden van de Banu Muttalib en de Banu Hashim weer opgelucht ademhalen. Tijdens het embargo hadden welgestelde moslims zoals Khadija en Abu Bakr grote offers gebracht: zij hadden hun bezit met hun moslimbroeders gedeeld en hun hele vermogen uitgegeven.

Het splijten van de maan

De vijanden van de Profeet ﷺ wilden hem steeds in een moeilijke positie brengen. Daarom vroegen ze hem dingen waarvan zij dachten dat ze onmogelijk waren.

Het waren de jaren van de boycot en het embargo, in het achtste jaar van het profeetschap. Een groep beruchte afgodenaanbidders, onder wie Abu Jahl en Walid bin Mughira, beloofde dat ze in hem zouden geloven als hij de maan in tweeën zou splijten. De Profeet ﷺ, wiens smeekbede bij zijn Heer werd verhoord, hief zijn handen op naar de hemel. In een oogwenk spleet de maan in tweeën. Het ene deel was te zien boven de berg Abu Qubays en het andere boven de berg Qu'ayqi'an. De Profeet ﷺ riep naar hen:

"O die en die! Wees getuige!"

Maar de afgodenaanbidders, van wie het hart net zo donker was als zijzelf, zeiden:

"Dit is weer een van de toverkunsten waar Mohammed steeds mee komt."

Ze geloofden niet en gaven hun vijandschap ook niet op. Toch vroegen ze, om van de twijfel in hun hart af te komen, aan de karavanen die van elders kwamen of zij het wonder ook hadden gezien. Ook van hen hoorden ze dat de maan in tweeën was gespleten. Toch zeiden ze: "De tovenarij van de wees van Abu Talib heeft zelfs de hemel bereikt."

Het Jaar van het Verdriet

Het overlijden van Khadija

Het was het tiende jaar na de aanstelling van de Profeet ﷺ als profeet. In dat jaar overleden Khadija en Abu Talib kort na elkaar. Daardoor had de Profeet ﷺ enorm veel verdriet. Later werd dit jaar daarom ook "het Jaar van het Verdriet" genoemd.

Zolang zijn vrouw Khadija en zijn oom Abu Talib leefden, kreeg de Profeet ﷺ van hen altijd goedheid, hulp en steun. Het overlijden van zijn vrouw, onze moeder Khadija, die 65 jaar oud was, deed hem veel verdriet. Zijn geëerde vrouw Khadija, die jarenlang zijn levensgezellin, zijn toevlucht in moeilijke dagen en zijn bron van troost was geweest, was er niet meer. Zij was niet alleen zijn echtgenote, maar ook zijn vertrouweling en trouwe vriendin. Zij steunde hem altijd en gaf hem kracht. Daarom deed haar overlijden de Profeet ﷺ veel pijn en was hij diepbedroefd.

Khadija troostte hem immers, kalmeerde hem en gaf hem rust. Zo maakte zij de taak van de Profeet ﷺ lichter. Telkens wanneer de Profeet ﷺ over haar sprak, prees hij haar met deze woorden:

"Toen de mensen mij verwierpen, geloofde zij in mij. Toen de mensen mij een leugenaar noemden, bevestigde zij mij. Toen de mensen mij niets gunden, liet zij mij delen in haar bezit. En Allah schonk mij kinderen van haar."

Het overlijden van Abu Talib

In het tiende jaar van zijn profeetschap was er nog een gebeurtenis die de Profeet ﷺ verdriet deed: het overlijden van zijn oom Abu Talib. Zolang Abu Talib leefde, had hij de Profeet ﷺ altijd tegen de afgodenaanbidders beschermd. Hij had zijn leven als het ware gewijd aan het beschermen van hem.

Samen met de Profeet ﷺ waren de Banu Muttalib en de Banu Hashim dat jaar net uit de boycot en het embargo gekomen. Kort daarna werd Abu Talib plotseling ziek. Hij was al heel oud. Zijn ziekte werd steeds erger. Toen Abu Talib overleed, was de Profeet ﷺ een van degenen die het meest verdrietig waren. Abu Talib had hem immers vanaf zijn achtste jaar in huis genomen, opgevoed, laten trouwen en tegen de afgodenaanbidders beschermd.

De reis naar Taif

Na het overlijden van Abu Talib was de Profeet ﷺ zonder bescherming. De afgodenaanbidders van Mekka begonnen hem van alle kanten te beledigen en te kwellen. De dood van Abu Talib had hen brutaler gemaakt.

Door deze steeds ergere beledigingen ging de Profeet ﷺ naar de stad Taif, op zoek naar een nieuwe woonplaats waar de islam in rust kon worden beleefd. Zijn aangenomen zoon Zayd bin Haritha ging met hem mee.

In Taif woonde de stam Banu Thaqif. De Profeet ﷺ sprak met de oudsten en leiders van deze stam. Hij vertelde hun dat hij de Boodschapper van Allah was, legde hun de islam uit en vroeg om hun steun.

De mensen van Taif noemden de Profeet ﷺ echter een leugenaar, lachten hem uit en beledigden hem. Alsof dat nog niet genoeg was, hitsten ze hun kinderen en slaven op om hem met stenen te bekogelen. Zijn gezegende voeten en zijn lichaam zaten onder het bloed. Daarop verliet de Profeet ﷺ samen met Zayd haastig Taif.

Met moeite zochten ze een schuilplaats in de wijngaard van Utba en Shayba. Tegenover alle pijn en beledigingen die hij had meegemaakt, klaagde de Profeet ﷺ alleen bij Allah. Hij bad lang en smeekte zijn Heer:

"O Allah! Alleen aan Jou klaag ik mijn zwakte, mijn machteloosheid en hoe gering ik ben in de ogen van de mensen. O Meest Barmhartige van alle barmhartigen! Jij bent de Heer van de zwakken, en Jij bent ook mijn Heer. Aan wie laat Jij mij over? Aan een vreemde die mij slecht behandelt? Of aan een vijand aan wie Jij mijn zaak hebt toevertrouwd? Als Jij niet boos op mij bent, dan maak ik mij om niets wat ik doormaak zorgen. Maar het welzijn dat Jij geeft, is voor mij ruimer. Ik zoek mijn toevlucht bij het licht van Jouw aangezicht, dat de duisternis verlicht en de zaken van deze wereld en het Hiernamaals in orde brengt, tegen het neerdalen van Jouw toorn op mij of het treffen van Jouw ongenoegen. Ik vraag om Jouw vergeving totdat Jij tevreden bent. Er is geen kracht en geen macht, behalve bij Jou."

Addas

Utba en Shayba, twee broers die ook verre familie van de Profeet ﷺ waren, zagen hoe hij zijn toestand aan Allah voorlegde. Ze kregen medelijden met hem en stuurden hun slaaf Addas met een schaal druiven naar hem toe. Addas zette de druiven voor de Profeet ﷺ neer. Toen de Profeet ﷺ "Bismillah" zei en begon te eten, zei Addas verbaasd en opgewonden: "Bij Allah, de mensen van deze streek kennen deze woorden niet! Zij kennen Allah niet!"

"O Addas, uit welk volk kom je en welke godsdienst heb je?"

"Ik kom uit Nineve en ik ben christen."

De Profeet ﷺ vroeg opnieuw:

"Dus jij komt uit dezelfde stad als die rechtschapen man, Yunus bin Matta?"

Addas werd nog verbaasder en vroeg nieuwsgierig:

"Hoe kent u Yunus bin Matta?"

"Hij is mijn broeder. Hij was een profeet, en ik ben ook een profeet."

Na dit gesprek greep Addas de handen en voeten van de Profeet ﷺ vast en kuste ze, terwijl zijn meesters toekeken. Hij had namelijk de profeet van Allah herkend.

Dat Addas het geloof aanvaardde, maakte de Profeet ﷺ blij.

Terwijl de Profeet ﷺ nog onder de indruk was van wat hij in Taif had meegemaakt, stuurde Allah, de Verhevene, "de Engel van de Bergen". De engel kwam bij hem en zei dat hij, als de Profeet ﷺ dat wilde, het volk dat hem zoveel pijn had gedaan tussen twee bergen kon verpletteren en vernietigen. Maar ondanks alle pijn en beledigingen nam de Profeet ﷺ, de profeet van mededogen en barmhartigheid, dit voorstel niet aan. In plaats daarvan vroeg hij Allah, de Verhevene, dat er uit de nakomelingen van deze afgodenaanbidders een generatie moslims zou voortkomen.

De Boodschapper van Allah ﷺ keerde bedroefd terug naar Mekka. Hij kon Mekka pas binnengaan toen een afgodenaanbidder die Mut'im bin Adi heette bekendmaakte dat hij hem onder zijn bescherming nam. De Profeet ﷺ vergat deze goede daad van Mut'im zijn hele leven niet.

De eerste moslims uit Medina

De Profeet ﷺ verkondigde de godsdienst van Allah zonder ophouden aan iedereen. Daarvoor was hij immers gezonden. Daarom vertelde hij in het bedevaartseizoen aan de mensen die voor de hadj kwamen over de eenheid van Allah en dat hij Zijn Boodschapper was, en nodigde hij hen uit tot de islam. Hij ging van tent naar tent en kende geen vermoeidheid.

Om zijn inspanningen te dwarsbomen, liep zijn oom Abu Lahab achter hem aan. Hij ging elke tent binnen waar de Profeet ﷺ uitkwam en zei:

"Dit is mijn neef. Luister niet naar hem!"

Maar de Profeet ﷺ trok zich niets aan van deze hindernissen. Met grote vastberadenheid zette hij zich in, zodat de mensen de goede weg zouden vinden en moslim zouden worden.

Na zijn terugkeer uit Taif deed hij nog meer zijn best. Zoals in elk bedevaartseizoen vertelde hij ook in het elfde jaar van zijn profeetschap aan de pelgrims uit verschillende streken over de islam en nodigde hij hen uit tot het geloof. Sommigen noemden hem een leugenaar, anderen hielden het geloof met allerlei uitvluchten af.

Maar tijdens de bedevaart van dat jaar gebeurde er iets belangrijks. Op een plaats die Aqaba heette, sprak de Profeet ﷺ met een groep van zes mensen van de stam Khazraj uit Medina. Hij liep op hen af en vroeg:

"Wie zijn jullie?"

"Wij zijn mensen van de stam Khazraj."

"Zijn jullie de Khazrajieten die buren en bondgenoten zijn van de joden?"

"Ja!"

"Willen jullie niet even gaan zitten, zodat we wat met elkaar kunnen praten?"

"Goed."

Zo nodigde de Profeet ﷺ hen uit te geloven in het bestaan en de eenheid van Allah. Hij legde hun de islam uit en reciteerde verzen uit de Koran. Als gevolg van deze raad liet Allah, de Verhevene, het licht van de islam in de harten van deze zes mensen schijnen. Hun harten werden door het goddelijke woord gereinigd, en ze aanvaardden de islam meteen.

Een van de redenen waarom zij zo snel in de Profeet ﷺ geloofden, was dat ze hun joodse buren in Medina steeds hadden horen zeggen:

"De tijd van de profeet die zal komen, is heel dichtbij. Als hij komt, zullen wij hem volgen en met hem samen zijn, en zullen wij jullie doden zoals de volken van 'Ad en Iram werden gedood."

Zij wisten dus al dat er binnenkort een profeet zou worden gezonden. Langs deze weg schonk Allah hun de gunst moslim te worden. Deze zes mensen, onder wie bekende personen als As'ad bin Zurara en Jabir bin Abdullah, keerden terug naar Medina en gingen daar door met het verkondigen van de islam. Ze probeerden de uitnodiging tot de islam steeds verder te verspreiden.

Isra en Mi'raj

Het was kort na het Jaar van het Verdriet. De Profeet ﷺ bleef zonder moe te worden de mensen uitnodigen om te geloven in de eenheid van Allah, de Verhevene.

Het was de 27e nacht van de maand Rajab, ongeveer anderhalf jaar vóór de emigratie naar Medina. De engel Jibril (vrede zij met hem) haalde de Profeet ﷺ met een rijdier dat Buraq heette op bij de Masjid al-Haram (de Ka'ba) en bracht hem naar de Masjid al-Aqsa in de stad Jeruzalem. De reis van de Profeet ﷺ van Mekka naar Jeruzalem wordt "Isra" genoemd.

Vanuit Jeruzalem bracht Jibril (vrede zij met hem) de Profeet ﷺ ook naar de hemelen. Hij bracht hem voorbij de wereld die wij kennen. Daar werden de Profeet ﷺ veel buitengewone dingen getoond. Hij zag enkele van de profeten, en zelfs het Paradijs en de Hel. Hij werd ook gebracht naar de plaats die Sidrat al-Muntaha heet, boven de zevende hemel, waar zelfs Jibril niet voorbij kon gaan. Op een manier waarvan wij de details niet kunnen weten, kwam hij in de nabijheid

van Allah, de Verhevene, en hoorde hij Zijn zuivere woord. Dat de Profeet ﷺ vanuit Jeruzalem werd gebracht naar een plaats die alleen onze Heer kent, wordt "Mi'raj" genoemd.

Nog in dezelfde nacht keerde de Profeet ﷺ terug naar huis.

In deze nacht schonk Allah, de Verhevene, de gemeenschap van Mohammed als geschenk: de vijf dagelijkse gebeden, de laatste verzen van soera al-Baqara, en het goede nieuws dat wie Allah geen deelgenoten toekent, vergeven zal worden.

Op de ochtend na de nacht van Isra en Mi'raj vertelde de Boodschapper van Allah ﷺ de afgodenaanbidders wat hij die nacht had meegemaakt. Zij geloofden niet dat hij in één nacht van Mekka naar Jeruzalem was gegaan, vandaar naar de hemelen was opgestegen, veel had meegemaakt en nog dezelfde nacht was teruggekeerd. Omdat zij zoiets onmogelijk vonden, begonnen ze meteen kwaad over hem te spreken.

Met dat doel renden ze naar Abu Bakr. Ze verwachtten dat Abu Bakr dit niet zou geloven. Ze zeiden over de Profeet ﷺ: "Hij beweert dit en dat", en vertelden wat er die nacht zou zijn gebeurd.

Zonder enige aarzeling zei Abu Bakr tegen hen:

"Bij Allah, als hij dat heeft gezegd, dan is het zeker waar."

Hij stond meteen op en ging naar de Profeet ﷺ. Hij vertelde wat de afgodenaanbidders hadden gezegd en vroeg of hij zoiets inderdaad had verteld. Toen hij het antwoord "Ja!" kreeg, zei hij:

"U spreekt de waarheid! Ik getuig dat u de Boodschapper van Allah bent."

Omdat Abu Bakr hem zonder twijfel geloofde, gaf de Profeet ﷺ hem de bijnaam "as-Siddiq" (de oprechte, degene die de waarheid bevestigt):

"O Abu Bakr! Jij bent as-Siddiq."

Vanaf toen noemde iedereen hem zijn hele leven "Abu Bakr as-Siddiq".

De afgodenaanbidders wisten dat de Profeet ﷺ in zijn leven nog nooit in de Masjid al-Aqsa in Jeruzalem was geweest. Daarom kwamen ze hem zelfs vragen stellen over de Masjid al-Aqsa. Ze wilden hem op hun manier op de proef stellen. Maar Allah, de Verhevene, haalde het gordijn tussen Zijn Profeet en de Masjid al-Aqsa weg. Alsof hij de Masjid al-Aqsa voor zich zag, beantwoordde de Profeet ﷺ al hun vragen, zoals "Hoeveel deuren heeft hij? Hoeveel zuilen?" Maar de koppige afgodenaanbidders, van wie het hart donker was geworden, geloofden nog steeds niet. Isra en Mi'raj zijn namelijk gebeurtenissen die je aanvaardt met het oog van het geloof, niet met het oog van het verstand.

De eerste eed van Aqaba

In het twaalfde jaar van zijn profeetschap ging de Profeet ﷺ in het bedevaartseizoen opnieuw naar Aqaba. Hij had namelijk afgesproken dat hij de zes mensen uit Medina die het jaar ervoor moslim waren geworden, dit jaar weer zou ontmoeten.

Maar dat jaar kwamen de zes moslims uit Medina terug met een groep van twaalf mensen. Tijdens deze geheime ontmoeting legden zij tegenover de Profeet ﷺ een eed van trouw af, op de volgende voorwaarden:

• Allah niets als deelgenoot toekennen

• Niet stelen

• Geen overspel plegen

• Hun dochters niet doden

• Niemand belasteren

• Zich niet verzetten tegen enige goede daad

Na deze eed gaf de Profeet ﷺ hun raad, en zij keerden terug naar Medina. Ze vroegen wel om een "leraar" die voor hen kon voorgaan in het gebed en hun de Koran kon voorlezen en leren. Daarop stuurde de Profeet ﷺ Mus'ab bin Umayr naar Medina om hun de Koran te leren. Zo werd Mus'ab de "eerste leraar" die door de Profeet ﷺ werd aangesteld.

Zoals hem was opgedragen, ging Mus'ab de moslims in Medina voor in het gebed en leerde hij hun de Koran. Daarnaast nodigde hij de bevolking van Medina onvermoeibaar uit tot de islam.

Op een dag zat hij met As'ad bin Zurara, een van de moslims uit Medina, en enkele andere moslims bij een put in een tuin.

Usayd bin Hudayr en Sa'd bin Mu'adh, twee van de belangrijkste leiders van Medina, ergerden zich eraan dat Mus'ab in Medina over de islam vertelde en de mensen tot de islam uitnodigde. Daarom stuurde Sa'd bin Mu'adh Usayd bin Hudayr erop af om Mus'ab te bedreigen. Met dat doel kwam Usayd naar Mus'ab en zijn vrienden bij de put. Hij was erg kwaad en opgewonden. Met een speer in zijn hand ging hij voor hen staan en zei tegen Mus'ab:

"Waarom zijn jullie hierheen gekomen? Om het geloof van onze zwakke mensen te bederven?"

Hij bedreigde Mus'ab en zei dat hij Medina moest verlaten. Maar Mus'ab reageerde vriendelijk:

"Wacht even en ga zitten! Luister naar wat ik te zeggen heb. Als het je bevalt, aanvaard je het. Bevalt het je niet, dan keer je je ervan af."

Door deze houding werd Usayd rustiger. Mus'ab reciteerde verzen uit de Koran voor hem en legde hem de islam uit. Met de toestemming van Allah, de Verhevene, kwam de liefde voor de islam in het hart van Usayd en werd hij moslim. Daarna zei hij:

"Ik ga iemand naar jullie toe sturen. Als ook hij moslim wordt, blijft er in deze stad niemand over die niet gelooft."

Hij ging direct naar Sa'd bin Mu'adh, die op nieuws van hem wachtte. Met een smoes stuurde hij Sa'd naar Mus'ab. Sa'd, die door de geruchten over het werk van Mus'ab in Medina was opgestookt, ging boos en woedend voor Mus'ab staan. Ook met hem ging Mus'ab op dezelfde zachte en mooie manier om. Hij reciteerde verzen uit de edele Koran. De verzen raakten het hart van Sa'd, en ook Sa'd werd moslim.

Nadat hij moslim was geworden, ging Sa'd bin Mu'adh naar zijn volk. Sa'd was het hoofd van zijn stam. Hij stelde zijn volk voor moslim te worden. Nog voor de avond van die dag was zijn hele stam moslim geworden, te beginnen met zijn moeder, zijn vader en zijn vrouw. Zo kwam de islam, met Mus'ab bin Umayr als voortrekker, in Medina op als een zon die zich snel verspreidt en straalt.

De tweede eed van Aqaba

Het was het dertiende jaar na de aanstelling van de Profeet ﷺ. Mus'ab bin Umayr kwam voor de bedevaart naar Mekka met in totaal 75 moslims, onder wie twee vrouwen. De steeds groeiende groep moslims in Medina behoorde deels tot de stam Aws en deels tot de stam Khazraj.

Ongeveer vijf jaar voordat zij moslim werden, hadden deze twee stammen een oorlog gevoerd die de oorlog van Bu'ath heette. Volgens sommige overleveringen had hun strijd 120 jaar geduurd. Maar nu had Allah, de Verhevene, de mensen van deze twee stammen in de islam verenigd en hun harten met elkaar verbonden. Zo kwam er een einde aan een vijandschap die jaren had geduurd.

Deze groep, die de moslims van Medina vertegenwoordigde, sprak met de Profeet ﷺ en stelde hem voor naar Medina te emigreren. Ze zeiden zelfs dat ze hem in Medina zouden beschermen en daarvoor zelfs hun leven zouden geven. De Profeet ﷺ besloot hen midden in de nacht in het dal van Aqaba te ontmoeten om dit te bespreken. Hij vroeg hun in het geheim te komen, zonder het iemand te vertellen. Toen het nacht werd, kwamen de moslims uit Medina in het geheim in het dal van Aqaba bijeen, zonder dat de andere pelgrims er iets van merkten. Ook de Profeet ﷺ ging er samen met zijn oom Abbas naartoe.

Eerst sprak zijn oom Abbas. Hij zei tegen de moslims uit Medina dat ze de Profeet ﷺ niet mee naar Medina moesten nemen als ze hem niet konden bescher-

men. Hij herinnerde hen eraan dat ook de joden, net als de afgodenaanbidders, vijandig tegenover hem stonden. In Medina woonden namelijk veel joden. Al sinds zijn kindertijd waren de joden vijandig tegenover de Profeet ﷺ en wilden ze hem doden.

Nadat Abbas zijn zorgen had uitgesproken, wilde hij van de moslims uit Medina de belofte krijgen dat ze de Profeet ﷺ zouden beschermen.

Daarop zeiden de moslims uit Medina tegen de Profeet ﷺ:

"Vraag wat u wilt, voor uzelf en voor uw Heer."

De Profeet ﷺ reciteerde enkele verzen voor hen en zei:

"Mijn voorwaarde voor mijn verheven Heer is dat jullie niets en niemand als deelgenoot naast Hem plaatsen en alleen Hem aanbidden. Wat ik voor mijzelf vraag, is dat jullie getuigen dat ik de Boodschapper van Allah ben, en dat jullie mij en mijn metgezellen beschermen zoals jullie jezelf, jullie vrouwen en jullie kinderen verdedigen en beschermen."

De moslims uit Medina vroegen:

"O Boodschapper van Allah! Als wij voor u sterven, wat krijgen wij dan?"

De Profeet ﷺ antwoordde:

"Het Paradijs."

Vol vreugde zeiden ze:

"Wat is dat een winstgevende handel!"

Daarna legden ze één voor één de eed van trouw af tegenover de Profeet ﷺ en gaven hem hun woord.

De afgodenaanbidders van Mekka hadden in eerste instantie niet gemerkt dat de moslims uit Medina de Profeet ﷺ hadden ontmoet. Zo vertrokken de moslims uit Medina na afloop van de bedevaart weer naar Medina.

Nu de tweede eed van Aqaba was afgelegd, lag voor de moslims in Mekka en voor de Profeet ﷺ de weg naar de emigratie naar Medina open.

De emigratie naar Medina (Hijra)

De pijn, beledigingen en martelingen die de moslims in Mekka moesten doorstaan, hielden maar niet op. De afgodenaanbidders, met Abu Jahl voorop, bleven de moslims martelen. Sommige moslims die dit lijden niet meer konden verdragen, waren eerder al naar Abessinië geëmigreerd. Nu was van de Profeet ﷺ toestemming gekregen om naar Medina te emigreren.

De moslims die naar Medina emigreerden, werden "Muhajir" genoemd. Als een moslim vanwege zijn geloof op de plaats waar hij woont moeilijkheden en kwellingen ondervindt, en naar een ander land verhuist om Allah daar beter en rustiger te kunnen dienen, heet dat hijra (emigratie). Iemand die emigreert, wordt een muhajir genoemd. Zo begonnen de moslims één voor één of in groepjes in het geheim naar Medina te gaan, waar ze broeders hadden zoals zijzelf.

De eerste die emigreerde, was Abu Salama. De afgodenaanbidders namen zijn vrouw en kind met geweld van hem af. Hij emigreerde helemaal alleen en vol verdriet naar Medina. Naarmate er meer moslims emigreerden, versperden de afgodenaanbidders van Mekka sommigen de weg, hielden hen tegen of stuurden hen met allerlei listen terug. Vooral tegenover onderdrukte moslims zonder familie, kracht of beschermers gedroegen ze zich als leeuwen.

Maar voor sterke, heldhaftige en moedige moslims zoals Umar waren ze bang. Toen Umar besloot te emigreren, zei hij:

"Wie zijn vrouw weduwe wil maken, zijn moeder wil laten huilen en zijn kinderen wees wil laten worden, die moet mij maar in dat dal tegenhouden."

Dat was een uitdaging. Maar wie durfde het aan om Umar tegen te houden? Niemand had de moed hem te volgen.

Alle moslims die ertoe in staat waren, waren geëmigreerd. Naast de moslims die gevangen werden gehouden, ziek of zwak waren, bleven alleen de Profeet ﷺ, Abu Bakr en Ali achter. Toen ook Abu Bakr om toestemming vroeg om te emigreren, liet de Profeet ﷺ hem wachten.

De afgodenaanbidders van Quraysh waren bang geworden nu de moslims Mekka één voor één verlieten. Ze vreesden dat de moslims die naar Medina waren geëmigreerd, zich zouden verenigen met de moslims die naar Abessinië waren geëmigreerd, en dan oorlog tegen hen zouden voeren. Het aantal moslims was namelijk flink gegroeid.

Daarom kwamen de afgodenaanbidders bijeen in hun vergaderhuis, Dar an-Nadwa. Ze wilden de zaak nu definitief oplossen. Tijdens de bijeenkomst gaven veel afgodenaanbidders verschillende meningen, maar geen enkel voorstel werd aangenomen. Ten slotte zei Abu Jahl dat er geen andere oplossing was dan de

Profeet ﷺ te doden. Hij had er zelfs al een plan voor. Uit elke stam zouden jonge mannen met een zwaard de Profeet ﷺ, terwijl hij in bed lag, samen met één slag doden, alsof het de slag van één man was. Omdat zijn familie het dan niet zou durven opnemen tegen alle stammen tegelijk, zouden ze gedwongen zijn bloedgeld te accepteren.

Dit afschuwelijke plan van Abu Jahl viel in de smaak. Maar Allah, de Verhevene, liet hun plannen via Jibril (vrede zij met hem) aan de Profeet ﷺ weten. Tegelijk gaf Hij hem toestemming om naar Medina te emigreren.

Daarop ging de Profeet ﷺ diezelfde dag meteen langs bij Abu Bakr en bracht hem het goede nieuws dat ze samen zouden emigreren. Abu Bakr huilde van blijdschap omdat hij de reisgenoot van de Profeet ﷺ zou zijn. De twee kamelen die hij had gekocht, gaf hij aan hun gids, Abdullah bin Uraiqit. Hoewel deze man een afgodenaanbidder was, was hij betrouwbaar. Zoals afgesproken zou hij drie dagen later met de kamelen naar de grot Thawr komen.

Nadat de Profeet ﷺ bij Abu Bakr was weggegaan, ging hij terug naar huis. Hij droeg Ali op die nacht in zijn bed te slapen. Hij zei dat hij niet bang hoefde te zijn. Hij vertelde dat hij naar Medina zou emigreren. Ook gaf hij hem de opdracht de "spullen van de afgodenaanbidders die hem in bewaring waren gegeven" aan hun eigenaren terug te geven en hem daarna achterna te komen.

De Profeet ﷺ had namelijk "toevertrouwde bezittingen van de afgodenaanbidders" bij zich. De afgodenaanbidders hadden hem allerlei waardevolle spullen, goederen en geld in bewaring gegeven.

De afgodenaanbidders vertrouwden hun eigen vrouwen, kinderen en zakenpartners, dus hun naasten, hun kostbaarheden of geld niet toe. Maar de Profeet ﷺ, wiens uitnodiging zij niet aanvaardden, vertrouwden ze wel. Ze vonden het geen probleem hun bezittingen aan hem toe te vertrouwen. Dat was een vreemde tegenstrijdigheid.

Een moslim is betrouwbaar. Hij raakt niets van een ander aan zonder toestemming, want zijn geloof staat dat niet toe. Omdat de afgodenaanbidders dat begrepen, vertrouwden zij de Profeet ﷺ en lieten ze hun bezittingen bij hem achter. De Profeet ﷺ was immers Muhammad al-Amin, de Betrouwbare.

Zo ging Ali die nacht in het bed van de Profeet ﷺ liggen. Zodra hij in het warme bed lag, viel hij in een diepe slaap. Later in de nacht, toen het ochtend begon te worden, omsingelden de afgodenaanbidders volgens het plan van Abu Jahl het huis van de Profeet ﷺ. De Profeet ﷺ opende de deur van zijn huis. Hij reciteerde soera Ya-Sin tot het negende vers. Hij nam een handvol aarde en strooide die in de richting van de afgodenaanbidders. Met de toestemming van Allah liep hij tussen hen door en ging weg. Niemand van hen zag hem of merkte iets.

Zodra hij het huis uit was, ging de Profeet ﷺ naar Abu Bakr. Samen met Abu Bakr ging hij door de achterdeur naar buiten en rechtstreeks naar de grot Thawr. Nadat ze de grot waren binnengegaan, kwam er een duivenpaar dat meteen een nest bouwde bij de ingang van de grot. Ook weefde een spin een web voor de opening van de grot, dat eruitzag alsof het daar al jaren hing. Allah, de Verhevene, beschermde de Profeet ﷺ met Zijn soldaten uit het dierenrijk.

Toen de Profeet ﷺ zijn huis verliet, lag Ali in zijn bed, terwijl de afgodenaanbidders nog steeds bij de deur wachtten. Ze hadden niet door dat de Profeet ﷺ was vertrokken.

Toen ze weer bij zinnen kwamen, schudden ze het stof van zich af en keken naar binnen. Ze zagen Ali in het bed van de Profeet ﷺ liggen. Omdat ze dachten dat de Profeet ﷺ daar lag, bleven ze wachten.

Na een tijdje kwam Ali overeind in bed, en toen herkenden ze hem. Woedend stormden ze naar binnen. Van alle kanten trokken ze aan Ali en stelden ze hem vragen. Ze wilden weten waar de Profeet ﷺ was. Ali zei steeds dat hij het niet wist. Ze mishandelden hem een tijdje en sloten hem op, maar lieten hem na korte tijd weer vrij.

Omdat ze van Ali niets te weten kwamen, maakten ze meteen overal bekend: "Wie Mohammed vindt en terugbrengt, krijgt een beloning van honderd kamelen." Daarop werd Mekka grondig doorzocht. Veel mensen deden mee aan de zoektocht om de beloning te krijgen.

Umayya bin Khalaf, een felle afgodenaanbidder, huurde zelfs een spoorzoeker in. Deze spoorzoeker volgde de sporen van de Profeet ﷺ en Abu Bakr tot aan de grot waarin ze zich verborgen. Een van hen zei dat ze misschien in de grot zaten. Umayya keek naar het duivennest bij de ingang en naar het spinnenweb en zei:

"Bij Allah, dit spinnenweb is al geweven voordat Mohammed geboren was."

Abu Jahl zei:

"Bij Allah, ik denk dat hij vlak bij ons is! Maar met zijn tovenarij heeft hij onze ogen verblind."

Zo beschermde Allah, de Verhevene, Zijn Profeet tegen hen door de duiven en de spin die daar hun nest en web hadden gemaakt. Umayya en zijn vrienden vertrokken. Als ze zich ook maar een beetje hadden gebukt, hadden ze de Profeet ﷺ en Abu Bakr kunnen zien. Vanaf hun plek konden die de afgodenaanbidders namelijk zien.

Abu Bakr maakte zich zorgen dat de afgodenaanbidders, die tot aan de grot waren gekomen, hen zouden zien. Hij zei tegen de Profeet ﷺ:

"Uw volk is overal naar u op zoek. Bij Allah, ik maak me geen zorgen om mijzelf, maar ik ben bang dat ze u iets aandoen."

De Profeet ﷺ troostte hem en zei:

"Wees niet bedroefd! Allah is met ons, Abu Bakr! Waarom maak je je zorgen over twee mensen van wie Allah de derde is?"

Allah, de Verhevene, beschermde hen namelijk. Zo bleven ze drie dagen en nachten in de grot. In die drie dagen bracht Abu Bakrs zoon Abdullah hun 's nachts in het geheim nieuws over wat de afgodenaanbidders in Mekka deden, en zijn dochter Asma bracht hun eten. Amir bin Fuhayra, de vrijgelaten slaaf van Abu Bakr, liet zijn schapen over de voetsporen van Abdullah en Asma lopen, zodat hun sporen werden uitgewist.

Na drie dagen kwam, zoals afgesproken, hun gids Abdullah bin Uraiqit met twee kamelen. De kleine karavaan, bestaande uit de Profeet ﷺ, Abu Bakr, hun gids Abdullah en hun helper Amir bin Fuhayra, vertrok voor de emigratie en sloeg meteen de weg langs de kust in. Zo begon de reis van de emigratie naar Medina, onder de hoede en bescherming van Allah, de Verhevene.

Tijdens hun reis kwamen ze langs een plaats die Qudayd heette. Daar woonde een vrouw die Umm Ma'bad heette. Ze wilden iets te eten van haar kopen, maar de vrouw zei dat ze niets meer had.

Daar zag de Profeet ﷺ een onvruchtbaar schaap dat geen melk gaf. Met toestemming van de vrouw molk hij het schaap. Door de gunst van Allah molk hij zoveel melk dat veel mensen ervan konden drinken. Umm Ma'bad stond versteld van dit wonder. Het schaap was immers onvruchtbaar en gaf geen melk, maar voor haar ogen was er zoveel melk gemolken dat het genoeg was voor iedereen.

Daarna gingen ze weer op weg. Ondertussen zochten de afgodenaanbidders nog steeds overal naar de Profeet ﷺ. Een afgodenaanbidder die Suraqa bin Malik heette, ging achter de Profeet ﷺ aan om de beloofde beloning van honderd kamelen te krijgen. Op de een of andere manier vond hij het spoor van de karavaan.

Toen Abu Bakr zag dat Suraqa te paard naderde, werd hij ongerust. Suraqa kwam steeds dichterbij. Maar toen gebeurde er iets verbazingwekkends. De twee voorbenen van Suraqa's paard zakten plotseling weg in het zand, en Suraqa viel van zijn paard. Hij herstelde zich en ging opnieuw in de aanval. Weer zakten de twee voorbenen van zijn paard in het zand. Maar dit keer kwam er vreemde rook uit de plek waar de benen van het paard waren weggezakt.

Suraqa begreep meteen dat wat hem overkwam geen tovenarij was. Hij begreep dat de Profeet ﷺ door Allah werd beschermd. Voordat hem iets ergers zou overkomen, riep hij om hulp. Hij vroeg om hulp om los te komen. De Profeet ﷺ bad voor hem, en Suraqa en zijn paard kwamen los. Suraqa vroeg de Profeet ﷺ om

een geschreven vrijgeleide (een veiligheidsbrief). In ruil daarvoor beloofde hij de afgodenaanbidders die nog achter hen aan zouden komen niet te vertellen welke kant ze op waren gegaan. Suraqa hield zich aan zijn woord: hij vertelde de afgodenaanbidders die achter hem aan kwamen niet welke richting de Profeet ﷺ was opgegaan. Hij zei dat ze daar niet waren en overtuigde hen om terug te gaan.

Het dorp Quba

Na veel moeilijkheden in de brandende woestijnhitte kwam de Profeet ﷺ, met de hulp, gunst en bescherming van Allah, de Verhevene, aan in het dorp Quba, dat binnen de grenzen van Medina lag. De emigratie van de Profeet ﷺ van Mekka naar Medina eindigde toen hij op maandag 12 Rabi' al-Awwal, in het dertiende jaar na zijn aanstelling als profeet (622 n.Chr.), in Quba aankwam.

De moslims die dagenlang op de Boodschapper van Allah ﷺ hadden gewacht, hadden hun gezegende gast eindelijk bij zich. De metgezellen verzamelden zich rond de Profeet ﷺ als motten rond een lamp. Ze luisterden naar elk woord dat hij zei en probeerden niets te missen. Daarna trok de Profeet ﷺ zich terug om uit te rusten.

Juist op dat moment kwam Ali aan in Quba. Hij had de toevertrouwde bezittingen aan hun eigenaren teruggegeven, was drie dagen na het vertrek van de Profeet ﷺ uit Mekka vertrokken en had zonder te stoppen doorgereisd tot hij hem in Quba had ingehaald. Maar zijn voeten waren gebarsten en hier en daar open. Hij was er heel slecht aan toe. Toen de Profeet ﷺ hem zo zag, was hij erg verdrietig. Met zijn gezegende handen streek hij over Ali's voeten. Al zijn pijn verdween, alsof hij al dat lijden niet had doorgemaakt.

De Profeet ﷺ bleef ongeveer een week tot tien dagen in Quba. In die tijd bouwde hij de "Moskee van Quba". Zo kreeg de Moskee van Quba de eer de eerste moskee te zijn die in de islam werd gebouwd.

Daarna vertrok de Profeet ﷺ naar het dichtbij gelegen Medina. Het was vrijdag. Op een plaats die Ranuna heette, werd onder leiding van de Profeet ﷺ het "eerste vrijdaggebed" in Medina verricht.

"De volle maan"

De Profeet ﷺ en zijn metgezellen trokken langzaam vanaf de heuvel Thaniyyat al-Wada' richting Medina. Die dag waren de moslims massaal de straat op gegaan om de Profeet ﷺ te verwelkomen. Iedereen was vrolijk en blij, alsof het feest was. Ze zongen samen gedichten en lofliederen. Deze regels, die voortkwamen uit de liefde in hun hart en van mond tot mond gingen, zijn nooit vergeten:

"De volle maan is boven ons opgekomen vanaf de heuvel van Wada'. Zolang er iemand tot Allah bidt, is het onze plicht dankbaar te zijn. O Profeet die naar ons is gezonden, u bent tot ons gekomen met een bevel dat gehoorzaamd wordt."

Ook de kinderen en vrouwen zongen vrolijk gedichten vanaf de daken van hun huizen. De lieve kleine meisjes van de Banu Najjar, de ooms van moederskant van de Profeet ﷺ, lieten hun vreugde zo blijken:

"Wij zijn de meisjes van de Banu Najjar. Wat is het heerlijk om Mohammed als buurman te hebben!"

Als antwoord op de liefde van de kleine meisjes vroeg de Profeet ﷺ hun:

"Houden jullie van mij?"

De lieve meisjes riepen allemaal tegelijk:

"Ja! Wij houden van u, o Boodschapper van Allah!"

De Profeet ﷺ zei:

"Allah weet dat ik ook van jullie houd. Bij Allah, ik houd ook van jullie."

Ook de mannen die langs de weg stonden, zeiden vol vreugde:

"Welkom, welkom, o Boodschapper van Allah!"

Ze grepen de teugel van de kameel van de Profeet ﷺ, omdat ze hem allemaal als gast wilden ontvangen. Daarop zei de Profeet ﷺ:

"Raak haar niet aan. Laat haar haar weg gaan. Haar is opgedragen waar ze naartoe moet."

Dit gelukkige dier, dat Qaswa heette, knielde eerst neer op een leeg stuk grond en daarna op een plek dicht bij het huis van Abu Ayyub al-Ansari, die tot de Banu Najjar behoorde. Nu was duidelijk waar de Boodschapper van Allah ﷺ zeven maanden te gast zou zijn.

Medina was een grote stad. De bevolking bestond uit afgodenaanbidders, joden en christenen. De stammen Aws en Khazraj waren de grootste stammen van de stad.

De joden in Medina waren verdeeld in drie stammen: de Banu Qaynuqa, de Banu Qurayza en de Banu Nadir. De christenen vormden een kleine minderheid.

Onder de mensen die de Profeet ﷺ kwamen bezoeken, waren ook joden. Hun doel was eigenlijk om de kenmerken van de Profeet ﷺ die in hun boeken stonden, met eigen ogen te zien.

Met dat doel kwam ook Abdullah bin Salam, een van de bekendste joodse geleerden, de Profeet ﷺ bezoeken. Hij zag in hem alle kenmerken die in zijn boeken

stonden en zei:

"Dit gezicht is niet het gezicht van een leugenaar."

Hij geloofde meteen en werd een heel goede en oprechte moslim.

De islamitische broederschap

De moslims uit Medina die de Muhajirun met open armen ontvingen, hen hielpen en beschermden, werden "Ansar" genoemd. Ansar betekent "helpers". Deze naam gaf Allah, de Verhevene, hun in de edele Koran.

De Profeet ﷺ maakte de Muhajirun één voor één broeders van de Ansar. Zo werd het verdriet van de Muhajirun, die Mekka hadden moeten verlaten, een beetje verlicht. Ze vormden op alle gebieden één geheel met de Ansar en leefden een broederschap die de geschiedenis in zou gaan. Zo maakte hij bijvoorbeeld Mus'ab bin Umayr broeder van Abu Ayyub al-Ansari, en Ammar bin Yasir broeder van Hudhayfa.

De Profeet ﷺ maakte ook de Muhajirun onderling broeders van elkaar en maakte de band van broederschap zo nog sterker.

Doordat de Profeet ﷺ zo'n mooie band van broederschap tussen de moslims tot stand bracht, sloten de moslims zich aaneen en werden ze een nog sterkere gemeenschap.

De Profeetmoskee (Masjid an-Nabawi)

Het was het eerste jaar na de emigratie van de Profeet ﷺ naar Medina (622 n.Chr.). Men was begonnen met de bouw van een moskee waar de moslims samen konden bidden. In dezelfde periode was de broederschap tussen de Muhajirun en de Ansar tot stand gebracht. De Profeet ﷺ kocht een leeg stuk grond dat van twee weeskinderen was en betaalde er de prijs voor.

Bij zijn aankomst in Medina was de kameel van de Profeet ﷺ eerst op een leeg stuk grond neergeknield, en was daarna opgestaan en neergeknield op een plek dicht bij het huis van Abu Ayyub al-Ansari. De grond waarop de moskee zou worden gebouwd, was dat eerste lege stuk grond waar Qaswa was neergeknield.

De Profeet ﷺ werkte zelf mee aan de bouw van deze moskee: hij droeg bakstenen van leem en groef aarde. De metgezellen probeerden hem tegen te houden, maar hij zei dat ze hem niet moesten beletten beloning te verdienen. Dat hij zelf meewerkte, gaf zijn metgezellen bovendien extra energie.

Met grote inzet bouwden ze de Masjid an-Nabawi in korte tijd. De gebedsrichting (qibla) was naar Jeruzalem. In die tijd was de Masjid al-Aqsa in Jeruzalem de eer-

ste qibla van de moslims. Maar na enige tijd zou de qibla van de moslims veranderen en de Ka'ba worden.

Aan één kant van de moskee werden ook kamers gebouwd waar de familie van de Profeet ﷺ kon wonen. Later werden de familieleden van de Profeet ﷺ die nog in Mekka waren, overgebracht en in deze kamers ondergebracht. In deze periode trouwde de Profeet ﷺ ook met Aisha, de dochter van Abu Bakr.

De Masjid an-Nabawi was net klaar. Alle metgezellen kwamen er samen om te bidden. Ze verrichtten hun gebeden met de Profeet ﷺ als voorganger (imam).

De oproep tot het gebed (adhan)

Er was nog geen oproep zoals de adhan om de moslims op de gebedstijden bijeen te brengen. De adhan kenden ze nog niet. In het begin loste de Profeet ﷺ dit op door Bilal deze taak te geven. Kort voor de gebedstijden liep Bilal door de straten en riep "Hayya 'ala-s-salah / Kom naar het gebed!" om de mensen uit te nodigen voor het gebed. Maar het werd steeds moeilijker om de mensen op deze manier op te roepen. Er moest een nieuwe en betere manier worden gevonden. Daarom raadden sommigen aan een vuur aan te steken, anderen een bel te luiden, weer anderen een vlag te plaatsen en weer anderen op een hoorn te blazen. De Profeet ﷺ vond geen van deze voorstellen geschikt.

Juist in die tijd had Abdullah bin Zayd, een van de metgezellen, een droom. In zijn droom stond een man met groene kleren op een muur. Hij had een bel in zijn hand. Abdullah bin Zayd vroeg:

"Wil je die aan mij verkopen?"

"Wat ga je ermee doen?"

"Daarmee ga ik de mensen oproepen tot het gebed."

"Zal ik je niet iets beters laten zien?"

"Natuurlijk."

"Zeg dan dit:"

Allahu Akbar, Allahu Akbar

Allahu Akbar, Allahu Akbar

Ashhadu an la ilaha illa-llah

Ashhadu an la ilaha illa-llah

Ashhadu anna Muhammadan Rasulullah

Ashhadu anna Muhammadan Rasulullah

Hayya 'ala-s-salah

Hayya 'ala-s-salah

Hayya 'ala-l-falah

Hayya 'ala-l-falah

Allahu Akbar, Allahu Akbar

La ilaha illa-llah

Zodra Abdullah bin Zayd wakker werd, ging hij meteen naar de Profeet ﷺ en vertelde zijn droom precies zoals hij die had gezien. De Profeet ﷺ zei dat de droom van Abdullah bin Zayd een ware en juiste droom was.

Hij droeg hem op de woorden van de adhan die hem in zijn droom waren geleerd aan Bilal te leren. Abdullah bin Zayd leerde de woorden van de adhan precies zo aan Bilal.

Toen Bilal, de muezzin van de Profeet ﷺ, met zijn krachtige en ontroerende stem in Medina de adhan begon te roepen met "Allahu Akbar, Allahu Akbar...", kwamen de mensen haastig naar de Masjid an-Nabawi. Zo werd dit probleem van de moslims, door de gunst van Allah, de Verhevene, opgelost door een ware en juiste droom.

De islamitische staat

De Profeet ﷺ had in Medina inmiddels steeds meer macht. Onze godsdienst, de islam, verspreidde zich snel en het aantal moslims groeide. De afgodenaanbidders in Mekka waren bang dat de moslims sterker werden. Daarom stuurden ze de afgodenaanbidders in Medina voortdurend dreigbrieven en vroegen hun de moslims uit Medina te verdrijven. De Profeet ﷺ was zich bewust van wat er gebeurde. Hij stelde meteen een grondwet op die zou gelden tussen de moslims, de afgodenaanbidders, de joden en de christenen. Deze grondwet bestond uit een aantal geschreven wetten en werd door alle partijen ondertekend. Deze ondertekende geschreven wetten werden de eerste grondwet van de islamitische staat die in Medina werd gesticht.

Dit was een heel belangrijke ontwikkeling, want het belangrijkste artikel van deze grondwet ging alle groepen in Medina aan: als Medina werd aangevallen, moesten alle partijen helpen de stad te verdedigen en mochten zij de stad en de overeenkomst niet verraden.

Zo bracht de Profeet ﷺ met deze grondwet vrede, eenheid en saamhorigheid tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Medina.

Maar naarmate het aantal moslims groeide, groeide ook het aantal hypocrieten (munafiqun). Hypocrieten waren mensen met twee gezichten: ze deden zich voor als moslim, maar hielden niet van Allah en Zijn Boodschapper. De meest opvallende kenmerken van hypocrieten zijn:

• Ze liegen.

• Ze houden van uiterlijk vertoon.

• Hun woorden zijn erg opgesmukt.

• Ze hebben weinig zin om de islam in praktijk te brengen.

• Ze zijn lui en slap bij het verrichten van het gebed.

• Ze vinden hun eigen belang belangrijker dan de tevredenheid van Allah.

• Ze zijn blij als de moslims schade lijden.

• Ze voelen sympathie voor de vijanden van de islam.

• Ze zijn ontrouw aan wat hun is toevertrouwd en houden zich niet aan hun woord.

De hypocrieten in Medina hadden zich verzameld rond hun hoofdleider, een man die Abdullah bin Ubayy heette. Deze man had eigenlijk nog een andere reden voor zijn vijandschap tegenover de Profeet ﷺ. Voordat de Profeet ﷺ naar Medina emigreerde, stond deze man op het punt "koning" van Medina te worden. Er was zelfs al een kroon voor hem gemaakt. Maar omdat de Profeet ﷺ naar Medina emigreerde, kon Abdullah bin Ubayy geen koning worden. Daarom koesterde hij een diepe wrok tegen de Profeet ﷺ.

Bovendien smeedden de hypocrieten in het geheim plannen tegen de moslims, samen met de afgodenaanbidders van Mekka en de joden. De Profeet ﷺ wist dit ook en probeerde daar de juiste maatregelen tegen te nemen. Daarom sloot de Profeet ﷺ verdragen met andere stammen rond Medina. Zo zorgde hij voor de veiligheid van de moslims tegen gevaren die van hun kant konden komen.

Daarnaast stuurde de Profeet ﷺ af en toe verschillende legereenheden (sariyya) om de omgeving van Medina te controleren. Vooraanstaande metgezellen zoals zijn oom Hamza en Ubayda bin Harith waren onder de aanvoerders van deze eenheden. Soms ging de Profeet ﷺ ook zelf met legereenheden de omgeving van Medina controleren.

Eén keer trokken de legereenheden die op controle waren tot vlak bij Mekka. Dat viel de afgodenaanbidders van Quraysh heel zwaar. Hun trots was gekrenkt en ze werden wrokkig. Hun vijandschap tegenover de islamitische staat werd nog groter.

Inmiddels was er een jaar verstreken sinds de moslims naar Medina waren geëmigreerd. Het was het tweede jaar van de hijra. De moslims richtten zich in het gebed naar Jeruzalem. Maar de Profeet ﷺ wenste van Allah, de Verhevene, dat de Ka'ba de qibla van de moslims zou worden. Toen hij nog in Mekka was, ging de Profeet ﷺ zelfs zo staan dat de Ka'ba tussen hem en Jeruzalem in lag wanneer hij bad.

Eindelijk, in het tweede jaar van de hijra, aanvaardde Allah, de Verhevene, de wens die in het hart van de Profeet ﷺ leefde. Hij veranderde de qibla van de moslims van Jeruzalem naar de Ka'ba. Vanaf toen was de Ka'ba de qibla van de moslims. Toen dit bevel ook met een Koranvers werd bevestigd, begonnen de moslims hun gebeden voortaan in de richting van de Ka'ba te verrichten.

Drie grote veldslagen

In het tweede jaar van de hijra werd het vasten in de maand Ramadan verplicht voor de moslims. Vanaf toen zouden de moslims de hele maand Ramadan overdag, om Allah tevreden te stellen, niet eten en drinken, zich verre houden van zonden en meer aanbidding verrichten.

In deze periode, waarin de moslims onder leiding van de Profeet ﷺ een vredig leven in Medina wilden opbouwen, voerden zij drie grote veldslagen tegen de afgodenaanbidders. In alle drie verdedigden zij alleen zichzelf. Dit waren deze veldslagen:

1. De Slag bij Badr

De slag vond plaats op de 17e van de maand Ramadan in het tweede jaar van de hijra (vrijdag 13 maart 624 n.Chr.). Tegenover een leger van ongeveer 1000 afgodenaanbidders stonden 300 tot 305 moslims. Allah, de Verhevene, schonk de moslims de overwinning. Zeventig afgodenaanbidders kwamen in deze slag om het leven, onder wie veel van hun leiders, met Abu Jahl voorop.

De Banu Qaynuqa, een van de joodse stammen, konden de overwinning van de moslims bij Badr niet verkroppen en schonden het verdrag. Ze trokken de hoofddoek af van een moslimvrouw die bij een goudsmid boodschappen kwam doen en beledigden haar. Een moslim die dit wilde voorkomen, doodden ze. De Profeet ﷺ liet hun weten dat ze volgens het verdrag bloedgeld moesten betalen. Maar zij weigerden het bloedgeld voor de gedode moslim te betalen, met de bewering dat zij een strijdlustig volk waren. Daarop werden de Banu Qaynuqa in hun forten belegerd. Na vijftien dagen verzet gaven ze zich over. Door tussenkomst van Abdullah bin Ubayy, het hoofd van de hypocrieten, ontsnapten ze aan de doodstraf en werden ze verbannen.

Drie maanden na de Slag bij Badr trouwde Fatima, de geliefde dochter van de Profeet ﷺ, met Ali. Ali was de zoon van de oom van de Profeet ﷺ. Nu was hij ook zijn schoonzoon geworden.

2. De Slag bij Uhud

Het was het derde jaar van de hijra. Hasan, het eerste kind van Ali en Fatima, was geboren. Hasan, die sterk op de Profeet ﷺ leek, bracht veel vreugde en geluk.

Niet lang daarna moesten de moslims bij Uhud een tweede veldslag tegen de afgodenaanbidders voeren. Het was de zevende van de maand Shawwal in het derde jaar van de hijra (625 n.Chr.). Tegenover drieduizend afgodenaanbidders stonden 700 moslims.

Helaas leden de moslims in deze slag zware verliezen. Hamza werd gedood door een slaaf die Wahshi heette. De afgodenaanbidders verloren in deze slag ongeveer 20 tot 30 mannen, terwijl er 70 moslims als martelaar (shahid) vielen.

Op die dag kwam Bashir, de zoon van een metgezel die Aqraba heette en die bij Uhud als martelaar was gevallen, huilend naar de Profeet ﷺ. De Profeet van mededogen vroeg hem liefdevol:

"Lieve jongen! Waarom huil je?"

Bashir zei niets. Daarop vroeg de Profeet ﷺ:

"Zou je niet tevreden zijn als ik je vader was en Aisha je moeder?"

"Moge mijn vader en moeder voor u geofferd worden, o Boodschapper van Allah! Natuurlijk zou ik dat willen", zei hij blij.

De Slag bij Uhud was een veldslag waarmee Allah de moslims opvoedde en waarschuwde. De boogschutters, die de heuvel niet hadden mogen verlaten, verlieten hun plek omdat ze dachten dat de strijd al gewonnen was. Daardoor liep de slag slecht af. Omdat de boogschutters het bevel van de Profeet ﷺ niet hadden opgevolgd, werden de moslims door Allah, de Verhevene, gewaarschuwd.

Na de nederlaag bij Uhud kregen veel stammen van afgodenaanbidders in de omgeving moed en maakten ze zelfs plannen om de moslims aan te vallen.

Het was de maand Safar van het vierde jaar van de hijra. Helaas maakten de moslims twee pijnlijke gebeurtenissen mee, waarbij veel metgezellen als martelaar vielen: bij de gebeurtenis van Raji' verraadden de stammen Adal en Qara de moslims, en bij de gebeurtenis van Bi'r Ma'una deed de stam Banu Amir dat. Deze stammen hadden de Profeet ﷺ om leraren gevraagd om hun de Koran te leren en de islam uit te leggen. De leraren die de Koran uit het hoofd kenden en naar hen toe werden gestuurd, lokten ze in een val en doodden ze. Bij Raji' werden 10 moslims gedood. Over Bi'r Ma'una lopen de aantallen uiteen, maar volgens de meest aanvaarde mening werden daar 70 moslims gedood.

Het was de maand Rabi' al-Awwal van het vierde jaar van de hijra. Omdat de joden van de Banu Nadir van plan waren de Profeet ﷺ te doden, werden zij vijftien dagen lang belegerd. Op de vijftiende dag gaven ze zich over. Ze namen de bezittingen mee die ze op hun kamelen konden laden en vertrokken naar Khaybar en de streek van Damascus (Sham).

3. De Slag bij de Gracht (Khandaq)

In de Slag bij de Gracht, die begon op de 29e van de maand Shawwal in het vijfde jaar van de hijra (24 januari 627 n.Chr.) en ongeveer een maand duurde, verdedigden de moslims Medina met 3000 man tegen een leger van 10.000 afgoden-

aanbidders. Omdat er op voorstel van Salman al-Farisi een gracht rond Medina werd gegraven, werd deze veldslag bekend als de Slag bij de Gracht. De moslims hadden het zwaar, zowel bij het graven van de gracht als tijdens de strijd. Ondanks alle moeilijkheden en de grote overmacht van de vijand wonnen de moslims, met de toestemming van Allah.

Volgens de woorden van de Profeet ﷺ zouden de afgodenaanbidders voortaan niet meer aanvallen, maar zouden de moslims in de aanval gaan. Tijdens de Slag bij de Gracht hadden de joden van de Banu Qurayza verraad gepleegd en zich aan de kant van de afgodenaanbidders tegen de moslims geschaard. Dat betekende dat zij het verdrag schonden. Ook de Banu Qaynuqa en de Banu Nadir hadden eerder verraad gepleegd en waren door de Profeet ﷺ gestraft en verbannen. Afspraken breken, verraad plegen en de moslims geen recht op leven gunnen, zijn immers de bekendste eigenschappen van de joden.

Ook het verraad van de Banu Qurayza bleef niet zonder gevolgen. Zo werd ook de laatste joodse stam uit Medina verwijderd en kwam er een einde aan de joodse onrust (fitna).

De vrede van Hudaybiyya

Er waren inmiddels vijf volle jaren verstreken sinds de hijra. In die tijd had de Profeet ﷺ tochten laten ondernemen naar veel gebieden in Arabië, tegen stammen in de omgeving. Sommige leidde hij zelf; andere werden geleid door vooraanstaande metgezellen zoals Zayd bin Haritha, Abdurrahman bin Awf, Muhammad bin Maslama en Abu Ubayda bin Jarrah (moge Allah tevreden met hen zijn). In de omliggende gebieden boezemde de krachtige stem van de islam de afgodenaanbidders angst in.

In de maand Dhu al-Qa'da van het zesde jaar van de hijra (13 maart 628 n.Chr.) wilde de Profeet ﷺ de umrah verrichten. Hij vertelde zijn metgezellen over een droom waarin hij met hen rond het Huis van Allah (de Ka'ba) liep. Ook zei hij:

"Ik heb het in mijn droom gezien. Jullie zullen zeker de Masjid al-Haram binnengaan."

De metgezellen kregen hoop en dachten dat dit nog datzelfde jaar zou gebeuren. Op een maandag aan het begin van de maand Dhu al-Qa'da vertrokken 1400 moslims onder leiding van de Profeet ﷺ om de umrah te verrichten. Daarom hadden ze als wapen alleen elk een zwaard bij zich, want ze kwamen niet om te vechten. Ze namen ook 70 kamelen mee om te offeren.

Toen ze in de buurt van Mekka kwamen, knielde Qaswa, de kameel van de Profeet ﷺ, neer op een plaats die Hudaybiyya heette. Hoe de moslims ook pro-

beerden haar overeind te krijgen, ze stond niet op. Daarop zei de Profeet ﷺ, verwijzend naar de olifant van Abraha:

"Degene die de olifant tegenhield, heeft ook haar tegengehouden."

Zo sloegen ze hun kamp op bij Hudaybiyya. In de tussentijd stuurde de Profeet ﷺ een paar keer gezanten naar de Qurayshieten. Het doel was met hen te praten en tot een overeenkomst te komen, zodat de umrah in rust en vrede kon worden verricht. Maar elke keer kreeg hij een harde reactie.

Toen kwam Urwa bin Mas'ud, een van de vooraanstaande Qurayshieten. Hij sprak namens de Qurayshieten met de Profeet ﷺ. Terwijl Urwa met de Profeet ﷺ sprak, hield hij tegelijk de metgezellen in de gaten. Eerst begreep men niet waarom hij dat deed, maar later werd het duidelijk.

Toen Urwa terugkeerde naar de Qurayshieten, was hij onder de indruk van de verhouding tussen de metgezellen en de Profeet ﷺ. Wat hij had gezien, had hem verbaasd. In de buurt van de Profeet ﷺ spraken de metgezellen niet zonder zijn toestemming. Ze wedijverden met elkaar om zijn opdrachten uit te voeren. In zijn bijzijn verhieven ze hun stem niet, maar spraken zachtjes. Ze keken de Profeet ﷺ niet recht in de ogen, maar sloegen hun blik neer. Ze vingen zelfs het water van zijn rituele wassing en zijn gezegende haren op voordat die de grond raakten, en bewaarden die vanwege de zegen. Kortom: ze lieten het karakter, de goede manieren en het respect zien die een moslim hoort te hebben.

Juist dit respect en dit karakter van de metgezellen tegenover de Profeet ﷺ hadden Urwa verbaasd. Urwa zei tegen de Qurayshieten:

"Zo'n karakter heb ik tot nu toe bij geen enkele vorst en zijn omgeving gezien."

Hij vroeg hun ook het vredesvoorstel van de Profeet ﷺ te aanvaarden. Maar de Qurayshieten bekritiseerden en veroordeelden hem scherp.

Uit het feit dat zijn kameel Qaswa bij Hudaybiyya was neergeknield, had de Profeet ﷺ juist afgeleid dat er "vrede" moest worden gesloten. Daar zette hij zich voor in.

Daarom wilde hij opnieuw een gezant naar de Qurayshieten sturen. Hij dacht eraan Umar te sturen. Maar in Mekka was er niemand die Umar tegen de afgodenaanbidders kon beschermen. Daarom stuurde de Profeet ﷺ, op voorstel van Umar, Uthman bin Affan, omdat die in Mekka veel familieleden had die hem konden beschermen.

De afgodenaanbidders ontvingen Uthman eerst goed. Ze zeiden zelfs dat hij rond de Ka'ba mocht lopen (tawaf). Maar Uthman zei:

"Zolang de Boodschapper van Allah de tawaf niet doet, doe ik het ook niet."

Daarop hielden ze hem onder toezicht bij zich vast.

Het nieuws bereikte de Profeet ﷺ in de vorm van het bericht dat Uthman was gedood. De Profeet ﷺ nam van zijn metgezellen de eed (belofte) af dat zij op de weg van Allah zouden strijden. Er leek geen andere keus meer dan op te trekken tegen Quraysh en te vechten. Alle goedbedoelde pogingen en vredesvoorstellen waren immers afgewezen. En alsof dat niet genoeg was, hadden ze ook nog Uthman, de gezant, gedood.

Op het bericht dat Uthman was gedood, legden de metgezellen die voor de umrah waren vertrokken, onder een boom die bekend werd als "Ridwan", tegenover de Profeet ﷺ de eed af dat zij tot de dood zouden strijden. Daarom werd deze eed bekend als de "Eed van Ridwan".

Toen de Qurayshieten hoorden van deze eed tot de dood, lieten ze Uthman meteen vrij. Het bleek dat Uthman niet was gedood. Dat was blij nieuws.

Nadat ze Uthman hadden vrijgelaten, stuurde de ongeruste Quraysh haastig een delegatie van drie mensen onder leiding van Suhayl bin Amr naar de Profeet ﷺ. Deze delegatie moest een vredesverdrag sluiten. De afgodenaanbidders van Mekka hadden Suhayl bovendien opgedragen alleen vrede te sluiten als de moslims dit jaar géén umrah zouden doen.

Na de besprekingen met de Profeet ﷺ kwamen Suhayl en zijn delegatie uiteindelijk tot een overeenkomst. Ali zou de voorwaarden van het verdrag opschrijven. Toen de Profeet ﷺ tegen hem zei:

"Schrijf eerst: Bismillahirrahmanirrahim",

maakte Suhayl bezwaar:

"Schrijf: Bismika Allahumma."

De Profeet ﷺ maakte er geen probleem van, want beide zinnen betekenen hetzelfde.

Daarna zei de Profeet ﷺ:

"Schrijf, Ali! Dit zijn de artikelen waarover Mohammed, de Boodschapper van Allah, met Suhayl bin Amr is overeengekomen en vrede heeft gesloten, en waarvan de partijen hebben besloten dat ze worden nagekomen, en die zij hebben ondertekend."

Ook hiertegen maakte Suhayl bezwaar. Hij wilde dat het woord "Boodschapper van Allah" uit deze zin werd verwijderd:

"Als wij erkenden dat jij de Boodschapper van Allah bent, zouden wij niet tegen je vechten. Schrijf in plaats daarvan de naam van je vader."

Daarop zei de Profeet ﷺ tegen Ali dat hij de woorden "Boodschapper van Allah" moest doorhalen. Maar Ali zei:

"Nee! Bij Allah, ik haal de woorden 'Boodschapper van Allah' niet door."

Ook bij de andere moslims die erbij waren, klonk protest. Iedereen was tegen Suhayl. Met een gebaar van zijn hand kalmeerde de Profeet ﷺ zijn metgezellen. Hij vroeg hem te laten zien waar de woorden "Boodschapper van Allah" stonden. Toen hem dat werd gewezen, haalde hij ze zelf met zijn gezegende hand door. In plaats daarvan liet hij "Ibn Abdullah" (zoon van Abdullah) schrijven.

De belangrijkste artikelen van het verdrag waren:

a) De moslims en de afgodenaanbidders van Quraysh zullen tien jaar lang geen oorlog met elkaar voeren.

b) De moslims doen dit jaar geen tawaf rond de Ka'ba, maar komen volgend jaar hun umrah verrichten. Ze blijven niet langer dan drie dagen in Mekka en hebben als wapen alleen hun zwaard bij zich. Gedurende die drie dagen zullen de afgodenaanbidders de inwoners van de stad weghouden uit de omgeving van de Masjid al-Haram.

c) Als iemand van Quraysh als moslim zijn toevlucht zoekt in Medina, wordt hij teruggestuurd. Als iemand van de moslims zijn toevlucht zoekt bij Quraysh, wordt hij niet teruggestuurd.

d) Stammen buiten Quraysh zijn vrij om onder de bescherming van de moslims of van de Qurayshieten te komen.

Op het eerste gezicht leek dit verdrag helemaal in het nadeel van de moslims. Daarom waren de meeste metgezellen, met Umar voorop, boos. Vooral het artikel over het terugsturen van een moslim uit Quraysh viel de metgezellen heel zwaar.

De moslims begrepen toen dus nog niet dat hier een wijsheid (een verborgen reden) achter zat. Dat de Profeet ﷺ zo vasthield aan het sluiten van vrede, leek in het nadeel van de moslims te zijn.

Maar later zouden de metgezellen, opnieuw met Umar voorop, spijt en verdriet uitspreken over hun houding van die dag. Het zou namelijk duidelijk worden dat de Profeet ﷺ handelde op goddelijke leiding.

Op het moment dat het verdrag zou worden ondertekend, gebeurde er iets dat ieders hart brak. Ook deze gebeurtenis had een groot aandeel in de boosheid van de metgezellen.

Suhayl bin Amr had een zoon die Abu Jandal heette en die moslim was geworden. Suhayl had hem in Mekka in zijn huis opgesloten. Juist toen het verdrag in Hudaybiyya werd ondertekend, ontsnapte Abu Jandal uit Mekka en kwam naar Huday-

biyya. Hij zocht daar meteen bescherming bij de Profeet ﷺ. Maar volgens het verdrag moest Abu Jandal worden teruggestuurd. Zijn vader Suhayl beriep zich op het verdrag en eiste zijn zoon met aandrang terug. Abu Jandal verzette zich en smeekte de Profeet ﷺ hem niet terug te sturen.

De Profeet ﷺ troostte Abu Jandal:

"Heb nog even geduld. Allah, de Verhevene, zal je binnenkort uit deze beproeving bevrijden."

Zo werd Abu Jandal, onder de boze en bedroefde blikken van de moslims, teruggegeven aan de afgodenaanbidders.

Dit viel heel zwaar. Ook nadat de afgodenaanbidders waren vertrokken, bleef de sombere stemming hangen. Na het vertrek van de afgodenaanbidders vroeg de Profeet ﷺ zijn metgezellen hun offerdieren te slachten en hun hoofd te scheren. Maar door het verdriet dat ze hadden, reageerden velen traag, alsof ze het niet hadden gehoord. De Profeet ﷺ was verbaasd over deze houding van de metgezellen. Toen hij naar zijn tent ging, vertelde hij zijn vrouw Umm Salama dat hij verbaasd was dat zijn metgezellen zo traag waren. Umm Salama, een heel verstandige vrouw, zei tegen de Profeet ﷺ:

"Als u uw offerdier slacht en uw hoofd laat scheren, zal iedereen hetzelfde doen."

En inderdaad: toen de Boodschapper van Allah ﷺ zijn offerdier slachtte en zijn hoofd begon te laten scheren, slachtte iedereen zijn offerdier en liet zich scheren, alsof ze met elkaar wedijverden. Daarna stak er een wind op, die de afgeschoren haren richting de Ka'ba blies. Iedereen zag dit als een teken dat hun umrah was aanvaard. Zo werden de moslims blij en vonden ze troost.

Een andere troost voor hen was dat soera al-Fath aan de Profeet ﷺ werd geopenbaard op de terugweg naar Medina, nadat ze twintig dagen in Hudaybiyya waren gebleven. In het eerste vers van deze soera bracht Allah, de Verhevene, het goede nieuws van de verovering van Mekka: "(O Mijn Boodschapper) Wij hebben jou voorwaar een duidelijke overwinning geschonken!..." Ook door dit goddelijke goede nieuws werden de moslims blij en opgelucht.

Abu Basir

Enige tijd na het vredesverdrag van Hudaybiyya ontsnapte een dappere en moedige moslim die Abu Basir heette uit Mekka en zocht bescherming in Medina. Twee afgodenaanbidders van Quraysh kwamen uit Mekka en eisten Abu Basir volgens het verdrag terug. Volgens het verdrag van Hudaybiyya werd Abu Basir teruggegeven. Onderweg terug naar Mekka doodde Abu Basir een van de mannen die hem meenamen. De ander vluchtte terug naar Medina. Terwijl Abu Basir hem achtervolgde, kwam ook hij weer in Medina terecht.

Volgens het verdrag kon de Profeet ﷺ Abu Basir niet als vluchteling in Medina opnemen. Maar hij gaf hem ook niet terug aan de Qurayshieten; hij liet hem vrij. Hij zei ook dat Abu Basir veel zou kunnen bereiken als hij een paar mannen bij zich had.

Dat was een hint, en Abu Basir begreep die. Hij verliet Medina meteen. Op de handelsroute tussen Mekka en Sham (Damascus) sloeg hij een kamp op, op een plaats die Is heette. Moslims uit Quraysh die volgens het verdrag niet naar Medina mochten komen, snelden naar Abu Basir toe. Hun aantal liep op tot zeventig. De moslims die zich hier verzamelden, begonnen de handelskaravanen van de Mekkanen die naar Sham gingen grote problemen te bezorgen. Ook Abu Jandal, die tijdens de ondertekening van het verdrag van Hudaybiyya uit Mekka was gevlucht en bij de Profeet ﷺ bescherming had gezocht, sloot zich aan bij het kamp van Abu Basir. Uiteindelijk waren ze met driehonderd man. Allemaal stonden ze onder het bevel van Abu Basir.

Deze moslims vielen voortdurend de karavanen van Quraysh aan. Een deel van de goederen in die karavanen was eigenlijk het bezit van moslims die hun woonplaats hadden moeten verlaten. Daardoor leed de handel van de Qurayshieten schade. Omdat deze ontwikkeling de Qurayshieten niet goed uitkwam, wendden ze zich na een tijdje tot de Profeet ﷺ. Ze stelden voor het artikel van het verdrag van Hudaybiyya over het terugsturen van vluchtelingen van Mekka naar Medina te schrappen. De Profeet ﷺ aanvaardde dit voorstel.

Zo liet Allah, de Verhevene, het artikel dat de moslims op de dag van Hudaybiyya zoveel verdriet had gedaan, op voorstel van de afgodenaanbidders zelf schrappen. Ook opende Hij voor Abu Basir en zijn vrienden de weg terug naar Medina.

De Profeet ﷺ stuurde Abu Basir een brief en nodigde hem en zijn driehonderd vrienden uit naar Medina. Maar het was Abu Basir niet gegeven naar Medina te komen. Toen de brief van de Profeet ﷺ hem bereikte, lag hij door ziekte op zijn sterfbed. Hij wreef de brief van de Profeet ﷺ over zijn gezicht en ogen, rook eraan en overleed. Zijn vrienden kwamen onder het bevel van Abu Jandal naar Medina en voegden zich bij de Profeet ﷺ.

De gezanten

Na zijn terugkeer uit Hudaybiyya stuurde de Profeet ﷺ gezanten naar de staten in de omgeving om hen uit te nodigen tot de islam. De Profeet ﷺ was immers niet alleen de profeet van de Arabieren, maar van de hele mensheid. Allah, de Verhevene, had hem als profeet naar alle mensen gezonden. Dus moest hij de uitnodiging tot de islam aan alle mensen overbrengen.

Daarom was deze gebeurtenis, in de maand Muharram van het zevende jaar van de hijra, eigenlijk een bekendmaking dat de Profeet ﷺ de leider en profeet van

het hele universum was.

Sinds de Profeet ﷺ een vredesverdrag van tien jaar met de afgodenaanbidders van Quraysh had ondertekend, had hij elk gevaar van de kant van de afgodenaanbidders van Mekka afgewend. Met deze zekerheid kon hij zich nu bezighouden met de stammen en staten in de omgeving en hen uitnodigen tot de islam. Daarvoor liet hij zes brieven schrijven.

Enkele metgezellen zeiden dat vorsten geen brieven zonder zegel lezen. Daarop verzegelde de Profeet ﷺ zijn brieven met een ring waarop de woorden "Mohammed, Boodschapper, Allah" stonden.

Zijn eerste gezant stuurde de Profeet ﷺ naar Ashama, de Negus (koning) van Abessinië. De Negus Ashama aanvaardde de islam. Een gezant werd gestuurd naar Heraclius, de keizer van Byzantium (het Oost-Romeinse Rijk). Toen Heraclius de brief ontving, wreef hij die over zijn gezicht en ogen en stuurde veel geschenken. De gezant die naar de Perzische koning Parviz, zoon van Hormoz, ging, werd wel goed ontvangen, maar de koning verscheurde de brief zonder hem te laten voorlezen. Enige tijd later werd hij door zijn eigen zoon gedood. De gezant van de Profeet ﷺ die naar Muqawqis, de heerser van Alexandrië in Egypte, ging, werd goed ontvangen. Een andere gezant van de Profeet ﷺ werd gestuurd naar de heerser van de Ghassaniden in de streek van Sham. De zesde van de uitnodigingsbrieven tot de islam werd gestuurd naar de heerser van Yamama (Jemen).

Omdat de Profeet ﷺ dat jaar zoveel uitnodigingen verstuurde, wordt dit jaar ook wel "het Jaar van de Gezanten" genoemd.

De verovering van Khaybar

De joden van de Banu Nadir, die de Profeet ﷺ uit Medina had verbannen omdat zij de moslims hadden verraden en het verdrag hadden geschonden, waren uit Medina vertrokken en hadden hun toevlucht gezocht in de vesting Khaybar. Deze vesting lag aan de weg naar Sham (Damascus). Het was een grote joodse vesting die bestond uit zeven kleinere forten en werd omringd door wijngaarden en tuinen.

Men was niet vergeten dat de joden voor de Slag bij de Gracht naar Mekka waren gegaan en daar met de afgodenaanbidders een verbond tegen de moslims hadden gesloten. Huyayy bin Akhtab, het hoofd van de joden van de Banu Nadir, en de andere joodse leiders in Khaybar hadden dit verraad aangevoerd.

De listen en valstrikken die zij samen met de afgodenaanbidders tegen de moslims beraamden, gingen nog steeds door. Volgens de laatste berichten bereidden zij een aanval op Medina voor. Daarom werd het voor de Profeet ﷺ noodzakelijk een veldtocht tegen hen te ondernemen. Bovendien zou met deze veldtocht ook de handelsroute naar Sham bevrijd worden van het gevaar dat van hen uitging.

Om deze redenen belegerde de Profeet ﷺ de joden van Khaybar met een leger van 1600 man. Tijdens het beleg sloot de stam Daws zich met 400 man bij de moslims aan. Ook Abu Hurayra was onder hen. Zo werden de moslims nog sterker.

Onder het bevel van de Profeet ﷺ kwamen de moslims vroeg in de ochtend aan bij Khaybar. Toen de joden hun forten uitkwamen om naar hun akkers te gaan, zagen ze plotseling de moslims. Ze riepen:

"Daar zijn Mohammed en zijn leger!"

en vluchtten in angst en paniek terug naar hun forten. Ze waren onvoorbereid verrast. Toen de Profeet ﷺ hun verwarring zag, zei hij:

"Allahu Akbar! Allahu Akbar! Kharibat Khaybar! (Khaybar is verwoest!)"

Dat was een teken dat de moslims de overwinning zouden behalen. De strijd begon toen er vanuit het fort Natat, waar de joden zich hadden verzameld, pijlen op de moslims werden afgeschoten.

De eerste dagen gingen voorbij met het over en weer schieten van pijlen. Op een gegeven moment werd de Profeet ﷺ ziek. Twee dagen lang kon hij niet naar zijn metgezellen toe komen. Eerst gaf hij Abu Bakr de opdracht, daarna Umar. Als aanvoerder namen zij de vlag van de islam en voerden ze hevige gevechten. Maar Khaybar viel maar niet in te nemen. Het beleg duurde inmiddels ongeveer een week. In de felle hitte ging de strijd met volle kracht door.

Ali had in die tijd last van zijn ogen. Daarom lag hij te rusten. Die avond spraken de metgezellen onderling over het goede nieuws dat de Profeet ﷺ had gegeven:

"Morgen geef ik de vlag aan iemand van wie Allah en Zijn Boodschapper houden, en die zelf van Allah en Zijn Boodschapper houdt. Allah zal de verovering door zijn hand laten plaatsvinden."

De metgezellen wachtten nieuwsgierig op de volgende dag. Iedereen hoopte dat hij die persoon zou zijn.

De volgende ochtend nam de Profeet ﷺ de vlag in zijn hand en keek om zich heen.

"Waar is Ali?" vroeg hij.

De aanwezigen zeiden dat hij last had van zijn ogen. De Profeet ﷺ liet hem roepen. Ali kwam meteen bij hem. De Profeet ﷺ bad voor hem. Door dit gebed genazen zijn ogen en was hij meteen beter. Hij gaf Ali de witte vlag van de islam. Met zijn eigen handen rustte hij hem uit en bond hij het zwaard Dhu'l-Fiqar om zijn middel. Met smeekbeden stuurde hij hem op weg om Khaybar te veroveren.

Met de witte vlag in zijn hand en de soldaten van de islam achter zich kwam Ali bij Khaybar aan. Op bevel van de Profeet ﷺ nodigde hij de joden van Khaybar eerst uit tot de islam. De Profeet ﷺ had namelijk tegen hem gezegd:

"Als ook maar één persoon via jou moslim wordt, is dat beter dan alles waarop de zon opkomt, of dan het bezit van rode kamelen."

Maar de joden gingen niet in op de uitnodiging tot de islam. Een groep joden kwam uit hun fort en vocht tegen de moslims, maar werd verslagen en trok zich terug. Ali vroeg de joden om een aanvoerder voor een tweegevecht. De joden hadden een strijder die Marhab heette.

Marhab kwam tegenover Ali staan. Hij was van top tot teen in harnassen gehuld en leek er bijna in te verdwijnen.

Maar Marhab werd door angst overvallen, want de nacht ervoor had hij in een droom gezien dat hij door een leeuw werd verscheurd.

Het tweegevecht begon. Marhab ontkwam niet aan Dhu'l-Fiqar.

De Profeet ﷺ keek naar hen. Toen hij zag dat Ali het tweegevecht had gewonnen, was hij zo blij dat hij de mensen om hem heen het goede nieuws gaf dat de verovering van Khaybar nu makkelijker zou worden. Uiteindelijk namen de moslims na een beleg van tien dagen Khaybar met al zijn binnenforten één voor één in. Toen de joden begrepen dat ze zouden verliezen, stelden ze vrede voor: op voorwaarde dat ze niet gedood zouden worden, zouden ze met hun families vertrekken en elk één lastdier vol spullen meenemen. De Profeet ﷺ aanvaardde dit voorstel.

Het islamitische leger van 1600 man verloor 15 tot 20 martelaren. De joden werden verslagen, hoewel zij met een macht van twintigduizend man waren. Het was eind Muharram van het zevende jaar van de hijra (628 n.Chr.).

Volgens de overeenkomst begonnen de joden hun forten te ontruimen. Op dat moment deden ze de Profeet ﷺ nog een voorstel. Omdat de joden zich met landbouw en de verzorging van het land bezighielden, wisten ze daar veel van. Maar de moslims hadden geen tijd om zich zoals zij met landbouw en grond bezig te houden. Het was de tijd om de godsdienst van Allah te verheffen en te verspreiden. Ze konden niet blijven zitten om zich met deze zaken bezig te houden.

Omdat de joden dit wisten, stelden ze de Profeet ﷺ voor in Khaybar te blijven, het land te bewerken en de oogst half om half te verdelen. Om deze redenen aanvaardde de Profeet ﷺ dit voorstel. Zo bleven de joden in Khaybar.

De Profeet ﷺ had Khaybar veroverd. Juist toen hij zich klaarmaakte om te vertrekken, gebeurde er iets heel vreugdevols. Ja'far en de andere muhajirun die naar Abessinië waren geëmigreerd, kwamen terug uit Abessinië.

De metgezellen waren blij, maar de Profeet ﷺ was het allerblijst. Hij uitte zijn vreugde met deze woorden:

"Ik weet niet waarover ik blijer moet zijn: over de verovering van Khaybar of over de terugkeer van Ja'far?"

Daarna zei hij:

"Voor jullie, mensen van het schip, zijn er twee emigraties."

Zo gaf hij hun het goede nieuws dat zij de beloning van twee emigraties zouden krijgen.

Met de verovering van Khaybar hadden de moslims veel oorlogsbuit verkregen. De Profeet ﷺ verdeelde de buit onder de moslims. Hij gaf ook Ja'far en de andere emigranten uit Abessinië een deel. Hij sloot hen niet uit.

De Profeet ﷺ was nog niet uit Khaybar vertrokken en was aan het uitrusten. Een joodse vrouw die Zaynab heette, gaf de Profeet ﷺ een gebraden schaap cadeau. Terwijl de Profeet ﷺ met zijn metgezellen van het schaap at, verbood hij plotseling iedereen verder te eten. Het gebraden schaap had de Profeet ﷺ zelf verteld dat het vergiftigd was. Maar helaas had Bishr bin al-Bara, een van de metgezellen, al een hap genomen. Zo stierf Bishr als martelaar.

De Profeet ﷺ ondervroeg Zaynab meteen. De vrouw zei dat ze dit had gedaan om te weten te komen of hij werkelijk een profeet was. Als hij geen profeet was, zou hij vergiftigd worden en zouden ze zo van hem af zijn.

De Profeet ﷺ had een duidelijk wonder laten zien: hij had van het vlees zelf gehoord dat het vergiftigd was. Hij was geen koning, maar een profeet. Wonderen worden immers alleen door profeten getoond.

Na Khaybar belegerden de moslims ook de joden van Fadak. De joden van Fadak gaven zich over zonder te vechten, omdat ze wisten dat het hun net zo zou vergaan als de joden van Khaybar.

Daarna belegerden ze ook de joden in de plaats Wadi al-Qura. Net als bij de joden van Khaybar liet de Profeet ﷺ hen op hun plaats blijven, op voorwaarde dat de oogst half om half werd verdeeld.

Zo bracht de Profeet ﷺ alle joden van Khaybar en omgeving onder controle. Er was geen gevaar meer dat van hun kant kon komen. Door deze veroveringen hoorden de stammen overal over de macht en kracht van de islam.

De inhaal-umrah (Umrat al-Qada)

Sinds het vredesverdrag van Hudaybiyya, in de maand Dhu al-Qa'da van het zesde jaar van de hijra, was er een jaar verstreken. Het was het zevende jaar van de hijra, en opnieuw de maand Dhu al-Qa'da. Volgens het verdrag van Hudaybiyya zouden de moslims de umrah die naar dit jaar was uitgesteld, nu inhalen.

Onder leiding van de Profeet ﷺ vertrokken tweeduizend moslims naar Mekka. Na zeven jaar zouden de Muhajirun Mekka voor het eerst terugzien. Ze werden allemaal overvallen door heimwee. Hoe zou Mekka eruitzien? Zou het veranderd zijn? Hun huizen, hun straten... Het was immers hun geboortegrond.

Met deze gevoelens gingen ze Mekka binnen. Mekka was helemaal leeg. Volgens het verdrag hadden de afgodenaanbidders Mekka voor drie dagen verlaten en waren ze de bergen in gegaan.

Zo liepen de Profeet ﷺ en zijn metgezellen rond de Ka'ba (tawaf). De droom die de Profeet ﷺ vóór het verdrag van Hudaybiyya had gezien en aan zijn metgezellen had verteld, en waarvan zij hadden gedacht dat die meteen dat jaar zou uitkomen, kwam nu precies uit. De moslims bleven drie dagen in Mekka. Ze verrichtten hun umrah, verlieten volgens het verdrag na drie dagen Mekka en keerden terug naar Medina. Het achtste jaar van de hijra was aangebroken. Enige tijd na de terugkeer van de moslims naar Medina kregen Khalid bin Walid, Amr bin As en Uthman bin Abi Talha de eer de islam te aanvaarden.

De Slag bij Mu'tah

De macht van de islam breidde zich steeds verder uit. Maar hoe meer de islam geliefd en aanvaard werd, hoe meer vijanden hij kreeg. Tegen deze vijanden bleef de Profeet ﷺ verschillende legereenheden naar de omliggende gebieden sturen.

Sommige van deze eenheden keerden terug met buit, maar er vielen ook moslims als martelaar.

De Profeet ﷺ had Harith bin Umayr als gezant naar de gouverneur van Busra gestuurd. Toen Harith aankwam in een dorp dat Mu'tah heette, werd hij bewust gedood door Shurahbil bin Amr al-Ghassani, een van de gouverneurs van het Byzantijnse Rijk.

Dat was heel slecht nieuws. Shurahbil had namelijk een heel oude regel gebroken, die door alle staten werd aanvaard: dat gezanten niets mag worden aangedaan. De Profeet ﷺ had naar veel plaatsen gezanten gestuurd, en geen van hen was slecht behandeld, maar Harith was gedood. Deze gebeurtenis maakte de Profeet ﷺ heel verdrietig.

Hij moest laten zien dat zijn gezant Harith niet zonder bescherming was, en de Byzantijnen duidelijk maken waar hun grens lag. Daarom stelde de Profeet ﷺ een leger van 3000 man samen onder het bevel van Zayd bin Haritha.

De Profeet ﷺ nam zelf in Medina afscheid van het islamitische leger. Hij bad voor hun overwinning en gaf daarnaast dit bevel:

"Als Zayd als martelaar valt, neemt Ja'far zijn plaats in. Als ook hij als martelaar valt, neemt Abdullah bin Rawaha zijn plaats in. Als ook hij als martelaar valt, moeten de moslims iemand uit hun midden kiezen."

Uit dit bevel van de Profeet ﷺ werd begrepen dat alle drie, ook Ja'far, als martelaar zouden vallen. De moslims huilden afscheidstranen. Ze keken het islamitische leger na tot het aan de horizon verdween.

Toen Shurahbil hoorde dat het islamitische leger op hem afkwam, stuurde hij bericht naar de Byzantijnse keizer Heraclius en vroeg om hulp. Daarnaast stuurde hij een voorhoede onder bevel van zijn broer Sadus op het islamitische leger af. De moslims doodden Sadus en versloegen de eenheid onder zijn bevel. De dood van zijn broer maakte Shurahbil bang. Het islamitische leger trok zonder te stoppen verder en kwam in een plaats die Ma'an heette, in het gebied van Sham. Terwijl het leger uitrustte, verspreidde zich schokkend nieuws: een gewapend Byzantijns leger van 100.000 man trok op hen af. Wat is 3000 tegenover 100.000? Het nieuws was geen leugen. Er moest iets gebeuren.

Aanvoerder Zayd bin Haritha overlegde met de strijders. Iedereen vond het verstandig de Profeet ﷺ om hulp te vragen.

Maar Abdullah bin Rawaha, de dichter van de Profeet ﷺ, die vervuld was van geloof en verlangde naar het martelaarschap, sprak heldhaftige woorden tegen deze mening en vuurde de strijders aan:

"Ga! Strijd! Hierin ligt zeker één van de twee goede dingen: het martelaarschap of de overwinning!"

Met dit enthousiasme ontmoette het islamitische leger van 3000 man op de hoogvlakte van Mu'tah het Byzantijnse leger van 100.000 man. Het was in de maand Jumada al-Awwal van het achtste jaar na de hijra (629 n.Chr.). Aan de ene kant stond het geloof, aan de andere kant het ongeloof.

De strijd begon heel hevig. Zoals de Profeet ﷺ van tevoren had verteld, vielen Zayd bin Haritha, Ja'far bin Abi Talib en Abdullah bin Rawaha één voor één als martelaar. Daarna werd het bevel gegeven aan Khalid bin Walid.

De metgezellen in Medina wisten niets van deze gebeurtenissen. Maar Allah, de Verhevene, had de Profeet ﷺ op hetzelfde moment laten weten dat alle drie de aanvoerders als martelaar waren gevallen.

Daarom zat de Profeet ﷺ heel bedroefd in de Masjid an-Nabawi. De metgezellen die daar waren, vroegen hem waarom. De Profeet ﷺ zei:

"Wat jullie bij mij zien en wat mij zo verdrietig maakt, is dat mijn metgezellen als martelaar zijn gevallen."

Hij ging op de preekstoel (minbar) zitten en liet de adhan roepen. De mensen kwamen bijeen. Eerst zei hij drie keer:

"Ik vraag Allah voor hen de poort van het goede en de beloning te openen."

Daarna vroeg hij:

"Zal ik jullie vertellen wat er gebeurd is met jullie leger dat op veldtocht is gegaan?"

Het was alsof de afstand tussen Sham en Medina was weggevallen en de Profeet ﷺ naar het slagveld van Mu'tah keek: "Ze zijn gegaan en hebben de vijand ontmoet. Zayd bin Haritha nam de vlag. De duivel kwam meteen naar hem toe. Hij wilde hem het leven en deze wereld aantrekkelijk maken en de dood onaantrekkelijk. Maar Zayd zei tegen de duivel: 'Dit is het moment waarop het geloof in de harten van de gelovigen sterker wordt, en jij wilt mij deze wereld aantrekkelijk maken!' Meteen ging hij naar voren en begon te strijden. Uiteindelijk viel hij als martelaar. Vraag Allah om vergeving voor hem. Hij is nu het Paradijs binnengegaan en loopt daar rond.

"Daarna nam Ja'far bin Abi Talib de vlag. De duivel ging meteen naar hem toe. Ook hem wilde hij het leven en deze wereld aantrekkelijk maken en de dood onaantrekkelijk. Maar Ja'far zei: 'Dit is het moment waarop het geloof in de harten van de gelovigen sterker wordt.' Meteen ging hij naar voren en viel het vijandelijke leger aan. Hij vocht en werd uiteindelijk ook als martelaar gedood. Ik getuig dat hij een martelaar is. Vraag Allah om vergeving voor jullie broeder. Hij is als

martelaar het Paradijs binnengegaan. Op dit moment vliegt hij in het Paradijs samen met de engelen rond waar hij maar wil, met twee vleugels van robijn.

"Na Ja'far nam Abdullah bin Rawaha de vlag. Hij zette zijn beide voeten stevig neer. Met de vlag in zijn hand vocht hij tegen de vijand. Toen hij gewond raakte, aarzelde (zijn ego) om verder te strijden. Daarna wees hij zijn ego terecht. Hij vatte moed, viel als martelaar en ging het Paradijs binnen.

"Na Abdullah bin Rawaha nam Khalid bin Walid de vlag. Nu laait de strijd op. O Allah! Hij is een van Jouw zwaarden. Help hem!"

De Profeet ﷺ, die de gebeurtenissen zo beschreef, was bij zijn laatste zin blij. Toen Abdullah bin Rawaha als derde aanvoerder als martelaar was gevallen, was het islamitische leger zonder leiding, dus zonder aanvoerder, komen te staan en dreigde het uiteen te vallen. Maar de vlag was, zoals de Profeet ﷺ had verteld, als aanvoerder aan Khalid bin Walid gegeven.

Diezelfde avond veranderde Khalid meteen de opstelling van het islamitische leger. Khalid was namelijk erg bekwaam in oorlogvoering. Ook in de Slag bij Uhud, toen hij nog geen moslim was, had hij zijn talent in oorlogvoering laten zien. Toen had hij de moslims zelfs in de rug aangevallen en hun nederlaag veroorzaakt. Maar zijn grootste talent liet Khalid zien door moslim te worden. Moslim worden en je verstand en talenten voor de islam gebruiken, was immers het grootste en mooiste talent van allemaal.

Toen Khalid aanvoerder werd, zette hij meteen de rechterflank van het leger links en de linkerflank rechts, en de voorste rijen achteraan en de achterste rijen vooraan. Omdat er 's nachts niet werd gevochten, zagen de Byzantijnse soldaten de volgende ochtend tegenover zich nieuwe soldaten in plaats van de moslimsoldaten van de avond ervoor. Ze dachten dat de moslims versterking hadden gekregen.

Door deze zorg ontstonden er verwarring en paniek in het vijandelijke leger van 100.000 man. Daarop ging Khalid over tot een felle aanval. Na een korte strijd bracht hij de vijand flink aan het wankelen. Daarna maakte hij gebruik van de paniek bij de vijand, trok zijn leger langzaam terug en keerde terug naar Medina. Zo keerde het islamitische leger van 3000 man terug zonder verslagen te zijn tegenover het leger van het ongeloof, een zielloze mensenmassa van 100.000 man; het had de vijand zelfs flink aan het wankelen gebracht. In deze slag, die zeven dagen duurde, vielen 12 of 15 moslims als martelaar, terwijl er veel vijandelijke soldaten werden gedood. In deze slag braken er negen zwaarden in de hand van Khalid bin Walid.

Dit was de eerste slag die de moslims tegen de Byzantijnen voerden. Na deze slag werd Khalid bin Walid "Sayfullah" (het Zwaard van Allah) genoemd, en Ja'far "Ja'far at-Tayyar" (Ja'far de Vliegende). Tijdens de strijd waren namelijk beide ar-

men van Ja'far door vijandelijke soldaten afgehakt. Eerst werd zijn rechterarm bij de pols afgehakt. Hij nam de vlag in zijn linkerhand. Toen kwamen de zwaarden neer op zijn linkerarm. Maar om de vlag van de islam niet op de grond te laten vallen en niet door de voeten van de vijand te laten vertrappen, klemde hij hem stevig vast met zijn afgehakte armen.

Om de eer en waardigheid van de islam te beschermen, zette hij zijn leven op het spel. Toen hij zo weerloos was geworden, werd hij als martelaar gedood. Zijn lichaam zat vol wonden van zwaarden, pijlen en speren. Zoals de Profeet ﷺ had gezegd, gaf Allah, de Verhevene, Ja'far in ruil voor zijn twee afgehakte armen twee vleugels en plaatste hem in Zijn Paradijs.

De grote verovering

In de maand Ramadan van het achtste jaar van de hijra (januari 630 n.Chr.), op een gezegende dag als de vrijdag, werd Mekka veroverd.

Eén artikel van het verdrag van Hudaybiyya luidde: "Stammen buiten Quraysh zijn vrij om onder de bescherming van de moslims of van de Qurayshieten te komen."

De stam Khuza'a stond onder de bescherming van de moslims. De stam Banu Bakr stond onder de bescherming van de afgodenaanbidders van Quraysh. De Banu Bakr vielen de stam Khuza'a, die onder de bescherming van de moslims stond, aan en doodden 23 mensen van Khuza'a. De afgodenaanbidders van Quraysh hadden de Banu Bakr daarbij geholpen. Ikrima, de zoon van Abu Jahl, en Safwan bin Umayya hadden zelfs persoonlijk aan deze slachting meegedaan. Dit alles was in strijd met het verdrag van Hudaybiyya.

Toen de stam Khuza'a vertelde wat er was gebeurd, was de Profeet ﷺ erg verontwaardigd. Hij beloofde hen te helpen en zei:

"Als ik niet help, moge ik dan zelf ook geen hulp krijgen."

Meteen stuurde hij bericht naar de Qurayshieten. Hij liet hun weten dat ze óf het bloedgeld voor de gedode mensen van Khuza'a moesten betalen, óf moesten ophouden de Banu Bakr te beschermen. Als ze geen van beide zouden aanvaarden, zou het verdrag verbroken zijn.

Ondertussen hadden de Qurayshieten begrepen welke grote fout ze hadden gemaakt. Ongerust stuurden ze hun leider Abu Sufyan naar de Profeet ﷺ in Medina, om het verdrag van Hudaybiyya te vernieuwen zonder dat het verbroken zou worden. Toen Abu Sufyan in Medina aankwam, ging hij eerst naar Umm Habiba, de vrouw van de Profeet ﷺ en zijn eigen dochter. Maar toen hij bij haar geen gehoor vond, ging hij naar de Profeet ﷺ. Hij zei dat hij het verdrag van Hudaybiyya wilde vernieuwen.

De Profeet ﷺ vroeg:

"Hebben jullie soms iets gedaan waardoor het verdrag is verbroken?"

Abu Sufyan zei:

"Zoiets hebben wij niet gedaan."

Toen hij opnieuw zei dat hij het verdrag wilde vernieuwen, gaf de Profeet ﷺ geen antwoord en zweeg. Zo kreeg Abu Sufyan niet wat hij had gehoopt. Hij ging achtereenvolgens langs bij Abu Bakr, Umar en Uthman en vroeg om hulp. Ook zij gaven Abu Sufyan niet de steun die hij verwachtte. Umar zei zelfs dingen die Abu Sufyan slecht vielen. Als laatste kans ging hij naar Ali. Hij vroeg hem te helpen

het verdrag te vernieuwen. Ali zei dat hij niet zou helpen, omdat de beslissing bij de Profeet ﷺ lag. Daarop vroeg Abu Sufyan Ali om raad. Hoewel Ali wist dat het hem niets zou opleveren, zei hij:

"Sta op in de moskee en maak bekend dat je beide partijen onder je bescherming neemt om vrede tussen hen te sluiten. Ga daarna terug naar Mekka."

Abu Sufyan ging meteen naar de Profeet ﷺ, die in de moskee was. Zoals Ali had gezegd, ging hij staan en maakte bekend dat hij beide partijen onder zijn bescherming nam om vrede tussen hen te sluiten. Daarna zei hij:

"O Mohammed! Ik denk niet dat jij deze belofte van bescherming zult afwijzen."

De Profeet ﷺ zei:

"O Abu Sufyan! Dat zeg jij, niet ik."

Daarop keerde Abu Sufyan zonder hoop terug naar Mekka. De Profeet ﷺ begon met de voorbereidingen om Mekka te veroveren.

De Profeet ﷺ wilde niet dat iemand wist dat er voorbereidingen werden getroffen om Mekka te veroveren. Hij bad tot Allah dat dit niet bekend zou worden en niemand er iets van zou horen. Om te voorkomen dat iemand zou denken dat hij naar Mekka zou trekken, stuurde hij zelfs een legereenheid onder bevel van Abu Qatada, een van de metgezellen, naar een gebied dat Batn Idam heette. Zo wekte hij de indruk dat de tocht die kant op zou gaan. Het was toen ook bijna Ramadan.

Daarna liet hij aan alle moslimstammen in de omgeving weten:

"Wie in Allah en Zijn Boodschapper gelooft, moet aan het begin van de maand Ramadan naar Medina komen."

De brief

In deze tijd gebeurde er iets bijzonders. Er was een metgezel, Hatib bin Abi Balta'a, die had meegevochten in de Slag bij Badr. Hij was zelfs een keer als gezant van de Profeet ﷺ opgetreden. Juist deze metgezel schreef de Mekkanen een geheime brief waarin stond dat de Profeet ﷺ tegen hen zou optrekken. Hij gaf de brief aan een vrouw die Sara heette en naar Mekka ging, zodat zij hem aan de Qurayshieten zou geven.

De Profeet ﷺ had Allah, de Verhevene, gevraagd de Mekkanen onverwacht en onvoorbereid te kunnen bereiken. Omdat Allah, de Verhevene, dit gebed aanvaardde, liet Hij de Profeet ﷺ via Jibril (vrede zij met hem) weten wat Hatib in het geheim had gedaan. Daarom riep de Profeet ﷺ Ali, Zubayr bin Awwam en Miqdad bin Aswad bij zich. Hij droeg hun op zich te haasten naar een plaats die bekend stond als de "Tuin van Khakh", de vrouw die Sara heette te pakken te krijgen, de brief die zij bij zich had af te nemen en die naar hem te brengen. Het

groepje vond de vrouw precies op de plek die was genoemd. De vrouw zei dat ze geen brief bij zich had. Maar de Profeet ﷺ loog nooit. Dus moest de vrouw wel liegen. Ali maakte haar bang en zei dat ze de brief moest geven. Toen de vrouw zag dat Ali het meende, maakte ze haar vlechten los en gaf de brief die ze daarin had verstopt.

Ze brachten de brief naar de Profeet ﷺ. Er stonden gegevens in over de voorbereidingen tegen de Mekkanen. De Profeet ﷺ liet Hatib roepen en vroeg hem waarom hij dit had gedaan. Hatib zei:

"O Boodschapper van Allah! In Mekka is er niemand die mijn familie en mijn bezittingen beschermt, want ik ben geen Qurayshiet. Ik heb dit gedaan zodat zij mijn familie zouden beschermen. Ik heb dit niet gedaan omdat ik tot ongeloof ben vervallen of mijn godsdienst heb verlaten. Bij Allah, ik ben nog steeds trouw aan mijn geloof in Allah en Zijn Boodschapper."

Hij ontkende niet dat hij de brief had gestuurd. Omdat Hatib de waarheid sprak, accepteerde de Profeet ﷺ zijn uitleg. Daarop zond Allah, de Verhevene, het eerste vers van soera al-Mumtahina neer, waarin Hij beval geen vriendschap te sluiten met de afgodenaanbidders:

"O jullie die geloven! Neem Mijn vijanden en jullie vijanden niet als vrienden. Jullie brengen hun (de oorlogsvoorbereidingen van de Profeet) over uit genegenheid voor hen! Terwijl zij de waarheid die tot jullie is gekomen, hebben verworpen..."

Ondertussen ontstond er, samen met de mensen die uit de stammen in de omgeving naar Medina kwamen, een islamitisch leger van tienduizend man. Twee jaar eerder, ten tijde van het verdrag van Hudaybiyya, was het aantal moslims nog heel klein. In twee jaar was de kracht van de islam vele malen groter geworden. De moslims waren gekwetst geweest toen de Profeet ﷺ het verdrag van Hudaybiyya ondertekende. Ze hadden de verborgen wijsheid erachter niet begrepen en waren te haastig geweest.

Op de tweede dag van Ramadan vertrokken de moslims met een leger van tienduizend man uit Medina. Onderweg kwamen ze Abbas tegen, de oom van de Profeet ﷺ, die met zijn familie naar Medina emigreerde. Abbas, die sinds de Slag bij Badr in Mekka was gebleven en zijn islam geheim had gehouden, had de Profeet ﷺ vaak in het geheim berichten gestuurd en was van groot nut geweest. Toen hij hoorde dat de moslims Mekka gingen veroveren, sloot ook hij zich bij het leger aan. De afgodenaanbidders van Mekka wisten nog steeds niet dat de moslims op hen afkwamen. Op een plaats die Qudayd heette, maakte de Profeet ﷺ Ali, Zubayr bin Awwam en Sa'd bin Abi Waqqas tot vaandeldragers van de Muhajirun. 's Nachts kwamen ze aan in het dal Marr az-Zahran, vlak bij Mekka, en sloegen daar hun kamp op. Op bevel van de Profeet ﷺ stak iedereen een vuur aan. In een oogwenk brandden er maar liefst tienduizend vuren. De Mekkanen zagen de

tienduizend vuren die alle bergen en rotsen om hen heen vulden en werden heel bang.

Abu Sufyan en een paar anderen gingen op pad om te kijken wat er aan de hand was. Maar ze werden opgepakt door soldaten van het islamitische leger. Abbas bracht Abu Sufyan meteen naar de Profeet ﷺ.

De Profeet ﷺ nodigde Abu Sufyan, de leider van de afgodenaanbidders, uit moslim te worden. Maar Abu Sufyan zei dat hij nog twijfelde. Op bevel van de Profeet ﷺ liet Abbas Abu Sufyan die nacht bij zich logeren. De volgende ochtend bracht hij hem opnieuw bij de Profeet ﷺ. Dit keer werd Abu Sufyan moslim.

Op voorstel van Abbas liet de Profeet ﷺ bekendmaken:

"Wie het huis van Abu Sufyan binnengaat, is veilig. Wie de Masjid al-Haram binnengaat, is veilig. Wie zijn eigen huis binnengaat, is veilig."

Zo werd, omdat Abu Sufyan de leider van Mekka was, de garantie gegeven dat wie in zijn huis schuilde, veilig zou zijn.

Abbas nam Abu Sufyan mee van de Profeet ﷺ en bracht hem naar de top van een heuvel vanwaar je goed kon zien waar het islamitische leger langs zou komen. Het islamitische leger trok stam na stam voorbij. Abu Sufyan stond versteld van deze kracht van de islam. Hij zei zelfs:

"Ik heb tot nu toe nog nooit zo'n leger, zo'n menigte gezien. Ik heb nog nooit zo'n koninkrijk gezien."

"Dit is geen koninkrijk, dit is profeetschap", zei Abbas.

De soldaten van de islam waren gedisciplineerd en trokken in volmaakte orde voorbij, als in een optocht. Dit was een gunst en hulp van Allah. De moslims die uit Mekka waren verdreven, zouden Mekka nu met eer en waardigheid veroveren.

Nadat Abu Sufyan de optocht van het islamitische leger had gezien, rende hij naar Mekka. Hij maakte de garanties bekend die de Profeet ﷺ hem op voorstel van Abbas had gegeven. Sommigen trokken zich terug in hun eigen huis, anderen zochten een schuilplaats in het huis van Abu Sufyan, en weer anderen verstopten zich onder het kleed van de Ka'ba.

De Profeet ﷺ beval alle aanvoerders van het leger:

"Val niet aan, zolang jullie niet door de Qurayshieten worden aangevallen."

Maar ondanks dit bevel kregen tien mensen deze garantie niet. Ikrima bin Abu Jahl, Abdullah bin Sa'd, Hind bint Utba, Wahshi, de zangeres Sara en twee zingende slavinnen stonden op deze lijst van tien. Sommigen van hen hadden met hun kracht, anderen met hun tong en weer anderen met hun haat buitengewoon vijandig tegenover de islam gestaan.

Ten slotte werd Mekka van vier kanten binnengetrokken. Er was geen serieus verzet.

Zo trok de Profeet ﷺ, de aanvoerder van het islamitische leger, Mekka binnen. Het was vrijdag, de 13e van de maand Ramadan in het achtste jaar van de hijra. De moslims trokken op terwijl ze "Allahu Akbar" riepen en Allah prezen en verheerlijkten.

Dat de moslims die dag Mekka binnengingen en de Ka'ba, de parel van de aarde, terugzagen, was als het weerzien van twee geliefden. Vol van deze liefde trok de Profeet ﷺ Mekka binnen, op zijn rijdier, met gebogen hoofd en vol nederigheid. Samen met de moslims liep hij rond de Ka'ba (tawaf). De Ka'ba werd één voor één gereinigd van 360 afgodsbeelden. Op welk beeld in de Ka'ba de Profeet ﷺ ook met zijn staf wees, het viel voorover om. Ondertussen reciteerde hij het vers: "De waarheid is gekomen en de valsheid is verdwenen. Voorwaar, de valsheid is gedoemd te verdwijnen!" (Soera al-Isra, 81) Ja, de islam, de waarheid, was gekomen, en de onwetendheid, de valsheid, was verdwenen.

De Boodschapper van Allah ﷺ gaf de sleutel van de Ka'ba opnieuw aan Uthman bin Talha, die deze taak al van oudsher had. Iedereen verwachtte juist dat hij deze taak van hem zou afnemen. Maar dat deed hij niet. De familie van Uthman droeg namelijk al heel lang de taak om de sleutels van de Ka'ba te bewaren. Zo gaf de Profeet ﷺ het toevertrouwde terug aan de rechtmatige eigenaar.

De algemene amnestie

Toen de Profeet ﷺ uit de Ka'ba kwam, zag hij dat de inwoners van Mekka zich hadden verzameld. De mensen stonden bij elkaar en wachtten af welke beslissing de Profeet ﷺ over hen zou nemen.

De Profeet ﷺ vroeg hun: "O mensen van Quraysh! Wat denken jullie dat ik met jullie ga doen?"

De mensen, die hem goed kenden, zeiden allemaal tegelijk:

"U bent edelmoedig en goed! Wij geloven dat u ons alleen maar goed zult behandelen."

Daarop zei de Profeet ﷺ:

"Ik zeg tegen jullie wat Yusuf tegen zijn broers zei: 'Vandaag treft jullie geen verwijt.' Ga, jullie zijn allemaal vrij."

De Profeet ﷺ liet bekendmaken dat hij op de heuvel Safa de eed van trouw zou aannemen. Nadat hij de eed van de mannen had aangenomen, waren de vrouwen aan de beurt. Ook van de vrouwen nam hij de eed af dat zij Allah geen deelgenoten zouden toekennen, niet zouden stelen, hun dochters niet zouden doden, hun

eerbaarheid zouden bewaren en de Profeet ﷺ in niets wat goed is ongehoorzaam zouden zijn.

Hind, die bij Uhud zo vol haat was geweest dat ze het lichaam van de gesneuvelde Hamza had mishandeld, had uiteindelijk begrepen dat er geen andere weg was dan zich aan Allah over te geven. Hoewel zij gedood had moeten worden, zocht zij haar toevlucht bij de barmhartigheid van de Profeet van mededogen. Hind werd als moslim aanvaard en kreeg vergeving.

Van de andere mensen op de lijst van tien die gedood moesten worden, werden sommigen net als Hind, anderen door de bescherming van iemand anders, en weer anderen door de barmhartigheid en het mededogen van de Profeet ﷺ niet gedood, en werden zij moslim. Ikrima bin Abu Jahl, die op de lijst stond en was gevlucht, kwam later terug nadat de Profeet ﷺ hem veiligheid had gegeven, en werd moslim. Daarna beleefde hij zijn islam op een mooie manier. Hij deed veel goede dingen en werd een vooraanstaande metgezel.

Ook Safwan bin Umayya, die eveneens op deze lijst stond, vroeg twee maanden bedenktijd om moslim te worden. De Profeet ﷺ gaf hem vier maanden.

De Profeet ﷺ had Mekka veroverd en de Ka'ba gereinigd van de afgodsbeelden. Daar bleef het niet bij: hij stuurde ook enkele metgezellen om de bekende afgodsbeelden rond Mekka, met de namen al-Uzza, Manat en Suwa', te vernietigen. Zo reinigde hij Mekka en omgeving met de hulp van Allah van afgodsbeelden en gaf hij de stad haar oorspronkelijke identiteit terug. Mekka was nu een islamitische stad geworden, waar de afgodenaanbidders een minderheid vormden.

De Slag bij Hunayn

Nadat de moslims Mekka hadden veroverd, werden de meeste inwoners moslim, te beginnen met de leiders van Quraysh. Maar de stammen Hawazin en Thaqif, twee stammen van afgodenaanbidders, hadden onderling afgesproken en besloten Mekka aan te vallen en de moslims te vernietigen. De Profeet ﷺ begon meteen met de voorbereidingen en maakte het islamitische leger klaar met de gedachte: "Laten wij aanvallen voordat zij aanvallen." Hij leende zelfs tweehonderd harnassen en een aantal wapens van Safwan bin Umayya, hoewel die toen nog een afgodenaanbidder was. Met wapens die ook bij anderen werden verzameld, waren de oorlogsvoorbereidingen klaar. Het islamitische leger was nu klaar voor de strijd.

De stammen Hawazin en Thaqif waren de twee grootste stammen van Arabië. Samen vormden ze een leger van 20.000 man. Hun aanvoerder was Malik bin Awf van de stam Hawazin. De moslims waren een leger van 12.000 man onder bevel van de Profeet ﷺ. De 2000 Mekkanen die zich bij het islamitische leger hadden aangesloten, waren pas moslim geworden; hun hart was nog maar net aan de islam gewend.

Toen ze vertrokken om de afgodenaanbidders te ontmoeten, zeiden sommigen:

"O Boodschapper van Allah! Vandaag zullen wij in elk geval niet verliezen doordat we met te weinig zijn."

De Profeet ﷺ vond deze uitspraak helemaal niet goed. Het was namelijk niet juist om meer te vertrouwen op het aantal dan op de kracht van het geloof en de hulp van Allah. Men mocht niet vergeten dat een overwinning, als die er kwam, alleen dankzij de hulp van Allah zou zijn.

Eindelijk kwamen ze aan bij een plaats die Hunayn heette. De Profeet ﷺ stelde zijn leger in slagorde op.

De afgodenaanbidders stonden op het slagveld met hun families, hun bezittingen en hun dieren. Dat ze met hun families, bezittingen en dieren naar de strijd kwamen, was de wens van hun aanvoerder Malik. Volgens hem zouden de afgodenaanbidders meer moed krijgen als ze naar hun families, bezittingen en dieren keken, en zouden ze vechten zonder steeds aan thuis te denken.

Op dinsdag de 11e van de maand Shawwal in het achtste jaar van de hijra (27 januari 630 n.Chr.) werd het islamitische leger aangevallen terwijl het door het dal van Hunayn trok.

Terwijl de moslims deze nederlaag beleefden, bleef de Profeet ﷺ op zijn rijdier Duldul met een paar mensen alleen op het slagveld achter. Toch dreef de Profeet ﷺ Duldul naar voren en deed hij geen stap terug. Zijn oom Abbas hield de teugel van Duldul vast en liet de Profeet ﷺ niet verder naar voren gaan. Maar de Profeet ﷺ bleef Duldul vastberaden in de richting van de afgodenaanbidders drijven en riep:

"O mensen! Kom naar mij toe. Ik ben de Boodschapper van Allah. Ik ben Mohammed, de zoon van Abdullah!"

Zo probeerde hij de vluchtende moslims weer te verzamelen.

Ook gaf hij Abbas opdrachten en vroeg hem de moslims te roepen, want Abbas had een heel luide stem. Op dit bevel riep Abbas met zijn krachtige stem en herinnerde hij de moslims aan de eed die zij onder de boom van Ridwan tegenover de Profeet ﷺ hadden afgelegd. De vluchtende en verslagen moslims kwamen plotseling weer tot zichzelf. Van alle kanten klonk het: "Labbayk (Hier zijn wij), o Boodschapper van Allah!" De moslims die terugkwamen, verzamelden zich rond de Profeet ﷺ. Met de woorden "Niet vluchten, maar aanvallen!" begonnen ze de vijand moedig aan te vallen. Er volgde een hevige aanval.

De afgodenaanbidders raakten in paniek, vielen uiteen en begonnen te vluchten. De strijd was gekeerd. De afgodenaanbidders werden verslagen en in groepjes verdeeld. Verslagen vluchtten ze zonder te stoppen van het slagveld.

In deze slag vielen er vier moslims als martelaar, terwijl de afgodenaanbidders zeventig doden verloren.

Het beleg van Taif

De mensen van de stammen Hawazin en Thaqif die bij Hunayn waren verslagen en gevlucht, zochten hun toevlucht in de vesting van Taif. Ook Malik bin Awf was naar Taif gevlucht.

De moslims achtervolgden de vluchtelingen tot voor de vesting van Taif. Het beleg duurde lang. Verwijzend naar een droom die hij had gezien, zei de Profeet ﷺ over Taif:

"Ik denk niet dat wij het zullen veroveren. Voor de verovering ervan is ons voorlopig geen toestemming gegeven."

Na een beleg van achttien dagen trokken de moslims zich uiteindelijk terug, met veertien martelaren. De Profeet ﷺ hief het beleg op terwijl hij bad:

"O Allah! Leid de mensen van Thaqif naar de goede weg. Breng hen naar ons toe!"

Nadat de Profeet ﷺ het beleg van Taif had opgeheven, keerde hij terug naar een plaats die Ji'rana heette, waar de buit van de Slag bij Hunayn was verzameld. Hij verdeelde de buit niet meteen. Hij hoopte dat de mensen van Hawazin zouden komen, moslim zouden worden en zo hun bezittingen en hun gevangen familieleden terug zouden krijgen. Na een tijdje kwamen sommigen van hen en werden moslim.

De Profeet ﷺ liet ook Malik bin Awf, de aanvoerder van Hawazin, een bericht sturen: als hij zou komen en moslim zou worden, kon hij zijn familie en zijn bezittingen terugkrijgen. Toen Malik dit bericht ontving, vluchtte hij uit Taif en kwam naar de Profeet ﷺ. Hij werd moslim. De Profeet ﷺ gaf hem zijn familie en zijn bezittingen terug. Bovendien stelde hij hem aan als aanvoerder van zijn volk en droeg hij hem op de vesting van Taif voortdurend onder beleg te houden. Malik was heel blij met deze vrijgevigheid van de Profeet ﷺ en prees hem steeds weer.

Toen de Profeet ﷺ naar de Slag bij Hunayn vertrok, had hij van Safwan bin Umayya, die toen nog geen moslim was, 200 harnassen en een aantal wapens geleend.

Terwijl de Profeet ﷺ de buit verdeelde, was Safwan daar ook. Hij keek naar het dal vol kamelen en schapen en zuchtte. De Profeet ﷺ zag hoe Safwan keek en zei:

"Het dal is van jou, met alles wat erin is."

Door zoveel vrijgevigheid werd Safwan meteen moslim. Tegenover veel mensen die pas moslim waren geworden, was de Profeet ﷺ heel vrijgevig, "zodat hun hart warm zou worden voor de islam".

Toen de verdeling van de buit klaar was, vertrokken de moslims uit Ji'rana. Onder leiding van de Profeet ﷺ keerden de moslims terug naar Mekka. Nu was het bijna tijd om terug te gaan naar Medina. De Profeet ﷺ stelde Attab bin Asid aan als gouverneur van Mekka. Mu'adh bin Jabal liet hij in Mekka achter om de mensen de islam te leren. Daarna keerden ze samen met de Ansar terug naar Medina.

De delegaties

Er waren acht jaar verstreken sinds de hijra; het negende jaar was begonnen. In dit jaar kwamen veel stammen in delegaties naar Medina, werden moslim en keerden terug naar hun eigen land. Er kwamen dat jaar zoveel stammen naar Medina om moslim te worden, dat dit jaar "het Jaar van de Delegaties" werd genoemd. Ook ruimde de Profeet ﷺ de afgodsbeelden van de stammen in de omgeving op. Maar het afgodsbeeld van de stam Tayy, dat "Fals" heette, stond nog overeind.

Hij riep Ali bij zich en gaf hem een troep van 150 man. Ali trok meteen naar de stam Tayy in de buurt van Jemen en viel 's ochtends aan. Na hevige gevechten sloeg hij hun afgodsbeeld Fals in stukken en vernietigde het.

Maar Adi bin Hatim, het hoofd van de stam, was gevlucht. Later liet de Profeet ﷺ Saffana, de zus van Adi, die gevangen was genomen, vrij. Saffana zocht Adi op en zorgde ervoor dat hij bij de Profeet ﷺ moslim werd.

De veldtocht van Tabuk

De zon van de islam werd met de dag groter. In Arabië waren er geen sterke stammen meer die zich konden verzetten om deze zon te doven. Binnen de grenzen van het Byzantijnse Rijk woonden ook enkele Arabische stammen die christen waren.

Er kwam bericht dat de Byzantijnse keizer Heraclius, aangezet door deze stammen, zich met een groot leger voorbereidde om de moslims aan te vallen. Ook Arabische stammen die onder hem vielen, zoals Lakhm, Judham, Ghassan en Amila, hadden zich bij dit leger aangesloten.

Op dit bericht liet de Profeet ﷺ alle moslimstammen in de omgeving weten dat ze zich moesten voorbereiden op een veldtocht. In Medina begon zich een groot leger te verzamelen.

Wanneer de Profeet ﷺ zich voorbereidde op een veldtocht, maakte hij meestal niet bekend waar hij naartoe ging en wat het doel was. Maar deze keer deed hij dat wel. Hij liet de mensen weten dat hij een veldtocht tegen Byzantium zou ondernemen en droeg hun op zich daarop voor te bereiden. De moslims zaten namelijk in een tijd van droogte en armoede. De plaats van de veldtocht lag heel ver weg. De weg en de reis zaten vol moeite en ontberingen. Iedereen wist ook dat de vijand heel talrijk was. Bovendien was het een heel heet seizoen.

Hoewel er weinig middelen waren om te strijden, spoorde de Profeet ﷺ alle moslims aan om met hun bezit en hun leven op de weg van Allah te strijden. De vrouwen brachten hun sieraden, goud, oorbellen en armbanden en gaven die weg. De mannen schonken een deel of zelfs alles van hun bezit. Er ontstond onder de moslims een echte wedstrijd in helpen. Het was een wedstrijd in het goede, een wedstrijd om het Hiernamaals te winnen.

De gift van Umar

Umar en Abdurrahman bin Awf brachten de helft van hun bezit naar de Profeet ﷺ. De Profeet ﷺ vroeg:

"O Umar! Wat heb je voor je gezin achtergelaten?"

Umar antwoordde:

"De helft van wat ik u heb gebracht..."

Umar schonk veel. Eigenlijk wilde Umar deze keer Abu Bakr in vrijgevigheid overtreffen. Abu Bakr gaf namelijk elke keer meer dan hij, en zelfs meer dan veel andere metgezellen. Even later kwam Abu Bakr. Rustig gaf hij al zijn bezit aan de Profeet ﷺ. De Profeet ﷺ vroeg hem:

"O Abu Bakr! Wat heb je voor je gezin achtergelaten?"

Abu Bakr boog zijn hoofd en zei:

"Ik heb hun Allah en Zijn Boodschapper achtergelaten."

Toen Umar hoorde dat Abu Bakr al zijn bezit had gegeven, huilde hij, want hijzelf had de helft gegeven. Daarom zei Umar:

"Bij Allah, Abu Bakr! In elke wedstrijd in het goede die we hielden, heb jij mij verslagen. Nu begrijp ik dat ik jou nergens meer in zal overtreffen."

De gift van Uthman

De moslims waren getuige van nog een andere gift. In die tijd had Uthman bin Affan een handelskaravaan klaargemaakt om naar Sham te sturen. De karavaan bestond uit 300 kamelen. Elke kameel was zwaar beladen.

Toen de Profeet ﷺ de mensen opriep om met hun bezit en hun leven op de weg van Allah te strijden, schonk Uthman deze 300 kamelen, samen met alles wat ze droegen. Daarbij gaf hij nog 50 paarden en duizend goudstukken. Zo voorzag hij in de behoeften van tienduizend soldaten. Dat was een enorm bedrag. Je zou zelfs kunnen zeggen dat Uthman bijna in zijn eentje het islamitische leger voor de veldtocht van Tabuk uitrustte. Hij zorgde zelfs voor de waterzakken van het leger en de touwtjes om die dicht te binden.

Om deze grote vrijgevigheid bad de Profeet ﷺ heel mooie gebeden voor hem:

"O Allah! Ik ben tevreden met Uthman, wees Jij ook tevreden met hem."

En hij liet weten dat Uthman verder geen verantwoording meer zou hoeven af te leggen voor wat hij daarna zou doen.

De wedstrijd in het goede

Veel metgezellen, zoals Abdurrahman bin Awf en Talha, gaven grote bedragen. De Profeet ﷺ bad voor hen.

Een van de mensen die aan deze wedstrijd in het goede meededen, was een heel oprechte metgezel die Abu Aqil heette. Hij had de hele nacht gewerkt en daarmee iets meer dan twee sa' (ongeveer twee kilo) dadels verdiend. Hoewel hij die zelf hard nodig had, bracht hij de helft naar de Profeet ﷺ als gift. Er was ook een andere metgezel die Ulba bin Zayd heette. Omdat hij geen bezit had om te geven, schonk hij aan de Profeet ﷺ een paar dingen die hij zelf gebruikte en nodig had. Hij zei zelfs:

"Wie mij hierom uitlacht, die vergeef ik."

In die tijd lachten de hypocrieten de moslims uit die iets gaven, en ze maakten hun giften belachelijk. Daarom vond Ulba het nodig dit te zeggen.

De volgende dag liet de Profeet ﷺ Ulba bij zich roepen en gaf hem het goede nieuws:

"Ik zweer bij Allah dat jij bent opgeschreven in het boek van hen van wie de liefdadigheid is aanvaard."

Dat was een klinkend antwoord aan de hypocrieten.

De huilenden

Terwijl deze wedstrijd in het goede bezig was, hadden sommige moslims geen enkele mogelijkheid om zich voor deze lange veldtocht voor te bereiden. Ze hadden ook geen rijdier. Het ging om zeven moslims. Ze kwamen naar de Profeet ﷺ en vroegen om een rijdier voor deze veldtocht. Maar de nood was groot. Hoewel de moslims heel veel hadden gegeven, was het nog steeds niet genoeg. Daarom antwoordde de Profeet ﷺ:

"Ik heb geen rijdier meer om jullie te geven."

Na dit antwoord huilden deze oprechte moslims aan één stuk door, uit verdriet dat ze niet mee konden met de veldtocht. Vanwege deze oprechtheid noemde Allah, de Verhevene, hen in de Koran "zij op wie geen zonde rust" en "de huilenden". Hun oprechtheid trok de goddelijke barmhartigheid aan. Uiteindelijk zorgden Uthman, Abbas en nog een andere metgezel voor hun paarden en wat ze nodig hadden.

Het was verschrikkelijk heet. Daarom was schaduw in dit seizoen heel aangenaam en aantrekkelijk. Het was bovendien de tijd dat de vruchten in de wijngaarden en tuinen rijp werden. Zo'n omgeving, die het ego zo aangenaam vindt, achterlaten, viel de hypocrieten zwaar.

Ze verspreidden onrust met de woorden: "Ga je in deze hitte nu oorlog voeren?"

Abdullah bin Ubayy, het hoofd van de hypocrieten, zei:

"Denkt Mohammed soms dat het Romeinse (Byzantijnse) Rijk speelgoed is? Ik zie het al voor me hoe hij met zijn metgezellen gevangen wordt genomen."

Zo hield hij zijn aanhangers van de veldtocht af. Daarom kwamen veel hypocrieten met allerlei smoesjes om niet mee te hoeven. De Profeet ﷺ gaf iedereen die om toestemming vroeg om niet mee te gaan, die toestemming. Maar sommige hypocrieten gingen wel mee, omdat ze aan de buit dachten die ze zouden krijgen.

Na de voorbereidingen stond een islamitisch leger van 30.000 man klaar onder het bevel van de Profeet ﷺ. Maar niet alles wat nodig was, kon worden geregeld.

Ondanks alle offers was er nog steeds veel tekort.

Op een donderdag in de maand Rajab van het negende jaar van de hijra vertrok het leger onder bevel van de Profeet ﷺ. Toen ze bij de plaats Thaniyyat al-Wada' buiten Medina kwamen, zei de Profeet ﷺ tegen Ali dat hij naar Medina moest teruggaan en daar moest blijven. Ali kreeg tranen in zijn ogen. Hij zei dat hij bij hem wilde zijn. Maar de Profeet ﷺ zei dat hij in Medina moest blijven om voor het gezin te zorgen. Hij zei zelfs:

"Ben je niet tevreden om voor mij te zijn wat Harun voor Musa was? Alleen komt er na mij geen profeet meer."

Daarop ging Ali meteen terug naar Medina. Zo'n eer was voor hem immers genoeg.

De Profeet ﷺ vertrok graag op donderdag voor een veldtocht. De vlag van het islamitische leger, dat diezelfde dag vertrok, gaf hij aan Abu Bakr. Langzaam ging het leger op weg. In Medina bleven, naast de mensen die de Profeet ﷺ een taak had gegeven, de zieken en mensen met een beperking, de vrouwen, de kinderen en de hypocrieten achter.

Later verspreidden de hypocrieten het gerucht dat de Profeet ﷺ Ali had achtergelaten omdat hij hem niet belangrijk vond. Toen Ali dit hoorde, greep hij zijn wapen, sprong op zijn paard en haalde de Profeet ﷺ in. Hij vertelde hem wat de hypocrieten over hem zeiden. De Profeet ﷺ zei dat ze logen en vroeg hem opnieuw of hij niet tevreden was om voor hem te zijn wat Harun (vrede zij met hem) voor Musa was. Ali zei:

"Ja, o Boodschapper van Allah!"

Zo liet hij weten dat hij tevreden was, en met een gerust hart keerde hij terug naar Medina.

Toen het islamitische leger was vertrokken, bleven er behalve de hypocrieten en de mensen met een geldige reden nog een paar moslims in Medina achter. Dat waren Ka'b bin Malik, Murara bin Rabi' en Hilal bin Umayya.

Deze drie metgezellen hadden geen geldige reden om niet mee te gaan. Het ging om nalatigheid. De vruchten en de schaduw van hun wijngaarden en tuinen hielden hen bezig. Ze rekenden erop dat ze het leger met hun sterke rijdieren over een paar dagen wel zouden inhalen, ook al was het al ver weg. Maar deze gedachten hielden hen aan het lijntje. Toen ook hun ego daaraan meedeed, bleven ze achter en misten ze deze gezegende veldtocht.

Onder de bescherming van Allah, de Verhevene, en onder het bevel van de Profeet ﷺ trok het islamitische leger vol vertrouwen op Allah verder om tegen de Byzantijnen te strijden.

Tijdens een rustpauze zagen de soldaten in de verte een gestalte die te voet achter hen aan kwam. Het was Abu Dharr. Omdat zijn kameel mager en zwak was en hij begreep dat hij achter zou raken, had hij geprobeerd het leger te voet over het hete woestijnzand in te halen. De Profeet ﷺ was heel blij met deze inzet.

Op een ander moment tijdens de reis raakte het water van het leger op. Sommigen vielen bijna flauw van de dorst. De hypocrieten zagen meteen hun kans en begonnen onrust te zaaien:

"Als Mohammed echt een profeet was, zou hij Allah om regen vragen, zoals de profeet Musa dat voor zijn volk deed, en dan zou het gaan regenen."

Deze woorden kwamen de Profeet ﷺ ter ore. Daarop hief hij zijn gezegende handen, die bij Allah nooit worden afgewezen, naar de hemel. Nog voordat hij zijn handen over zijn gezicht had gestreken, begon het te regenen. De regen viel zelfs alleen op het islamitische leger en niet op de plaatsen eromheen. Toch gingen de hypocrieten door met hun onrust en tweedracht.

Uiteindelijk bereikte het islamitische leger, ondanks alle tegenslagen, de plaats Tabuk en sloeg daar zijn kamp op. Maar er was geen spoor van het Byzantijnse leger te zien. Dat het islamitische leger met 30.000 man tot aan de grenzen van het Byzantijnse Rijk was gekomen, had de stammen in de omgeving angst aangejaagd.

De christelijke Byzantijnse keizer Heraclius wist dat de Profeet ﷺ de "laatste Profeet" was. Hij had de uitnodigingsbrief tot de islam, die de Profeet ﷺ hem via zijn gezant had gestuurd, zelfs over zijn gezicht en ogen gewreven en veel geschenken gestuurd. Hij besefte dus dat hij zou verliezen als hij tegen hem zou vechten. Daarom stuurde hij zijn leger niet op de Profeet ﷺ af.

Terwijl hij in Tabuk verbleef, sloot de Profeet ﷺ verdragen met de heerser van Ayla, de inwoners van Jarba en Adhruh, en de koning van Dumat al-Jandal. In ruil voor het betalen van jizya (een belasting) zouden zij, ook al werden ze geen moslim, voortaan belasting aan de Profeet ﷺ betalen en zich aan hem verbinden.

Nadat de Profeet ﷺ ongeveer twintig dagen in Tabuk was gebleven, overlegde hij met zijn metgezellen of ze nog verder zouden trekken. In die tijd heerste er in Sham een pestepidemie. Daarom vond men het verstandig niet verder te gaan en terug te keren. Het doel, de Byzantijnen af te schrikken, was immers bereikt.

Toen het terugkerende leger bij de plaats Dhu Awan was, dicht bij Medina, kwamen de hypocrieten de Profeet ﷺ vragen om mee te gaan naar een moskee die ze net hadden gebouwd. Ze hadden deze moskee gebouwd als centrum voor hun onrust en tweedracht. Als de Profeet ﷺ daar het gebed zou leiden, zou iedereen er naartoe gaan en zou het een erkende plaats worden. Dan konden ze rustig in hun moskee zitten en onder de moslims tweedracht zaaien.

Maar Allah, de Verhevene, liet hun plan op henzelf terugvallen. Met verzen die Hij openbaarde, maakte Hij de Profeet ﷺ duidelijk wat het verborgen doel van deze moskee was. De Profeet ﷺ riep meteen twee van zijn metgezellen en zei tegen hen:

"Ga naar die moskee van onrechtvaardige mensen. Brand haar af en breek haar af."

Zo werd het centrum van de onrust van de hypocrieten weggenomen. In de Koran wordt deze moskee "Masjid ad-Dirar" (de moskee van de schade) genoemd. Allah, de Verhevene, beschermde de moslims tegen de schade ervan.

De Profeet ﷺ keerde in de maand Ramadan terug in Medina. Nu was ook Ali opgelucht en heel blij. Zodra de Profeet ﷺ terug was, kwamen de hypocrieten die niet mee waren gegaan op de veldtocht van Tabuk meteen om hem heen staan. Ze kwamen met allerlei leugens over waarom ze niet mee waren gegaan. De Profeet ﷺ deed alsof hij niet wist dat het leugens waren, aanvaardde hun excuses en liet hun zaak over aan Allah.

Maar Ka'b bin Malik, Murara bin Rabi' en Hilal bin Umayya, die door nalatigheid waren achtergebleven, logen niet. Integendeel: ze gaven toe dat ze door nalatigheid waren achtergebleven. Hoewel de hypocrieten hen aanspoorden ook te liegen, gingen ze daar niet op in en spraken ze de waarheid.

Daarop beval de Profeet ﷺ dat niemand met deze drie mocht praten totdat het oordeel van Allah over hen zou komen. Na dit bevel praatte niemand meer met hen. Ze waren hier heel verdrietig over. Toch was hun geloof stevig en sterk. Ze werden alleen gestraft voor de fout die ze hadden gemaakt. Ka'b bin Malik, de jongste van de drie, kwam toch naar de moskee, bad achter de Profeet ﷺ en liep tussen de moslims rond.

Alle drie hadden heel veel spijt van wat ze hadden gedaan. Ze vroegen berouwvol om vergeving voor hun zonde en huilden dag en nacht. Hoe groot de aarde ook was, voor hen voelde ze benauwd. Ook de moslims merkten dat ze het benauwd hadden en dat hun hart beklemd was. Eindelijk, na vijftig dagen, aanvaardde Allah, de Verhevene, hun berouw en vergaf hen. Bij dit nieuws hing er in Medina een feeststemming. Iedereen was blij en deelde in de vreugde.

Toen Ka'b bin Malik het nieuws hoorde, viel hij van blijdschap meteen in prosternatie (sujud). Ook Hilal bin Umayya viel, zodra hij het goede nieuws van zijn vergeving hoorde, meteen in prosternatie en hief lange tijd zijn hoofd niet op. De man die hem het nieuws bracht, zei zelfs over hem:

"Ik", dacht dat hij van blijdschap was gestorven.

De mensen van Taif

Het was de maand Ramadan, na de terugkeer uit Tabuk. De stammen Hawazin en Thaqif, die in de Slag bij Hunayn tegen de moslims hadden gevochten, waren verslagen. Wie gevlucht was, had zijn toevlucht gezocht in Taif. De moslims hadden toen de vesting van Taif belegerd, maar omdat het hun niet gegeven was Taif in te nemen, hadden ze zich teruggetrokken. De Profeet ﷺ had toen gebeden dat Allah hun de goede weg zou wijzen.

In die tijd, terwijl de moslims in de maand Ramadan waren, kwam er een delegatie van de stam Thaqif naar de Profeet ﷺ. Ze zeiden dat ze moslim wilden worden. De reden voor deze wens was de smeekbede die de Profeet ﷺ voor hen had gedaan. Allah, de Verhevene, had zijn gebed verhoord.

De zichtbare reden was echter Malik bin Awf. Nadat de moslims het beleg van Taif hadden opgeheven, had Malik op bevel van de Profeet ﷺ voortdurend aanvallen op de mensen van Taif uitgevoerd, zodat ze hun vesting niet meer uit konden. Malik viel namelijk iedereen aan die de vesting van Taif uitkwam en bracht hen in het nauw.

De delegatie van Thaqif die bij de Profeet ﷺ kwam, stelde een paar voorwaarden. Ze wilden dat de Profeet ﷺ hun niet zou verbieden hun afgod "Lat" te aanbidden, en dat ze niet verplicht zouden worden het gebed te verrichten. De Profeet ﷺ aanvaardde deze voorwaarden niet. Hij wilde dat ze zonder voorwaarden moslim zouden worden. De mensen van Thaqif begrepen dat er geen andere keus was en werden moslim zonder enige voorwaarde te stellen. Zo had Allah, de Verhevene, het gebed van de Profeet ﷺ opnieuw verhoord.

Met de delegatie van Thaqif die terugging naar Taif, stuurde de Profeet ﷺ Abu Sufyan en Mughira bin Shu'ba mee. Hij gaf hun de opdracht de bekende afgod Lat in Taif te vernietigen. Zo werd Arabië helemaal van afgodsbeelden gezuiverd. De maand Ramadan was voorbij en de maand Shawwal was begonnen. Abdullah bin Ubayy, het hoofd van de hypocrieten, die tot dan toe zoveel onrust en tweedracht had gezaaid, werd ziek. Ongeveer een maand later stierf hij. Door zijn dood nam de kracht van de beweging van de hypocrieten af. Sommige hypocrieten werden zelfs oprechte moslims.

De bedevaart (hadj)

De bedevaart (hadj) werd verplicht in het negende jaar van de hijra. Vanaf toen was het een bevel van Allah aan welgestelde moslims die ertoe in staat zijn, om rond de Ka'ba te lopen (tawaf) en de bedevaart te verrichten.

De Profeet ﷺ wilde dat jaar samen met de moslims die op bedevaart gingen de hadj verrichten. Maar er waren nog steeds, al waren het er maar heel weinig, afgodenaanbidders die tawaf rond de Ka'ba deden. Daarom zag hij ervan af om te gaan.

In het negende jaar van de hijra zouden 300 mensen uit Medina vertrekken voor de bedevaart. De Profeet ﷺ stelde Abu Bakr aan als leider van de bedevaart (amir al-hajj). Hij leerde hem hoe de bedevaart volgens onze godsdienst verricht moet worden en hoe hij zich tijdens de bedevaart moest gedragen. Zo vertrok de groep pelgrims uit Medina.

Enige tijd nadat ze waren vertrokken, werd soera at-Tawba geopenbaard. De Profeet ﷺ leerde deze soera aan de moslims. Daarna gaf hij Ali een opdracht: Soera at-Tawba moest in Mekka worden voorgelezen aan de pelgrims, op het moment dat ze bijeen waren op de plaats die Mina heet. Zo zouden ook de moslims die op bedevaart waren deze soera en de regels erin leren.

Na deze opdracht vertrok Ali snel. Onderweg haalde hij de groep van Abu Bakr in en vertelde hem waar het om ging. Zoals de Profeet ﷺ had opgedragen, maakte hij de bevelen van Allah, de Verhevene, uit soera at-Tawba met luide stem bekend aan de pelgrims. Kort samengevat waren deze bevelen:

a) Na dit jaar zal geen enkele afgodenaanbidder nog de bedevaart verrichten.

b) Niemand zal nog zonder kleren rond het Huis van Allah (de Ka'ba) lopen.

c) De verdragen van afgodenaanbidders die een verdrag met de Profeet ﷺ hebben, blijven geldig zolang het verdrag loopt.

d) Voor verdragen zonder vastgestelde looptijd geldt een termijn van vier maanden.

Zo was het bevel van Allah, de Verhevene, over de bedevaart van de afgodenaanbidders gekomen. Na dit jaar zouden zij geen bedevaart meer verrichten. Toen Ali deze bevelen van Allah aan de pelgrims bekendmaakte, begonnen de weinige afgodenaanbidders die er nog waren te mopperen. Maar sommigen van hen zeiden tegen de anderen dat heel Arabië moslim was geworden en dat ze niets tegen de moslims konden doen. Zo zagen de meeste afgodenaanbidders geen andere weg dan te gaan geloven. Als ze dat niet deden, zouden ze immers nooit meer rond de Ka'ba kunnen lopen. Ali voerde de opdracht van de Profeet ﷺ met een gerust hart uit en keerde samen met Abu Bakr terug naar Medina.

De zakat-ambtenaren

Na de emigratie van de Profeet ﷺ naar Medina vlogen de jaren voorbij. De moslims waren in het tiende jaar van de hijra. De Profeet ﷺ stuurde gezanten naar alle kanten en nodigde veel stammen uit tot de islam. De islam groeide met de dag, als een lawine.

Ook in het tiende jaar van de hijra verspreidde de godsdienst van Allah, de Verhevene, zich snel. Omdat de islam zich over een groot gebied had verspreid, stuurde de Profeet ﷺ naar veel streken gouverneurs en zakat-ambtenaren. Deze ambtenaren zouden de zakat (de verplichte armenbelasting) van de mensen inzamelen. Daarom stuurde hij Mu'adh bin Jabal als gouverneur naar Jemen. Mu'adh zou voor de mensen van Jemen ook rechter (qadi) zijn, hun de islam en de Koran leren en hun zakat inzamelen.

Het was de maand Ramadan van het tiende jaar van de hijra. Op een dag riep de Profeet ﷺ Ali bij zich. Hij gaf hem 300 moslims te paard mee en vroeg hem naar de stam Madhhij te gaan en die uit te nodigen tot de islam. Deze stam woonde in de streek van Jemen.

Ali ging meteen op weg en kwam bij de stam Madhhij aan. Eerst verzetten zij zich tegen de uitnodiging tot de islam. Maar na een kort verzet gaven ze dit op en werden ze moslim. Ali liet de Profeet ﷺ dit per brief weten. Als antwoord schreef de Profeet ﷺ hem dat hij daar moest blijven en in de tijd van de bedevaart naar hem in Mekka moest komen. Ali bleef bij de Madhhij en probeerde hun de islam en de Koran te leren.

Ondertussen kwamen er uit veel Arabische stammen delegaties van één of meer vooraanstaande vertegenwoordigers naar Medina om moslim te worden. Onder deze delegaties waren vertegenwoordigers van stammen als de Banu Ghamid, Banu Ghassan, Banu Bajila, de stam Azd, Khath'am, Banu Salaman, Kinda, de koningen van Hadramawt, Rahawiyyin, Banu Ghafiq, Banu Ju'fi, Banu Ans, Banu Sadif, Banu Jayshan en Banu Hanifa.

Een groep vertegenwoordigers van christelijke geestelijken uit de streek Najran sloot zelfs met de Profeet ﷺ een overeenkomst om elk jaar een bepaald bedrag aan belasting te betalen. Zo erkenden ook zij het gezag van de islam.

De afscheidsbedevaart

Terwijl Ali in Jemen was, maakte de Profeet ﷺ aan alle stammen in de omgeving bekend dat hij op bedevaart zou gaan. Ook moslims van buiten Medina kwamen naar Medina om samen met de Profeet ﷺ op bedevaart te gaan.

Samen met zijn familie en metgezellen vertrok de Profeet ﷺ met een groep van meer dan honderdduizend gelovigen naar Mekka. Toen hij in Mekka aankwam en

de Ka'ba zag, hief hij zijn handen op en bad:

"O mijn Heer! Vergroot de eer, de glorie en de ontzagwekkendheid van dit Huis (de Ka'ba)."

Ook Ali ging op weg, met de zakat-kamelen van de stam Madhhij. Hij haalde de Profeet ﷺ in Mekka in, vertelde hem hoe het was gegaan en begon de bedevaart. Hemel en aarde weergalmden van "Allahu Akbar" en de talbiya ("Labbayk Allahumma labbayk").

Waar vroeger de stemmen van de afgodenaanbidders klonken, klonken nu de stemmen die de grootheid en de eenheid van Allah verkondigden. Bergen en stenen waren gevuld met een stroom van mensen. Jaren geleden was deze godsdienst begonnen met alleen de Profeet ﷺ. Maar nu was er alleen al voor de bedevaart een gemeenschap van honderdtwintigduizend moslims bijeengekomen. Het geloof in Allah had de harten verruimd, en de islam was golf na golf gegroeid.

Gezeten op zijn kameel Qaswa, nadat de zon naar het westen was gaan neigen, hield de Profeet ﷺ voor de honderdtwintigduizend pelgrims deze beroemde preek (de afscheidspreek). Hij zei:

"O mensen! Luister goed naar mijn woorden! Ik weet het niet; misschien zal ik jullie na dit jaar hier nooit meer ontmoeten.

"Mensen! Zoals deze dag van jullie heilig is, zoals deze maand van jullie heilig is, zoals deze stad van jullie (Mekka) gezegend is, zo heilig zijn ook jullie levens, jullie bezittingen en jullie eer. Ze zijn beschermd tegen elke aanval.

"Mijn metgezellen! Morgen zullen jullie jullie Heer ontmoeten. Jullie zullen zeker verantwoording moeten afleggen voor alles wat jullie vandaag doen. Pas op dat jullie na mij niet terugvallen in de oude dwalingen en elkaar de hals afslaan! Laten zij die hier zijn deze laatste wil van mij doorgeven aan hen die er niet zijn. Het kan zijn dat iemand die hier niet aanwezig is, het beter begrijpt en bewaart dan iemand die hier wel is en het hoort.

"Mijn metgezellen! Wie iets in bewaring heeft gekregen, moet het aan de eigenaar teruggeven. Weet dat elke vorm van rente is afgeschaft. Die ligt onder mijn voet. Op bevel van Allah is het nemen van rente voortaan verboden. Elke vorm van deze lelijke gewoonte uit de tijd van de onwetendheid (Jahiliyya) ligt onder mijn voet. De eerste rente die ik afschaf, is de rente die (mijn oom) Abbas bin Abd al-Muttalib nog tegoed had.

"Mijn metgezellen! Ook alle bloedwraak uit de tijd van de onwetendheid is afgeschaft. De eerste bloedwraak die ik afschaf, is die voor Rabi'a, de kleinzoon van Abd al-Muttalib.

"O mensen! De duivel heeft vandaag voor altijd de hoop opgegeven dat hij in dit land van jullie nog aanbeden zal worden. Maar als jullie hem volgen in kleinere zaken, zal ook dat hem al plezieren. Wees daarvoor op je hoede om jullie godsdienst te beschermen.

"O mensen! Vrees Allah met betrekking tot jullie vrouwen. Jullie hebben hen genomen als iets wat Allah jullie heeft toevertrouwd. Het huwelijk met hen is jullie toegestaan door het bevel en de toestemming van Allah. Jullie hebben rechten ten opzichte van jullie vrouwen, en zij hebben rechten ten opzichte van jullie. Jullie recht is dat zij jullie huis door niemand laten schenden. Als zij zonder jullie toestemming iemand die jullie niet willen in huis laten, mogen jullie hen zacht vermanen, zonder hen te kwetsen. Hun recht ten opzichte van jullie is dat jullie, volgens de gewoonte van het land, voor al hun eten en kleding zorgen.

"O mensen! Ik laat jullie iets toevertrouwds na: als jullie je daaraan stevig vasthouden, zullen jullie nooit de weg kwijtraken. Dat is het Boek van Allah, de Koran.

"O mensen! Luister goed naar mijn woorden en onthoud ze goed. Een moslim is de broeder van een moslim, en zo zijn alle moslims broeders. Het bezit van je broeder is voor jou alleen toegestaan als hij het je uit vrije wil geeft. Doe ook jezelf geen onrecht. Ook jijzelf hebt recht op goede zorg.

"O mensen! Allah heeft iedereen die recht op iets heeft, zijn recht gegeven. Een erfgenaam hoeft daarom niet nog apart in een testament te worden bedacht. Een kind behoort tot het huwelijksbed waarin het is geboren. Voor wie overspel pleegt, geldt uitsluiting. Wie zich toeschrijft aan een ander dan zijn eigen vader, of een slaaf die zich toeschrijft aan een ander dan zijn eigen meester, op hem rust de vloek van Allah, de engelen en alle moslims. Allah aanvaardt van zulke mensen geen berouw, geen losprijs en geen getuigenis.

"O mensen! Jullie Heer is één, en jullie vader is één. Jullie zijn allemaal kinderen van Adam, en Adam is uit aarde geschapen. De waardevolste van jullie bij Allah is degene die de geboden van Allah het meest nakomt en zich het meest van Zijn verboden onthoudt. Een Arabier is alleen beter dan een niet-Arabier door godsvrees (taqwa).

"O mensen! Morgen zal er aan jullie over mij gevraagd worden. Wat zullen jullie dan over mij zeggen?"

Zo vroeg de Profeet ﷺ. Daarop zeiden alle moslims:

"Wij zullen getuigen dat u ons hebt overgebracht wat u van Allah voor ons hebt gebracht, dat u uw taak als profeet hebt volbracht en dat u ons goede raad hebt gegeven."

Op dit antwoord hief de Profeet ﷺ zijn wijsvinger naar de hemel. Daarna richtte hij hem naar de mensen, liet hem zakken en zei:

"Wees getuige, o mijn Heer! Wees getuige, o mijn Heer! Wees getuige, o mijn Heer!"

Zo beëindigde hij zijn preek.

Deze heel belangrijke preek van de Profeet ﷺ was van begin tot eind als een laatste wil (testament) voor de moslims. Elke zin ging over een recht of een plicht.

Omdat deze woorden van de Profeet ﷺ de woorden waren van iemand die afscheid nam, noemden de moslims deze preek later "de Afscheidspreek".

Na deze preek van de Profeet ﷺ werd het derde vers van soera al-Ma'ida geopenbaard, dat bekend is met de woorden: "Vandaag heb Ik jullie godsdienst voor jullie vervolmaakt, Mijn gunst over jullie voltooid en de islam voor jullie als godsdienst gekozen en aanvaard."

Het overlijden van de Profeet ﷺ was nu dichtbij. Dat was wat men uit het goddelijke bevel kon begrijpen. Maar de moslims begrepen dat niet en draaiden als motten om hem heen.

De bedevaart was voorbij. De Profeet ﷺ keerde met de mensen die bij hem waren terug naar Medina. Deze bedevaart was de eerste en de laatste bedevaart van de Profeet ﷺ.

De ziekteperiode

Het was het elfde jaar van de hijra. Aan het begin van dat jaar stelde de Profeet ﷺ Usama bin Zayd aan als aanvoerder van een leger dat hij tegen de Byzantijnen (Rum) wilde sturen. Het leger had zijn kamp opgeslagen buiten Medina en bereidde zich voor.

De volgende dag was een woensdag, de 28e van de maand Safar in het elfde jaar van de hijra. Plotseling kreeg de Profeet ﷺ hevige hoofdpijn. Een dag later werd het iets minder. De moslims begrepen het niet: het overlijden van de Profeet ﷺ was dichtbij gekomen.

Op een nacht ging hij, op bevel van Allah, de Verhevene, naar de begraafplaats die al-Baqi' heet. Daar vroeg hij Allah om vergeving en genade voor de mensen die daar begraven lagen.

Op een andere dag ging hij op dezelfde manier naar de begraafplaats van de martelaren van Uhud en vroeg ook voor hen om vergeving en bad voor hen.

Ondertussen werd zijn ziekte steeds erger. Met toestemming van zijn andere vrouwen wilde hij tijdens zijn ziekte in het huis van zijn vrouw Aisha verblijven. Daarop ondersteunden zijn oom Abbas en Ali hem aan zijn armen en brachten hem naar het huis van Aisha. Af en toe werd zijn ziekte heviger en steeg zijn koorts. Bezoekers zeiden zelfs dat ze nog nooit zo'n hoge koorts hadden gezien.

De metgezellen, die gewend waren de Profeet ﷺ altijd onder zich te zien, huilden nu hij er niet was en waren bang dat hij zou overlijden. Abu Bakr en Abbas kwamen dit aan de Profeet ﷺ vertellen.

De Profeet ﷺ liet koud water over zijn lichaam gieten. Hij voelde dat zijn ziekte wat minder werd. Ali aan de ene kant en Fadl, de zoon van zijn oom, aan de andere kant ondersteunden hem aan zijn armen en brachten hem naar de moskee. De Profeet ﷺ ging op de preekstoel (minbar) zitten. Hij droeg Fadl op de mensen te roepen. De moskee liep vol met moslims.

"O mensen! Kom dichter bij mij!" zei hij.

De mensen kwamen naar hem toe. Hij gaf hun deze raad:

"O mensen! Mij is verteld dat jullie bang zijn dat jullie Profeet zal overlijden. Is er vóór mij een profeet gezonden die voor altijd bij zijn volk is gebleven, zodat ook ik voor altijd bij jullie zou blijven? Weet goed dat ik mijn Heer zal ontmoeten. En ook jullie zullen Hem ontmoeten. Allah, wiens glorie verheven is, heeft een dienaar laten kiezen tussen deze wereld en het ontmoeten van Hem. En de dienaar heeft gekozen om Hem te ontmoeten."

Met deze woorden bedoelde de Profeet ﷺ zichzelf. Nadat hij zijn raad had gegeven, bad hij voor de moslims. Ali en Fadl ondersteunden hem opnieuw aan zijn armen en brachten hem terug naar het huis van Aisha.

Op een andere dag brachten Fadl en Ali de Profeet ﷺ weer naar de moskee, en de mensen kwamen bijeen. De Profeet ﷺ vroeg dat iedereen die nog iets van hem tegoed had, het kwam halen. Zo liet hij zijn gemeenschap zien hoe belangrijk het is om zonder schulden aan mensen ("recht van de dienaren") voor onze verheven Heer te verschijnen. Toen iemand daar zei dat hij nog drie zilveren dirhams van hem tegoed had, betaalde hij die schuld meteen.

Tijdens de ziekte van de Profeet ﷺ was iedereen voortdurend om hem heen. Fatima aan de ene kant, Ali aan de andere kant, en zijn reine vrouwen zorgden voor hem. Iedereen was verdrietig. Heel Medina was als één hart in verdriet. Maar het verdriet van Fatima was groter dan dat van wie ook.

Toen de ziekte van de Profeet ﷺ erger werd, drukte Fatima hem tegen zich aan en huilde:

"Ach, wat lijdt mijn vader!"

De Profeet ﷺ zei tegen haar:

"Mijn dochter! Huil niet! Zeg wanneer ik sterf: 'Inna lillahi wa inna ilayhi raji'un' (Wij behoren Allah toe en tot Hem keren wij terug)."

Zo kalmeerde hij Fatima.

Het waren nog drie dagen tot het overlijden van de Profeet ﷺ. Zijn ziekte was weer heviger geworden. Hij had geen kracht meer om naar de moskee te gaan.

"Zeg tegen Abu Bakr dat hij de mensen in het gebed voorgaat", beval hij.

Zo begon Abu Bakr vanaf die dag als imam de gemeenschap voor te gaan in het gebed.

Het was zondag, de 11e van de maand Rabi' al-Awwal. De Profeet ﷺ lag met hoge koorts in bed. Usama kwam bij hem binnen en kuste zijn handen en zijn hoofd. De Profeet ﷺ was ernstig ziek. Toch hief hij zijn handen op en bad voor Usama. Hij streek met zijn handen over Usama.

Het was maandag. Op een gegeven moment voelde de Profeet ﷺ dat zijn ziekte wat minder was, en hij ging naar de moskee. Abu Bakr ging op dat moment de gemeenschap voor in het gebed. Toen de Profeet ﷺ dit zag, was hij heel blij. Zolang hij zijn gemeenschap Allah zag aanbidden en gehoorzamen, was hij altijd tevreden. Hij ging meteen naast Abu Bakr staan en verrichtte zijn gebed. De moslims, die hem weer gezond onder zich zagen, waren blij. Iedereen dacht zelfs dat de Profeet ﷺ nu beter was. Maar na het gebed ging de Profeet ﷺ weer terug naar

zijn bed. Usama kwam een laatste keer om toestemming te vragen om te vertrekken. De Profeet ﷺ zei:

"Ga nu op weg, met de zegen van Allah!"

Abu Bakr, die de Profeet ﷺ gezond had gezien, vroeg ook toestemming en ging naar huis.

Op dat moment kwam Fatima, omdat de Profeet ﷺ haar had geroepen. De Profeet ﷺ ontving haar met de woorden:

"Welkom, mijn dochter!"

Hij liet haar naast zich zitten en fluisterde haar iets in het oor. Fatima huilde. Toen fluisterde hij haar nog iets in het oor. Deze keer lachte Fatima.

De eerste keer had de Profeet ﷺ tegen Fatima gezegd dat hij binnenkort de wereld en haar zou verlaten. Daarom kon Fatima haar tranen niet bedwingen en huilde ze. De tweede keer fluisterde hij dat zij van zijn familie de eerste zou zijn die hem zou volgen. Daarop werd Fatima blij.

Het overlijden

Het was maandag 12 Rabi' al-Awwal in het elfde jaar van de hijra (8 juni 632 n.Chr.). De zon naderde het middaguur. In zijn laatste ogenblikken doopte de Profeet ﷺ zijn beide handen in een waterkom naast hem en streek ermee over zijn gezicht. De woorden "La ilaha illa-llah" kwamen over zijn lippen.

Hij richtte zijn ogen op het plafond van het huis en zei:

"O Allah! Ar-Rafiq al-A'la (de Hoogste Vriend, Allah)!"

Op 63-jarige leeftijd ging zijn gezegende ziel van deze vergankelijke wereld naar de eeuwige wereld.

Daarop begonnen de vrouwen van de Profeet ﷺ te huilen. Ook de moslims in de moskee waren bij dit nieuws in shock en helemaal verbijsterd. Iedereen stond als versteend. Het was alsof hemel en aarde samen met de moslims huilden en treurden.

Ali stond als bevroren, alsof er geen leven meer in hem was. Uthman bin Affan kon van verdriet niet van zijn plaats komen. Umar raakte in shock:

"Wie zegt dat de Profeet is gestorven, sla ik de hals af!" zei hij, en hij greep naar zijn zwaard.

Anderen zeiden:

"Hij is niet gestorven. Hij is net als de profeet Musa zijn Heer gaan ontmoeten. Hij komt weer terug."

Terwijl iedereen zo in shock was, kwam Abu Bakr, de oudste en wijste van de metgezellen, plotseling aan. Hij knielde neer bij het gezegende lichaam van de Profeet ﷺ en zei huilend:

"Ook uw dood is zo mooi als uw leven, o Boodschapper van Allah!"

Hij bedekte zijn gezegende gezicht en ging meteen naar buiten. Tegen de huilende mensen die in de moskee bijeen waren, zei hij:

"O mensen! Wie Mohammed aanbad, moet weten dat Mohammed is gestorven. Wie Allah aanbidt, moet weten dat Allah de Levende is, die niet sterft."

Daarna reciteerde hij vers 144 van soera Al Imran:

"Mohammed is slechts een boodschapper. Vóór hem zijn er al veel boodschappers gekomen en gegaan. Als hij sterft of wordt gedood, zullen jullie dan op jullie hielen omkeren? Wie omkeert, kan Allah geen enkele schade doen. En Allah zal de dankbaren belonen."

De kalmte van Abu Bakr nam de verbijstering van iedereen weg. Zelfs Umar kwam terug op wat hij had gezegd. De mensen kwamen weer tot zichzelf. Ze herinnerden zich dat ook de Profeet ﷺ een mens was en dat elk mens zal sterven. Deze verwarring en dit verdriet duurden die dag tot de avond.

Terwijl iedereen bedroefd was om het overlijden van de Profeet ﷺ, waren enkele metgezellen bezig een kalief (opvolger) te kiezen. Toen Umar dit hoorde, ging hij er samen met Abu Bakr naartoe. Het overleg over het kalifaat vond plaats onder de overkapping van de Banu Sa'ida. Na de besprekingen werd Abu Bakr tot kalief gekozen. Dat Abu Bakr het kalifaat waardig was, verbonden ze met de waarde die de Profeet ﷺ aan hem had gegeven.

Ook dat de Profeet ﷺ hem vóór zijn overlijden had gekozen om als imam de mensen voor te gaan in het gebed, zagen ze als een aanwijzing voor het kalifaat van Abu Bakr.

De volgende ochtend nam Abu Bakr in de Masjid an-Nabawi de eed van trouw van de mensen af. Nu had iedereen de pijnlijke waarheid aanvaard. De harten probeerden eraan te wennen.

Die dag zou Bilal, de muezzin van de Profeet ﷺ, de adhan roepen. Maar toen hij "Ashhadu anna Muhammadan Rasulullah" zei, konden de moslims in Medina hun tranen niet bedwingen. Alles, elk woord, elke uitdrukking deed hen aan hem denken. Snikkend brak Bilal de adhan halverwege af. Vanaf die dag hoorde men hem nooit meer de adhan roepen.

Volgens zijn laatste wil verzorgde Ali de rituele wassing van de Profeet ﷺ. Met hulp van zijn oom Abbas, diens zoon Fadl en een paar anderen werd het gezegende lichaam van de Profeet ﷺ onder tranen gewassen en in een lijkwade ge-

wikkeld. Een geur zoals de geuren van het Paradijs verspreidde zich vanuit zijn gezegende lichaam en vulde de hele kamer. Iedereen was als het ware buiten zichzelf.

Eerst de naasten van de Profeet ﷺ en daarna de mensen in groepjes verrichtten het begrafenisgebed. Zijn gezegende lichaam werd begraven in de kamer waarin hij was overleden. Tot laat in de nacht werd de Profeet ﷺ onder tranen uitgeleide gedaan naar de eeuwige wereld.

Nadat het gezegende lichaam van de Profeet ﷺ was begraven, ging Ali terug naar huis. Hij was zo moe en uitgeput dat het verdriet hem bijna verstikte.

Toen hij thuiskwam, vroeg zijn vrouw Fatima:

"O vader van Hasan! Hebben jullie de Boodschapper van Allah begraven?"

"Ja", zei hij.

Met grote pijn in haar hart zei ze:

"Hoe kon jullie hart het verdragen om aarde over hem te gooien? Hij was toch de Profeet van genade en barmhartigheid."

Ali, die vol verdriet was, zei:

"Ja, zo is het. Maar het bevel van Allah wordt zeker uitgevoerd. De mens wordt begraven in de aarde waaruit hij is geschapen."

De dood was een onvermijdelijke waarheid. Elk mens, ook al is hij een profeet, zal hem proeven.

De metgezellen hadden de Profeet ﷺ begraven en waren naar huis gegaan. Maar in hun hart was niets anders dan pijn en verdriet, precies zoals in deze woorden van Fatima:

"Er zijn zulke rampen over mij neergedaald, dat de dagen in nacht zouden veranderen als ze op hen waren gevallen."

De Profeet die een dienaar was

Toen de Profeet ﷺ overleed, liet hij heel weinig wereldse bezittingen achter. En dat terwijl hij over heel Arabië heerste. Veel vorsten hadden ontzag voor hem en waren bang voor hem. Als hij het had gewild, zou al het moois van de aarde tot zijn beschikking zijn gesteld. Maar hij wilde er niets van. Toen hij overleed, liet hij geen goud en geen zilver achter. Hij had geen slaaf en geen slavin... Hij koos er niet voor een "Koning-Profeet" te zijn, maar een "Dienaar-Profeet".

De andere vorsten op aarde lieten na hun dood daarentegen ontelbare rijkdommen achter. Wat een verschil tussen de Profeet ﷺ, die een dienaar-profeet was, en hen!

Hij was in elk opzicht de grootste leider, van wie Allah, de Verhevene, ons heeft opgedragen hem als voorbeeld te nemen. Zijn soenna (zijn manier van leven) volgen en zijn goede karakter overnemen, maakt een moslim waardevol bij Allah. De tevredenheid van Allah is met hen die zijn weg volgen.

Van hem houden is de mooiste liefde, naar hem verlangen is het mooiste verlangen, en hem missen is het mooiste gemis.

Met de wens een leven te leiden vol goede en mooie daden, gevuld met goede werken, waarin we de Profeet ﷺ als voorbeeld nemen...

O Allah! Zend Jouw zegeningen en vrede over onze meester Mohammed ﷺ, over zijn reine familie en over zijn uitverkoren metgezellen! (Amin)